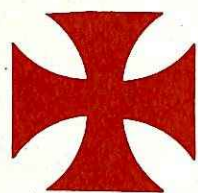

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ANN - ΣΑΡΛΟΤ ΣΙΟΜΠΕΡΓΚ

C I B A

ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ

Επειδή η υγιεινή των δοντιών και του στόματος έγινε αντικείμενο ανευθύνων πειραρισμών από επιχειρήσεις ξένες προς την Ιατρική επιστήμη, η έλβετική φαρμακευτική εταιρεία CIBA - της οποίας η συμβολή στην περιφρούρησι της υγείας της ανθρωπότητας είναι τεράστια - προσφέρει στον Έλληνα λαό υπεύθυνως την οδοντόκρεμα Binaca και έγχυαται για το αποτέλεσμα της.

Binaca, η οδοντόκρεμα που συνέδεσαν και ελέγχουν διαπρεπείς επιστήμονες. Binaca, η μοναδική οδοντόκρεμα στον κόσμο που παράγεται από φαρμακευτικά έργοστάσια παγκοσμίου αναγνωρίσεως, όπως τα έλβετικά έργοστάσια CIBA, Binaca, η οδοντόκρεμα με το περίφημο στοιχείο ISATROL.

Η Binaca, διαλύει την πέτρα των δοντιών κι' εμποδίζει τον σχηματισμό νέας, προλαμβάνει την ούλιτιδα και την πυόρροια, εξουδετερώνει την κακοσμία του στόματος και διατηρεί δροσερή την αναπνοή και τα δόντια λευκά.

για την υγεία των δοντιών και του στόματος

Έλβετική οδοντόκρεμα

Binaca

προϊόν CIBA

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Δραγατσάνιου 4 — Τηλ. 236-781

Θέματα της εποχής

ΚΑΤ' ΕΚΛΟΓΗΝ

ΘΑ διαβάσατε, πιθανόν, τη σχετική είδησι στον ημερήσιο τύπο: Ξένοι σοφοί μελετούν μία νέα μέθοδο, που θα επιτρέψει στους μέλλοντες γονείς, όχι να προκαθορίζουν μόνο, μα και ν' αποφασίζουν σε ποιο φύλο θ' ανήκει το παιδί τους. Ν' αποχτούν αγόρι, όταν θέλουν αγόρι, και κορίτσι, όταν θέλουν κορίτσι.

Εύτυχώς, η μέθοδος δεν έχει ακόμη τελειοποιηθεί. Διαφορετικά, στην Ελλάδα τουλάχιστον, θαπρεπε από τώρα να συζητηθούν τα μέτρα, που θα παρθούν, για την αντιμετώπισι των συνεπειών της. Πριν δημιουργηθεί το φοβερό αδιέξοδο, που είναι βέβαιο πως θα προκύψει.

*

Φυσικά, θα υπάρχουν κι' εκείνοι, που θα ευεργετηθούν από την επαναστατική αυτή πρόοδο.

Είναι, πρώτα-πρώτα, οι βασιλικοί οίκοι της Ευρώπης, που κατακλύζονται από θλαστός θηλυκού γένους, ενώ σπανίζουν οι άρσενικοί. Με την εφαρμογή της νέας μεθόδου, θα ισοσκελιστεί, σε μερικά χρόνια, ο αριθμός των πριγκιπισσών με τον αριθμό των πριγκιπών — πράγμα που δε θ' απαλλάξει, βέβαια, τις σημερινές πριγκιπίσες από το πρόβλημα της ανευρέσεως σύζυγου, μα θ' απαλλάξει, πάντως, τις μέλλουσες.

Είναι, έπειτα, ώρισμα άντρώγυνα, που η φύσι έχει την περιέργη ιδιοτροπία ν' αντιστρατεύεται συστηματικά τις επιθυμίες τους. Θέλουν ν' αποκτήσουν αγόρι. Έκείνη τους προσφέρει κορίτσια. Θέλουν ν' αποκτήσουν κορίτσι. Έκείνη τους προσφέρει αγόρια. Το βάζουν πείσμα εκείνοι, αλλά το βάζει πείσμα κι' η φύσι. Με τις έλτιδες τους στο νόμο των πιθανοτήτων, έπανα λαμβάνουν κάθε χρόνο το πείραμα, σιγουροί πως στο τέλος θα καταφέρουν αυτό που θέλουν. Άλλα μάταια.

Ο νόμος των πιθανοτήτων διαμεινεται στην περίπτωση τους. Φέρνουν στον κόσμο έφτα φορές συνέχεια αγόρια, ή έφτα φορές συνέχεια κορίτσια, όπως και η ρουλέτα φέρνει, κάποτε-κάποτε, έφτα φορές συνέχεια μαύρο ή κόκκινο.

Για τ' άντρώγυνα αυτά, θάναι μία τεράστια ευεργεσία η τελειοποίησι της μεθόδου, που μελετούν οι ξένοι σοφοί. Και θάναι κι' η επανόρθωσι μιας αδικίας...

*

Πολύ περισσότεροι θάναι, όμως, εκείνοι, που θα θρηνησουν για την επιστημονική αυτή πρόοδο και θα καταροστούν τους δημιουργούς της.

Θ' αποφασίζουν οι γονείς — λένε οι ξένοι σοφοί — για το φύλο του παιδιού τους. Μα η απόφασι προϋποθέτει ύμωφονία. Τι θα γίνεται στην περίπτωση, που το ζευγος — πράγμα που συνθέστατα συμβαίνει — θα διαφωνή μεταξύ του; Ποιά απόφασι θα λαβανεται, στις περιπτώσεις, τις συχνότερες, που θα ισοφρουν ή προτιμήσι στο αγόρι κι' η προτιμήσι στο κορίτσι; Το αποτέλεσμα, τις πιο πολλές φορές, θάναι, αντί για αγόρι ή για

κορίτσι, να προτιμήσι το ζεύγος την τρίτη λύσι: τη λύσι του διαζυγίου. Όχι πιά για «άσυμφωνία χαρακτήρων», αλλά για άσυμφωνία προτιμήσεως ως προς το φύλο του μέλλοντος τέκνου. Κύμα διαζυγίων σε όλες τις χώρες θα είναι μία απ' τις πρώτες συνέπειες της επαναστατικής μεθόδου, που «μελετούν» ακόμη, για την ώρα, οι ξένοι σοφοί.

Πάλι, όμως, καλά, αν καταλήγουν πάντα η περίπτωση διαφανίας στην ειρηνική και αναίμακτη λύσι του διαζυγίου. Υπάρχει και το δραματικότερο ενδεχόμενο. Δεν αποκλείεται, πολλές γυναίκες ν' ακολουθήσουν, και στην περίπτωση αυτή, την τακτική που ακολουθούν σε άλλες συζυγικές διαφανίες: Να ενδώσουν, φαινομενικά, στην απαίτησι του συζύγου. Άλλα, με την κρυφή απόφασι να κάνουν, επί τέλους, το δικό τους. Εύκολο είναι κανείς να φανταστεί ποιά δράματα μπορεί να ξεσπάσουν τότε, με τον αϊφνιδιασμό του συζύγου, όταν θ' ανακαλύπτει πως, ενώ εκείνος είχε, παραγγείλει αγόρι, η γυναίκα του του εγέννησε κορίτσι.

Στοιχηματίζω, ότι δε θ' αύξηθούν μόνο τα διαζύγια. Θ' αύξηθούν και οι συζυγοκτονίες!

*

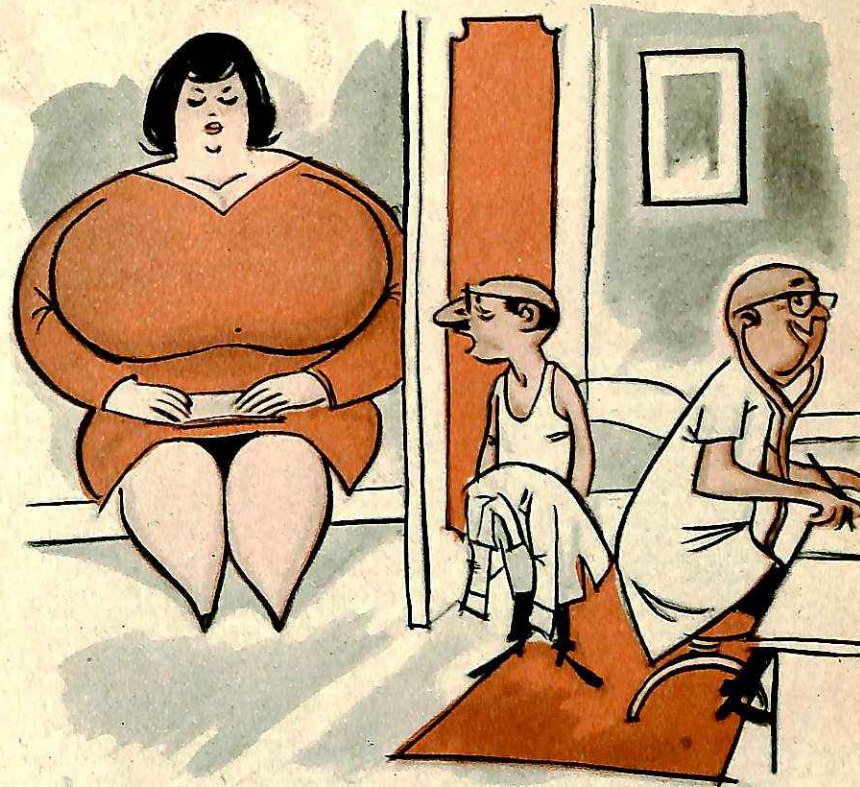
Άκόμη χειρότερες θα είναι οι συνέπειες από τη νέα αυτή επιστημονική ανακάλυψι για τον τόπο μας. Στη μεγάλη, τη συντριπτική πλειοψηφία τους, οι νεοέλληνες δε θέλουν κορίτσι. Θέλουν, σώναι και καλά, αγόρι. Για λόγους οικονομικούς: Το αγόρι δε χρειάζεται προίκα. Άλλα και για λόγους επίσης «διατηρήσεως του ανάματος» — κι' ως είναι οσοδήποτε κοινό, άσημο κι' άδοξο αυτό το όνομα, που επιβάλλεται, κατά τον πατέρα, να «διατηρηθή».

Βέβαια, το φαινόμενο αυτό δεν έχει πιά τις διαστάσεις ψυχώσεως, όπως άλλοτε. Δεν πέφτει μαύρο πένθος στα σπίτια, που αποχτούν κορίτσι. Και δεν «προσβάλλεται», όπως συνέβαινε κάποτε, ο πατέρας του κοριτσιού, αν επιχειρήσει κανείς να τον συγχαρή. Άλλα και πάλι είναι τόσο λίγοι, που θα προτιμούσαν, αν τους εξασφαλιζόταν η ελευθερία εκλογής, κορίτσι αντί αγόρι, ώστε είναι αλόφανερο τί θα συνέβαινε, μετά από μερικά χρόνια, στην Ελλάδα. Οι γυναίκες θα ήταν ελάχιστες, σπάνιες και περιζήτητες, σαν εξωτικά πουλιά. Και για να μη καταδικαστή η φυλή σ' εξαφάνισι, δε θα υπήρχαν παρά δυο λύσεις: «Η να θεσπιστεί ειδικός και βαρύτατος — φόρος για κάθε αγόρι, που θ' αποχτάται μία οικογένεια, ή ν' αρχίσουν να γίνονται άδρα εισαγωγή κοριτσιών από το εξωτερικό!

*

Η μόνη έλπιδα είναι να μη καταφέρουν τελικά οι ξένοι σοφοί να τελειοποιήσουν τη μέθοδο που ανακάλυψαν. Και να διατηρήσι η φύσι το προνόμιο, που επιτρέπει να της υπαρκτάσι η ανθρώπινη επιστήμη. Άλλως, πολύ γρήγορα, θα το νοσταλγίσωμε την εποχή, που το φύλο του κάθε παιδιού ήταν ένα γοητευτικό, έφτασφράγιστο μυστικό, ως τη στιγμή που θάρχονταν στον κόσμο...

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

Ζαχαρίας: "Όταν μου απαγορεύετε τα λιπαρά σώματα γιατρέ, είναι σαν να μου ζητάτε να πάρω διαζύγιο!.."

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΙ ΑΔΕΛΦΕΣ ΣΠΑΛΚ Δυο τύποι έντελως διαφορετικοί και έχθρες θανάσιμες.	ΣΕΛ. 4
ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ: Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΑΥΝΤΟΝ ΤΖΟΝΣΟΝ Ένας σταθμός στην παγκόσμια πολιτική.	» 10
ΜΑΡΙΝΑ — ΜΙΧΑΗΛ Ένας πρίγκιπας θυσιάζει τον τίτλο του για την αγάπη μίας σύγχρονης Αθηναίας.	» 13
ΤΑ ΑΓΙΑ ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΩΝ ΚΑΘΟΛΙΚΩΝ Πρέπει να ήταν οι Άγιοι... εκατόχθρες και πολυκέφαλοι.	» 19
ΕΣΕΙΣ ΚΑΙ Ο ΓΑΜΟΣ Τα μυστικά της συζυγικής εύτυχίας.	» 22
ΔΡΑΜΑΤΙΚΕΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΕΙΣ ΞΕΝΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ Οι τουρίστες που βρήκαν τραγικό θάνατο.	» 32
ΛΕΝΑ ΚΟΥΜΑΡΑ Η τραγουδίστρια που έκλεισε στην καρδιά της την Αμερική.	» 34
ΕΛΕΝΗ ΚΡΙΤΗ Η «φωνή» που έγινε πρόσωπο.	» 37
ΤΟΚΕΤΟΣ ΣΕ ΠΡΟΚΑΘΗΡΜΕΝΗ ΩΡΑ Μία νέα και ακίνδυνη μέθοδος.	» 40
ΔΥΟ ΣΟΒΑΡΕΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ, Η ΟΣΦΥΑΛΓΙΑ ΚΑΙ Η ΙΣΧΙΑΛΓΙΑ Τα νεώτερα μέσα θεραπείας.	» 41
ΟΙ ΧΙΛΙΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΟΥ ΚΟΜΨΟΥ ΑΝΤΡΑ Μία έρευνα που πρέπει να διαβάσετε μαζί μ' Εκείνον.	» 44
ΡΑΪΣΑ, Η ΜΙΚΡΗ ΤΣΙΓΓΑΝΑ Μία νέα εικονογραφημένη παιδική Ιστορία, που θα συναρπάσει μικρούς και μεγάλους αναγνώστες μας.	» 58
ΠΑΙΔΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΑΤΕΚΝΑ ΑΝΤΡΩΠΥΝΑ Πώς λειτουργούν τα Γραφεία Υιοθεσίας, στη Γερμανία.	» 60
Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΥΞΑΝΕΙ ΤΗΝ ΑΠΟΔΟΣΙ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ Αποκλείεται η τζαζ και τα τραγούδια.	» 61
Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟ ΒΟΛΑΝ Η καλή συντήρησι και αδήγησι του αὐτακινήτου.	» 64
Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ Γαλλο-Ιταλική συμμαχία στη μόδα. — Η μόδα του τριού. — Τα νέα φορέματα «σαντάιγ». — Το έμπριμέ ζέρσευ και η σταμπάτη φανέλλα. — Μικρά φορέματα της μόδας. — Ο νέος συνδυασμός δυο υφασμάτων. — Παλτά-ρεντιγκότες της εποχής. — Ταγιέρ σε νέα γραμμή. — Τα χρώματα της μόδας. — Το άμπιγιέ ντύσιμο. — Τελευταία νέα της μόδας, κ. ά.	» 67

ΣΠΑΔΚ

⁵ Η Κατερίν, σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ
φίλμ «Τρεῖς νύχτες ἔρωτος».
Κατὰ περίεργη σύμπτωση, καὶ
ἡ Κατερίν ὑποδύεται σ' αὐτὸ τὸ
φίλμ τὸ ρόλο μιᾶς γῆρας.

«Ξέρω πολύ καλά τι διαδίδει για μένα η Κατερίνη. Ή να να, παίζει θαυμαστά ένα θαυμαστό ρόλο. Προσπατείται, όρθην, πώς δεν δίνει σημασία στα λόγια μου, πώς δεν θέλει να απαντήσει στην πολεμική μου, πώς αδιαφορεί για τις κατηγορίες μου. Παίζει το ρόλο της μεγάλης προσβεβλημένης κυρίας, επειδή έτσι τη συμβουλεύουν οι διαφωνήσεις της. Όπως, όταν βρή την οικειότητα, όταν μιλά για μένα σε κύκλους που νομίζει πως τα λόγια της μπορεί να επιστάνουν χωρίς να βγούν στη δημοσιότητα, τότε χάνει όλο το πλεόνασμα. Τότε, λέει πως είμαι άσχημη, πως έ-

Ο αντιποδοδρος Χάμφρεϊ: "Ανεμος φιλελευθερισμού."

ΣΙΓΟΥΡΑ, αυτή η μέρα, η μέρα της μεγάλης νίκης του Λύντον Τζόνσον, θα ήταν η μέρα του θριάμβου του Τζών Κένεντυ. Χωρίς καμμία αμφιβολία, θα είχε επανεκλεγεί Πρόεδρος των Ηνω-

Ένας σταθμός στη παγκόσμια πολιτική

μένων Πολιτειών. Η έκλογή του αδελφού του Ρόμπερτ Κένεντυ, στην έδρα του γερουσιαστού της Νέας Υόρκης, που κατά παράδοσι κατέχεται από τους Ρεπουμπλικάνους, η απέραντη στοργή και οι συγκινητικές σκηνές, που εκτυλίσσονται κάθε μέρα γύρω από τον τάφο του αδόκητου Προέδρου, δείχνουν το πολύτιμο κεφάλαιο αγάπης και εκτίμησης, που ο Αμερικανικός λαός έχει κλείσει μέσα στην καρδιά του για τους Κένεντυ.

ΣΥΝΕΧΙΣΙ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΕΝΝΕΝΤΥ

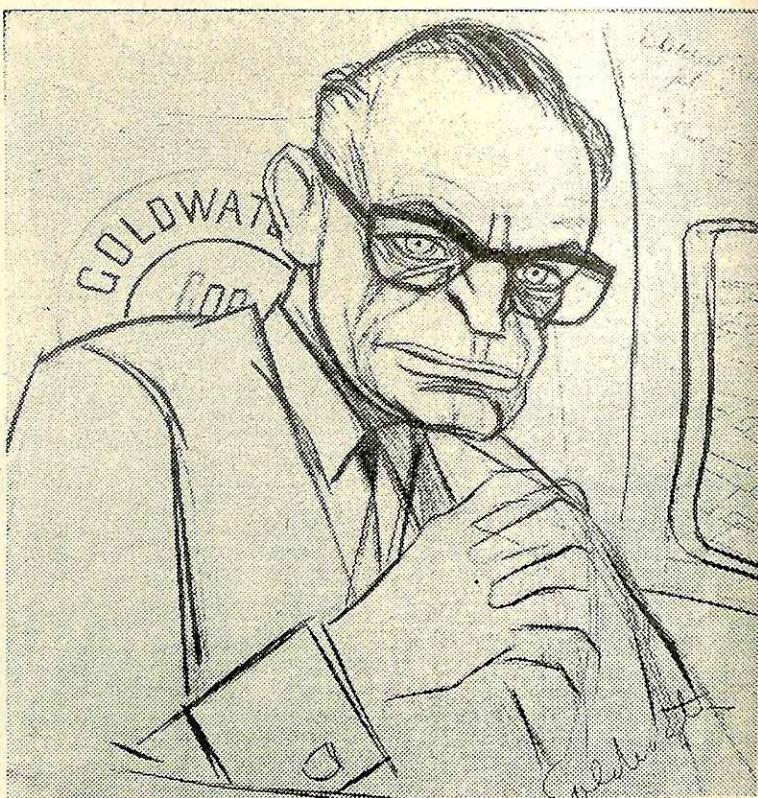
Μερικές μέρες πριν από τη δολοφονία του, ο Τζών Κένεντυ δήλωνε πως ο ευκολότερος αντίπαλός του θα ήταν ο Μπάρι Γκολντγουότερ και πως έλπιζε, ότι αυτόν ακριβώς θα εξέλεγαν σαν υποψήφιο για την Προεδρική εκλογή οι Ρεπουμπλικάνοι. Κι' αποδείχθηκε πως είχε προβλέψει σωστά. Οι "Ηνωμένες Πολιτείες ψηφισαν έναντιον του Μπάρι Γκολντγουότερ, και για τη συνέχισι της πολιτικής του Τζών Κένεντυ. Και ο Αμερικανικός λαός θα είχε ψηφίσει τον Τζών Κένεντυ με ακόμα μεγαλύτερο ενθουσιασμό, αν ζούσε, για να υποστηρίξει ο ίδιος το έργο που είχε πραγματοποιήσει στην τοιχεία, που έμεινε στο Λευκό Οίκο. Ο Λύντον Τζόνσον συνέτριψε το Μπάρι Γκολντγουότερ, με μια πλειοψηφία άνευ προηγουμένου, μετά τη θριαμβευτική εκλογή του Ρούζβελτ, το 1936. Οι Αμερικανοί κατεβίβαν τον εξουσιασμό, το ρατσισμό, τη δημαγωγία. Η πλειοψηφία του Τζόνσον ση-

μαίνει τη συνέχισι του έργου του Κένεντυ, την εσωτερική και εξωτερική ειρήνη, τη δημιουργική αντιμετώπισι των κοινωνικών προβλημάτων.

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΕΝΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Ο Λύντον Τζόνσον ξεκίνησε φτωχός, αλλά από πολύ καλή οικογένεια, για να φτάσει στην Προεδρία. Καί, σίγουρα, φιλοδοξία του είναι να μείνη στην Ιστορία σαν ένας μεγάλος Πρόεδρος. Μερικές σκιές των πρώτων του βημάτων στην πολιτική, λησμονήθηκαν και η πείρα του πλάϊ στον Κένεντυ — σαν αντιπρόεδρο — αποδείχθηκε πραγματικά πολύτιμη. Αφού ανέλαβε την Προεδρία, μετά την τοαγική δολοφονία του Τζών Κένεντυ στο Ντάλλας, άρτισε μια εξέφση κούρσα με τα διάφορα προβλήματα, που φτάνουν στο Λευκό Οίκο. Τηλεφωνεί συνεχώς, πότε δίνοντας διαταγές με αυταρχικότητα, πότε ζητώντας τη γνώμη ενός ειδικού ή ενός φίλου. Αλλά την τελική του απόφασι την παίρνει πάντα μόνος. ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟΣ ΕΝΕΡΓΗ. ΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

Η ζωή του είναι ένας άνεμοστρόβιλος ενεργητικότητας. Χορεύει, πίνει, σκύβει και μιλάει σ' αυτή ενός γεροισιαστή, φωνάζει έναν άλλο, εξηγεί ένα πρόβλημα ή περιμένει με ψυχραιμία να του εξηγήσουν, κλείνει το μάτι σ' ένα

Ο υποψήφιος των Ρεπουμπλικάνων Μπάρι Γκολντγουότερ: "Ητα του τυφλού συντηρητισμού και του μίσους."

ΗΝΟΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ

ο Λύντον Τζόνσον απάντησε: «Αν ήμω κι' εγώ στην Ιστορία, από τη στιγμή, που είμαι Πρόεδρος των "Ηνωμένων Πολιτειών". Όπως όλοι οι έγωκεντρικοί — και οι ματαιόδοδοι — ο Λύντον Τζόνσον δεν αγαπάει τις κριτικές. Διαβάσει όλες τις εφημερίδες, παρακολουθεί την τηλεόρασι και δε διατάζει να πάρη στο τηλέφωνο ένα δημοσιογράφο και να παραπονηθί για μια κριτική, που θεωρεί αδικαιολόγητη ή υπερβολική. Αλλά ακριβώς ο έγωκεντρισμός του, το πάθος του να αποφεύγη

Μια σκηνή από την προεκλογική εκστρατεία του Μπάρι Γκολντγουότερ: Πολύ χαμηλό επίπεδο.

τά λάθη, αποτελούν και τη δύναμή του. Ένα δραματικό γεγονός του επέτρεψε να φτάσει στο Προεδρικό αξίωμα. Η συντριπτική του νίκη τώρα στις εκλογές, του δίνει καινούργια φτερά.

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΗΓΕΤΗΣ

Η φιλοδοξία του είναι να νρώπη πιά τ' όνομά του στην Ιστορία, πλάϊ στους πολύ μεγάλους Προέδρους.

Ο Πρόεδρος Λύντον Τζόνσον: Βλέμματα στο μέλλον...

Ο θρίαμβος του Τζόνσον

Ξυπνάει στις έξη το πρωί, κοιμάται μετά τα μεσάνυχτα και δουλεύει με ένα φανταστικό ρυθμό, παρ' όλη την καρδιακή κρίσι που, πριν από εννιά χρόνια, κόντεψε να του στοιχίση τη ζωή. Η βαθιά, η υπέροχη γνώσι των προτερημάτων και των ελαττωμάτων των γεροισιατών και των βουλευτών, η εξαιρετική ψυχολογία του, που συνδυάζεται, όταν χρειάζεται, με αρκετά απότομους τρόπους, του επέτρεψαν να δημιουργήση στενότερες σχέσεις μεταξύ του Λευκού Οίκου και των εκπροσώπων της Γερουσίας και της

Βουλής. Πολυμήχανος — αν και συχνά αρκετά αφελής — διαλέγοντας τους φίλους του απ' όλες τις τάξεις, ξέροντας να υποσχεθεί — χωρίς να ξεχνά πάντα τις υποσχέσεις του — ο Λύντον Τζόνσον θεωρείται από τους γεροισιαστές και των δύο κομμάτων «δικός τους». Σχέδια νόμων βαρυσήμαντα, που ο Τζών Κένεντυ δυσκολεύταν να περάση από τη Γερουσία ή αναγκαζόταν να τα εγκαταλείψη, τώρα με το Λύντον Τζόνσον ψηφίζονται εύκολα. Ο Λύντον Τζόνσον κατάρθρωσε

Ο Λύντον Τζόνσον ναιοεταί τους παδοούς του: "Ο,τι καλύτερο διαθέτει ή 'Αμερική."

άκόμα να δημιουργήση προέλας συνεργασίας κι' εμπιστοσύνης με τους μεγαλοεπιχειρηματίες και βιομηχάνους, που κατά παράδοσι δυσπιστούν στους Δημοκρατικούς.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Αλλά κυρίως ή λαϊκή μάζα τραβάει το Λύντον Τζόνσον. Αισθάνεται την απόλυτη ανάγκη ν' αγαπιέται από το λαό. Γι' αυτό, είναι βέβαιο πως ή πολιτική του θα βλέπη σταθερά προς το μέλλον. Η συντριπτική του νίκη στις εκλογές θα του ενισχύση ακόμα περισσότερο την ψυχολογία — την πολύτιμη ψυχολογία — του «άνθρώπου της πολιτείας», του υπεύθυνου ήγέτη. Ο παράφορος και όρμητικός Τζόνσον, στις ώρες της κρίσεως, βρίσκει μια καταπληκτική ψυχραιμία. «Εδώ Λύντον», λέει στο τηλέφωνο πολύ απλά, μιλώντας στους συνεργάτες του και τους φίλους του, όταν θέλη επειγόντως τη γνώμη τους για ένα δύσκολο πρόβλημα. Είναι αναμφίβολο, ότι ή προεκλογική εκστρατεία διεξήχθη σε χαμηλό επίπεδο και σ' αυτό βασικά υπεύθυνος ήταν ο Μπάρι Γκολντγουότερ. Αλλά ή διαφορά μεταξύ των προηγούμενων εκλογών της 8ης Νοεμβρίου 1960 και των τωρινών, δε βρίσκεται μόνο στο επίπεδο του προεκλογικού αγώνος. ΟΙ ΒΑΘΥΤΕΡΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΤΗΣ ΤΑΡΙΝΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ

Πριν απ' όλα, το 1960, μέχρι

Ρόμπερτ Κένεντυ, γεροισιαστής της Νέας Υόρκης: "Η μελλοντική ελπίδα του Δημοκρατικού κόμματος."

κή πρόδο ή την αντίρασι, για την ειρήνη ή τον πόλεμο. Μάταια ο Μπάρι Γκολντγουότερ προσπάθησε «έκ των υστέρων», να διορθώση τα πράγματα, κι' αυτό, βέβαια, κάτω από την πίεσι της μάζας των Ρεπουμπλικάνων. Ο γεροισιαστής της Αριζόνας ήταν ουσιαστικά αίσχμαλτος μιας κλίμας αντιδραστικών, που αυτοί άλλωστε πέτυχαν να του δώρη το χρίσμα του υποψηφίου των Ρεπουμπλικάνων.

ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

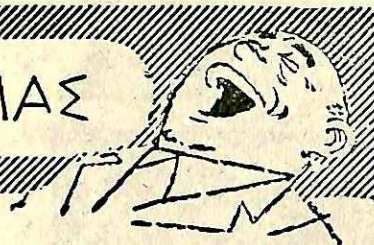
Ο Αμερικανικός λαός — κι' αυτό είναι γεγονός με παγκόσμια σημασία — έκρινε, ότι ο φανατισμός, ή άγνοια, ο ρατσισμός, ή δημαγωγία, αποστέλουν θανασιμους κινδύνους. Και γι' αυτό τους ήπιοακουνε με αποφασιστικότητα. Αντίθετα, ο Λύντον Τζόνσον κατάρθρωσε να δώση στον Αμερικανικό λαό μια εικόνα του εαυτού του — που, στις γενικές της γραμμές άλλωστε, είναι αληθινή — την εικόνα του ανθρώπου, που ένοι συνεδισι τον ευθύνου του, του άγρηπνου αίσχμα της πυρηνικής ειρήνης, του προοδευτικού ήγέτη και του απόλυτα σταθερού συνομιλητή της Μόσχας. Στην κούρσα ανάμεσα στον ένο και στον ελέφαντα — που είναι τα σύμβολα των Δημοκρατικών και των Ρεπουμπλικάνων — ο πεισματάρης ένας κέρδισε με πολύ μεγάλη διαφορά. Ο αδιάλλαχτος και συχνά σκοτεινός συντηρητισμός νικήθηκε. Η Αμερικανική δημοκρατία προχωρεί.

ΕΠ. ΜΕΤ.

Στο επόμενο τεύχος μας: Η ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΖΟΝΣΟΝ

Το ποτόντο του αυτοδημιούργητου ανθρώπου, που ξεκίνησε μ' ένα κασελάκι λούτσου, για να καταλήξη, μ' ένα ποταφωανή εκλογικό θώκο, στο άνωτατο αξίωμα των Ηνωμ. Πολιτειών.

Η ΚΟΜΟΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

Το διαβολοκόριτσο

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΑΤΚ ΚΑΡΠΕΝΤΕΡ, 25 χρόνων, **ΝΤΟΡΗΝ ΚΑΡΠΕΝΤΕΡ**, 17 χρόνων, **εξαδέλφη του Μάικ**, **ΤΟΜ**, **ΜΠΙΛ**, **ΑΡΘΟΥΡΟΣ** και **Σία**: Θανυσσάται και θύματα της Ντόρην. **ΔΥΟ ΓΡΙΕΣ**, (Η ύπνωση στο Δονδύνο).

ΣΚΗΝΗ 1Η

(Σ' ένα κοσμικό ντάνσιγκ)
ΤΟΜ: Την είδες;
ΜΠΙΛ: Ποιά; Φανερώθηκε καμιά καινούργια στην πίστα;
ΤΟΜ: Ένα εξάσιο πλάσμα! Έξαδελφή του Μάικ. Χορεύει έξω και πλησιάζεται εύκολα.
ΜΠΙΛ: Της έδωσες ραντεβού;
ΤΟΜ: Μουδωσε ραντεβού...
ΜΠΙΛ: Τι μου λες;
ΤΟΜ: Νά την! (Δείχνει στην πίστα τα διάφορα ζευγάρια). «Εκείνη ή κοκκινομαλλούσα, με την αλαβάστρινη επιδερμίδα. (Ο Μπιλ φεύγει).

ΣΚΗΝΗ 2Η

(Στην αίθουσα του χορού. Μόλις σταματά η μουσική).
ΜΠΙΛ (πλησιάζοντας το Μάικ και την εξαδέλφη του. Στη Ντόρην): Μου δίνετε αυτό το χορό;
ΜΑΤΚ (στ' αυτή του Μπιλ): Πρόσεχε μη στραπατσάρεις την εξαδέλφη μου. Είναι μικρή και άβγαλτη. (Απομακρύνεται).

ΣΚΗΝΗ 3Η

(Στο μπουφέ)
ΤΟΜ: Μάικ! Πίνεις ένα ούισκυ;
ΜΑΤΚ: Νά το πιω. (Σερβίρονται).
ΤΟΜ: Η εξαδέλφη σου είναι σπουδαία...
ΜΑΤΚ: Μη γλύφεσαι. Εφέτος τέλειωσε το κολλέγιο... Είναι άβγαλτη ακόμα στις πίστες και στα πράκα...

ΤΟΜ: Σε συμβουλεύω τότε να μην την αφήνεις να χορεύει με τον ένα και με τον άλλο...
ΜΑΤΚ: Ένοχλείσαι;
ΤΟΜ: Όχι. Απλώς σου κάνω μια φιλική σύσταση.
ΜΑΤΚ: Ευχαριστώ. Μά ή εξαδέλφη μου διαθέτει τα ανάλογα αμυντικά όπλα της ηλικίας της... (Απομακρύνεται, τάχα πειραγμένος).

ΤΟΜ (στον εαυτό του): Τόν κουτό! Τη θεωρεί ήλικη κι' έξυπνη. Πού να φαντασθώ, ότι η ίδια μουδωσε ραντεβού. (Κιττάζει με θαυμασμό μια καρτούλα όπου η Ντόρην τούγραψε τη διεύθυνση του σπιτιού της, για να την επισκεφθεί).

ΣΚΗΝΗ 4Η

(Μετά είκοσι λεπτά)
ΤΟΜ (στο Μπιλ, που τον πλησιάζει, τρισευτυχισμένος): Λοιπόν;
ΜΠΙΛ: Έκτακτη. Μόνο λίγο εύκολη.
ΤΟΜ (άνησυχος): Σουδωσε ραντεβού;
ΜΠΙΛ: Στο σπίτι της, την Τρίτη...
ΤΟΜ (διστακτικά): Μήπως σου είπε να της πιάς... λουλούδια;
ΜΠΙΛ: Όχι λουλούδια. Ένα κουτί σοκολάτες... (Κάνει να φύγει).

ΤΟΜ: Στάσου! Πού πάς;

ΜΠΙΛ: Νά βρώ το Μάικ, να τον κεράσω ένα ούισκυ και να του πάρω λόγια για την εξαδέλφη του. (Φεύγει).
ΤΟΜ (στον εαυτό του): Εύτυχως προηγουμένως. Η Ντόρην μουδωσε ραντεβού για τη Δευτέρα. Γιατί όμως να προτιμά τις σοκολάτες από τα λουλούδια;

ΣΚΗΝΗ 5Η

(Μετά μια εβδομάδα, σ' ένα ποδοσφαιρικό γήπεδο. Ο Μάικ παρακολουθεί μ' ενδιαφέρον το παιχνίδι. Πλάι του, ο φίλος του ο Άρθουρος παρακολουθεί μ' ενδιαφέρον τα χείλη της Ντόρην).

ΜΑΤΚ (μ' ένθουσιασμό): Σούτ!

ΑΡΘΟΥΡΟΣ (στη Ντόρην): Λοιπόν; Μπορώ να έλπιζω;
ΝΤΟΡΗΝ (γελαστά): Δε σάς ενδιαφέρει το ποδόσφαιρο;
ΜΑΤΚ (με φανατισμό): Πέναλτυ!

ΑΡΘΟΥΡΟΣ: Όχι. Προτιμώ το πάροχο ή τον κινηματογράφο.
ΝΤΟΡΗΝ: Έγω τις σοκολάτες!

ΑΡΘΟΥΡΟΣ: Μπα! Σας άρεσουν οι σοκολάτες; Δεν τρέσα.
ΝΤΟΡΗΝ: Τώρα, που το μάθατε, μπορείτε ν' αποφασίσετε. (Αγκαλιάζει τον εξαδέλφο της): Γκόοοο!

ΣΚΗΝΗ 6Η

(Στο υποθετικό σπίτι της Ντόρην. Το άλλο βράδυ).

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΕΜΦΑΝΑ

Επιθυμών έντυπασιν να κάμω γενικήν με άπορον εμφάνισιν άριστοκρατικήν, ώ παιδες, τ' απεφάσισαν και με την σκέψιν τάπτην, έν φράκον επαρήγγελον με δόσεις εις τον ράπτην. Τούτέστιν δούς ες υπαρχής δραχμίας τριακοσίας γέγονα κήτηρ παράτα φρακονδυμίας υποσχεθείς εξόφλησιν έντός μηνών τεσσάρων. Πλήν έμεινεν ο ράπτης μου άπλως με το καπρόν. Άλλ' ούδαμώς το ζήτημα εγκύρωσ μ' απροχόλησεν, και γάρ ζωνδόχορ ευείδης προσφάτως μοι «έκάλλησεν», έσκέφθην, έχον κατά νουν την σωφωτήν πείραν να κάμω ούν φρακφορών «εμφάνει» εις την χίρην. Έφ' ώ το φράκον μου βαλόν κι' ώς μέγιστος γκυούλεκας φέρων και εις τον μύστακα ποσότητα μανδέκας, μετέβην προς συνάντησιν της προσφιλούς χήρας, ώσπερ άνηρ περίπλοτος και γόνος αβενάρος. Κι' ενώ προς τάπτην έβαινον με φλογερώδες μένος

εξαίφνης με συνέλαθεν ο ράπτης εξ αύ-

καί να μ' έκδύη ήρξατο — ώ ράπτα μια-

Ένώ λυσών άνέκραξεν: — Βγάλε το

Κι' ώ παιδες! μοι άφήρξεν μέχρι και

κι' ώ συμφορά των συμφορών! Ω! α!

Αντί να σπεύσω τη χήρη ως γόνος άσφα-

λάκωτος (λάκωτος

ινον!... εφάρκωτος!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Σηκώνεται): Τότε, κυρίες μου, συμβαίνει κάποιο λάθος, γιατί έγω ζητώ να βρώ μια άλλη δεσποινίδα Κάρπεντερ. Τη δεσποινίδα Ντόρην Κάρπεντερ.

Η ΠΡΩΤΗ ΓΡΙΑ (που συνεχίζει να μετρά τα σοκολατάκια): Α, τη Ντόρην;... Είναι άνηψιά μας. Παιδί του γιου του αδελφού μας... Δε μένει εδώ. Έμεινε. Μας επισκέπτεται όμως τακτικά.
ΑΡΘΟΥΡΟΣ: Πού μένει, κυρία μου;

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΓΡΙΑ (παίρνοντας μέρος στο μέτρομα των σοκολατών): Πού μένει, Αύρηλ; Ουμάσαι.

Η ΠΡΩΤΗ ΓΡΙΑ: Δε θυμάσαι, Ιουλίτ.
Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΓΡΙΑ: Ξέρετε... Δε μας βοηθεί η μνήμη μας. Περφιμα όμως τα σοκολατάκια σας...

ΑΡΘΟΥΡΟΣ (ξερά): Φεύγω, κυρίες μου... (Στην εξαδέλφη): Αν φανή ή άνηψιά σας, της δίνετε τους χαιρετισμούς μου...

ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΟ ΓΡΙΕΣ: Εύχαρίστας... Εύχαρίστας...

ΣΚΗΝΗ 7Η

(Στο σπίτι της Ντόρην)

ΜΑΤΚ (συνεχίζει κουβέντα): Τό ξέρεις, Ντόρην, ότι μ' έχεις φέρει σε δύσκολη θέση με τους φίλους μου;
ΝΤΟΡΗΝ (άνήσηρη τάχα): Γιατί;

ΜΑΤΚ: Μοιράζεις τα ραντεβού σου σαν τα χαμόγελά σου και όλους τους κοροϊδεύεις.

ΝΤΟΡΗΝ: Τι θέλεις να κάνω, Μάικ; Ο καθένας μου παριστάνει πως είναι θανάσιμα έρωτευμένος μαζί μου, ενώ έγω άλλως φλερτάρω...

ΜΑΤΚ: Τό φλέρτ σου, όμως θα με κάνει αλκοολικό... Όπου στοθώ κι' όπου βρεθώ, οι φίλοι μου με κερνάνε ούισκυ... Νά σταματήσεις, λοιπόν, αυτόν τον κατήφορο, που έχεις πάρει... Θα μπλέξεις άσχημα...

ΝΤΟΡΗΝ: Δεν καταλαβαίνω.

ΜΑΤΚ: Τι συνέβη, λόγω χάρι, με τον Άρθουρο; Ο Άνθρωπος έχει πάρει κατάκαρδα την κοροϊδία... Νά σκεφθείς, ότι με κερνάνε ούισκυ, για να μου πη τον πόνο του...

ΝΤΟΡΗΝ: Τον Άρθουρο;... Α! ναι, τον Άρθουρο!

ΜΑΤΚ: Πώς σουρθε ή ιδέα να τον στείλεις στο σπίτι της θείας Ιουλίτ;

ΝΤΟΡΗΝ: Δεν είναι ο πρώτος. Όλους εκεί τους στέλνω... Τον Τσάρλς, τον Χένρυ, τον Φίλιπ, τον Φρέντ!

ΜΑΤΚ: Μά τί μουκνες, Ντόρην;

ΝΤΟΡΗΝ: Όλοι τους ζητούν σαν ραντεβού μαζί μου... Αποκλειστικό ραντεβού. Ζητούν τον άριθμό του τηλεφώνου μου και τη σύστασι του σπιτιού μου. Κι' εγώ, για να μην τους απογοητεύσω και για να τους ξεφύγω, τους έστειλα στη θεία... Τί ήθελες να κάνω;

ΜΑΤΚ: Κι' οι σοκολάτες;
ΝΤΟΡΗΝ: Τό ξέρεις. Μάικ, πώς οι θείες τραλιάζονται για τις σοκολάτες. (Χτυπά το κουτί του τηλεφώνου. Η Ντόρην σκάνει το ακουστικό): Ναι!

Ντόρην... Έσύ, θεία; Χά, χά, χά. Πόσα κουτιά από σοκολάτες μά-
Δώδεκα!... Όχι πιά σο-
κολάτες;... Καλά, καλά! (Στον Μάικ): Έχεις καμιά ιδέα, ξά-
δελφε; Τι να στέλνω στις θείες;
ΜΑΤΚ (νευριασμένος): Μαγ-
κούρες!

ΝΤΟΡΗΝ (στο ακουστικό): Λουλούδια, θεία;... Όχι: Τίποτε αγάσιμο, έ;... Α! Τό βρόκα! Μαρμελάδες; Όραία, μαρμελάδες...

ΜΑΤΚ: Διαβολοκόριτσο!... (Αυλαία)

ΑΝΤΩΝ ΠΟΥΛ

ΜΑΡΙΝΑ-ΜΙΧΑΗΛ

Η Μαρίνα Καρέλλα, η Αθηναία που εξαγώνησε το θούλο του πριγκιπόπουλου και της ωραίας βοσκοπούλας.

ΠΡΙΝ τέσσερα χρόνια, μια κοπέλλα ξεκινούσε απ' την Αθήνα για το Παρίσι, μ' ένα γράμμα στην τσέπη.
Ήταν μελαχρινή, συμπαθητική, με βαθυστάχστα μάτια και σοβαρά χαρακτηριστικά.
Όσο για το γράμμα, δεν ήταν παρά μια συστατική επιστολή για κάποια κοντέσσα, που διατηρούσε μια εύπρετη πανοίον στο λεωφόρο.

Τό κορίτσι ήταν η Μαρίνα Καρέλλα και ή συστατική επιστολή είχε γραφή απ' τον πρίγκηπα Μιχαήλ.

Έτσι άρχισε ή γνωριμία, που θα κατέληγε σε έλλυλο και στον γάμο που αναγγέλθηκε αυτές τις ημέρες και που ξαναζωντανεύει το παλιό άρωμα παραμυθιού του πριγκιπόπουλου και της βοσκοπούλας, κάνοντας χιλιάδες καρδιές να χτυπούν τρυφερά και χιλιάδες ζευγάρια μάτια να όνειρεύονται...

Για να πούμε την αλήθεια, όσο κι' αν ο Μιχαήλ ήταν και είναι πριγκιπόπουλο (παρ' ότι παραιτήθηκε απ' τα δικαιώματα διαδοχής επί του έλληνικού θρόνου) ή Μαρίνα Καρέλλα δεν είναι... βοσκοπούλα...

Αντίθετα, μάλιστα, αν όπως λένε, το χρήμα κυβερνά τον κόσμο, ή Μαρίνα είναι μια πριγκιποπούλα τού πλούτου.

Ο πατέρας της, ο γνωστός εργοστασιάρχης Θεόδωρος Καρέλλας, θεωρείται ένας από τους μεγαλύτερους οικονομικούς παράγοντες τού τόπου, και ή οικογένειά της μια από τις ευρωστέστερες οικονομικές οικογένειες της Αθήνας.

Η οικογένεια αυτή άπαρτίζεται από τους δυο «γέροντες» την Μαρίνα και δυο αγόρια, τον Νίκο Καρέλλα, 20 χρόνων τώρα, και τον Άλξ Λαντιέ, γυιό της κ. Καρέλλα από τον πρώτο γάμο της.

Όσο, αν δη κανείς την Μαρίνα από κοντά και συνομιλήσει μαζί της, θα διαπιστώσει ή προσομοίωσή της κοπέλλας αυτής, που έγινε με τον πριγκιπικό γάμο της διεθνώς γνωστή, δεν στηρίζεται στον οικογενειακό της πλούτο.

Αντίθετα απ' ό,τι θα περίμενε κανείς, ή Μαρίνα μοιάζει και είναι περισσότερο ένα σύγχρονο εργαζόμενο κορίτσι, και μάλιστα σκληρά εργαζόμενο.

Ένας πρίγκιπας θυσιάζει τον τίτλο του για την αγάπη μιας σύγχρονης Αθηναίας

Η σκληρή αυτή δουλειά οφείλεται, φυσικά, όχι σε ανάγκη, αλλά σε πάθος για την τέχνη, γιατί το «επάγγελμα» της Μαρίνας είναι ή ζωγραφική και ή σκηνογραφία.

Μόλις τέλειωσε το Κολλέγιο, και συμπλήρωσε τις σπουδές της στην Αμερική, πήρε ειδικά μαθήματα από τον Γιάννη Τσαρούχη και τον ζωγράφο Τέση, τα τελειοποίησε δε στη Σχολή Καλών Τεχνών στο Παρίσι. Κι' ύστερα ριχτηκε στη δουλειά με τό πάθος εκείνο που διακρίνει τούς αληθινούς καλλιτέχνες.

Τα πρώτα προϊόντα τού ταλέντου της ήταν μια έκθεση στη γκαλερί «Ζυγός», με πίνακες κατά προτίμηση τοπία, που ή κριτική τα βρήκε πραγματικά κομφοτεχνήματα, καθώς και οι σκηνογραφίες των έργων «Ζαμώρ» και «Δικέφαλος άπτός» που παρουσίασε ο Δημήτρης Χάρν.

Ο ίδιος ο Χάρν, μιλώντας για τό ταλέντο της Καρέλλα, δήλωσε: «Αυτή ή κοπέλλα θα φάη γρήγορα πολλούς απ' τούς φτασμένους συναδέλφους της».

Κι' ο Μιχαήλ;

Είχαμε την τύχη να δούμε τον πρίγκηπα στο σπίτι της μητέρας του, στο τέταρτο πάτωμα μιας μοντέρνας πολυκατοικίας, άπέναντι απ' το «Χίλτον».

Εκεί, μας είπαν, ότι περιά τις περισσότερες ώρες της ημέρας του δίπλα απ' την μητέρα του, για κατήρι της οποίας θύσασε τα δικαιώματά του στον θρόνο, επαναλαμβάνοντας τό προηγούμενο τού βασιλιά της Αγγλίας Έδουάρδου και της Ουάλλης Σίμψον.

Ο πρίγκιπας Μιχαήλ είναι ένας συμπαθητικός μελαχρινός νέος, γυιός τού πρίγκηπα Χριστοφόρου και θείος τού βασιλιά Κωνσταντίνου.

Όσοι τον γνώρισαν στον στρατό, όπου υπηρετεί σαν αξιωματικός, έχουν να λένε για την απλότητά του και τον καλόκαρδο χαρακτήρα του.

Εκείνο όμως που χαρακτηρίζει τον Μιχαήλ και που αποτέλεσε σημείον «επάφης» με την Μαρίνα Καρέλλα, είναι ή αγάπη του για τα γράμματα και τις τέχνες.

Έχει σπουδάσει πολιτικές έπιστήμες στη Σορβόνη και περιμένει να γίνει δίδακτωρ, ή κυριώτερη δε ενασχόλησή του είναι τό διάβασμα.

Ο Μιχαήλ, όπως άλλωστε και ή Μαρίνα Καρέλλα, είναι άμπαλμυτος, πράγμα που αθάνα, μαζί με τον τίτλο του, και την αγωγή του ανάμεσα στις «αυλές» της Ευρώπης, πολλές απ' τις οποίες ήδελαν στο παρελθόν να τον κάμουν «γαμπρό». Η περιουσία του, της οποίας την έκταση δεν γνωρίζει ούτε ο ίδιος, αποτελείται από καταστάσεις σε ζώνες τράπεζας, πυργούς στην Ευρώπη, μεταλλεία στην Αφρική κ.ά.

Έτσι, «καθαρίζουν» έντελώς τα αίτια τού γάμου του με την Μαρίνα Καρέλλα. Ο έρωτας, και μόνο ο έρωτας, ο βαθύς και άπεραντος, που στηρίζεται στην κατανόησι και στην σύγγενεια ενδιαφερόντων και χαρακτήρων, στάθηκε ή αφορμή και ή συνέχεια, στο έλλυλο των δυο νέων.

Βρήκαμε την Μαρίνα Καρέλλα στο σαλόνι της, ένα απ' τα τελευταία απογεύματα. Γύρω της, άγκαλιές από λουλούδια, κατά προτίμηση κόκκινα τριαντάφυλλα και κόκκινα γαρύφαλλα, πλαισίωναν την όμορφή της κι' έναρμόζονταν με την χαριτωμένη της διάθεση και τό ψυχικό κλίμα ευτυχίας, στο οποίο βρίσκεται αυτές τις μέρες το αρχοντικό τού Ο. Καρέλλα.

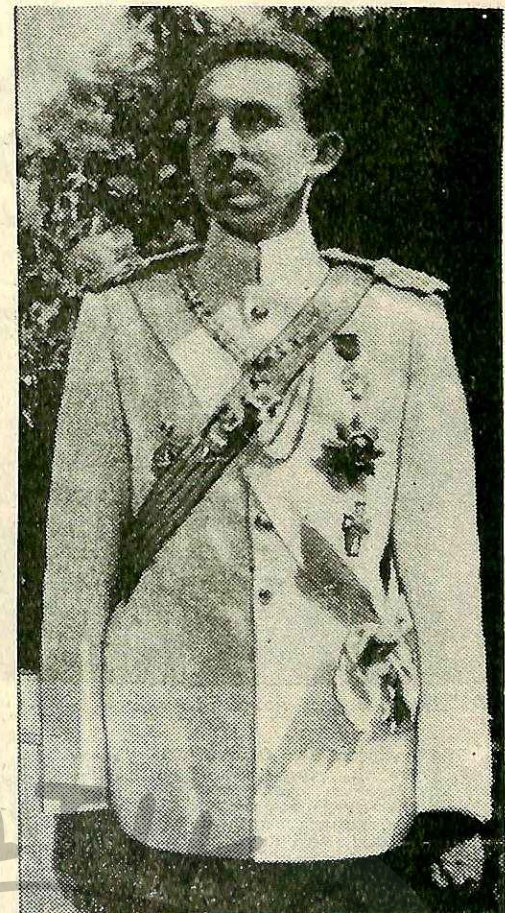
Όλα και όλοι μέσα στο σαλόνι, στο χαλλί, στα γραφεία, στα υπνοδωμάτια, βρίσκονται σε ρυθμό πυρετού. Η εξαδερή άνοιγκλεινε κάθε λίγο, για να εμφανιστεί ποτέ ο ταχυδρόμος με ένα μάτσο τηλεγραφήματα γνωστών και φίλων, που έστελναν τα συγχαρητήριά τους, και ποτέ ένας γκρουμ με ανθοδέσμη, κατά προτίμηση κόκκινα τριαντάφυλλα, που αποτελού την άδυναμία της Μαρίνας, σταλμένα «επί τό επικείμενο εύτυχει γεγονός».

Πόσο κοντά, είναι, αλήθεια, αυτό τό «επικείμενο» εύτυχες γεγονότος; Ρωτήσαμε την ίδια την μελλονύμφη.

Μά... πολύ κοντά. Λογαριάζουμε να παντρευτούμε με τον Μιχαήλ, πριν μπη ο καινούργιος χρόνος.

Και πού θα γίνει ο γάμος;
— Στη Μητρόπολη ίσως. Και με τό όρθοδοξο δόγμα, γιατί τόσο ο πρίγκιψ όσο κι' έγω είμαστε ορθόδοξοι.

Η Μαρίνα δεν φαίνεται πρόθυμη σε παροχή

Ο πρίγκηπας Μιχαήλ, με στολή «Έλληνα αξιωματικού». Άπλως, καλόκαρδος, δεν βλέπει την ώρα που θα γίνει γαμπρός.

πληροφοριών γύρω από την «ιδιωτική» της υπόθεση, όπως χαρακτηρίζει το ειδικό της και τον γάμο της μ' ένα πρίγκηπα, παρ' όλο που ή υπόθεσι αυτή, ύστερ' από τον σάλο που έχει προκαλέσει στους διεθνείς κοσμικούς κύκλους, στις έζνες αλές, και στις τάσεις των δημοσιογράφων, έπαινε να ναι «ιδιωτική».

Όπόσο, διακινδυνεύσαμε ακόμη μια έρώτησι: Πού θα ζήσετε μετά τον γάμο και πώς;

Τό πρόσωπό της απαλίνει και τα μάτια της, σοβαρά και γεμάτα περίσκεψη συνήθως, μοιάζουν να όνειροπολούν καθώς μας δίνει την απάντησι: — Θα μένουμε στην Ελλάδα, στην Αθήνα.

Καμιά πολι δεν είναι τόσο άμορφη κι' αγαπημένη και για τούς δυο μας. Όσο για τό «πώς», που ρωτάτε, έχω να σας πω τούτο: «Ο Μιχαήλ είναι αξιωματικός τού Έλληνικού στρατού κι' έγω σκηνογράφος. Ο' ασχοληθούμε λοιπόν κι' οι δυο με τις δουλειές μας».

Καθώς φεύγαμε, στη λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας, ή νύχτα είχε πέσει. Όστόσο ή ζωή συνεχιζόταν όπως κάθε βράδυ, με τον ίδιο ρυθμό και την ίδια ένταση. Στο Χίλτον, τα αναμμένα φώτα μαρτυρούσαν πως είχε άρχισι ή νυχτερινή κίνηση, και στο δρόμο τ' ατμόκινητα που εξακολουθούσαν να τρέχουν φανέρωναν πως ή Αθήνα ζούσε την καθημερινή ζωή της σαν να μη συνέβαινε τίποτα.

Τίποτες;
— Όχι δα!
Στον τέταρτο όροφο μιας πολυκατοικίας, εκεί στην ίδια λεωφόρο, ξαναζωντανεύει ένα παραμυθιού τού παλιού καιρού.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

με ύψος πειστικό ή Ζέτα.

— Φοβάμαι.

— Σε βεβαιώ πως θα καταφέρω μια χαρά. Προέτι να μούχης εμπιστοσύνη. Θα δής πως θα γίνουν όλα πολύ ανώδυνα και πως ο Τασούλης σου θα συρθεί στα πόδια σου.

Πέρασε πολλή ώρα, ώσπου να την πείσει η Ζέτα. Στο τέλος, η Χριστίνα έξασπασε πάλι σε κλάμα.

— Κάνε όπως καταλαβαίνεις, καλή μου. Ξέρεις την κατάσταση. Θέλω να σώσω την ευτυχία μου και την ευτυχία των παιδιών μου.

Την έσφιξε η Ζέτα στην αγκαλιά της, τη φίλησε και στά δυο της μάγουλα:

— Άσε το σ' έμένα! φώναξε μ' ένθουσιασμό. Είμαι σίγουρη πως θα μου κάνης χουσιή εικόνα μια μέρα...

Και μ' αυτά τα λόγια έφυγε βιαστικά. (Ήταν μια αληθινή φιγή, επειδή, μια κι είχε πάρει τη συγκατάθεσι της φίλης της, φοβόταν μή το μετανοήσει την άλλη στιγμή η Χριστίνα, γι' αυτό ήθελε να την φέρη προ γεγονός τετελεσμένου).

Μόλις έλειψε πίσω από τη Ζέτα η πόρτα, έβιασε το κεφάλι της με τα δυο της χέρια η Χριστίνα. Είχε κάποιο άοριστο συναισθηματικό βουκότα μπροστά σ' ένα γραμμό, πως προχωρούσε χοήγορα, σε μια κατηφορία, και πως έβλεπε μπροστά της την άβυσσο, χωρίς να μπορεί να κάνει τίποτε για να την άποφυγή.

Είχε κλειστή στο δωμάτιό της με τη Ζέτα κάμποση ώρα κι όλη η συνδιάλεξι είχε γίνει σιγανά, γι' α να μην άκούση τίποτε η 'Ηλέκτρα.

Η γιαγιά έπαιζε με τα έγγονά της, στο δωμάτιο των παιδιών. Όταν σε λίγο μπήκε μέσα η Χριστίνα, την κυτάξε η μάνα καλό-καλά στα μάτια.

Η Χριστίνα γύρισε άλλοι τη ματιά της. Θάθελε να τα πη όλη της μητέρας της, ήταν σίγουρη όμως πως η 'Ηλέκτρα θα έβαναστατούσε. Και, μια κι είχε πάρει την απόφασιν γ' άκολουθήσθ την συμβουλή της φίλης της, δεν ήθελε πια να ύποχωρηση. Θάθελε, αν ήταν δυνατόν, άφ' ενός να τα μαρτυρήσθ όλη της μητέρας της, άφ' έτέρου να μην άκούση καμιά άλλη αντίθετη γνώμη. Θά ήτα χαρούμενη αν τα έπιδόμαζε όλη η μάνα. Αυτό όμως ήταν άδύνατον. Γι' αυτό, προτίμησε να σωπάσθ.

Έφυγε η Ζέτα; ρώτησε η 'Ηλέκτρα, προσπαθώντας ν' άκουσθ αδιάφορη ή φωνή της.

— Ναι...

Μια βαρεία σιγή. Χίλιες έρωτήσεις ερχόνταν στη ψήλη της μάνας. Ήξερε όμως θα δύσαρε-στούσε την ζωή της αν ρωτούσε, γι' αυτό σωπαίνε κι έκεινη.

— Μόρες έχει να φανή ο Μιζές! λέταζε σε λίγο.

Αυτό ήταν αλήθεια. Το είχε παραιτηθεί κι η Χριστίνα. Ήταν όμως τόσο άπορημένη από την κατάσταση που είχε δημιουργήσει με τον άντρα της, που δεν της έμενε καμιά να το σκεφθθ βαθύ-τερα.

— Ποιός ξέρει τί του συμβά-νει!...

— Αφού θα του τηλεφωνήσω. Σήκωσε αδιάφορα τους ώμους της η Χριστίνα. Όλα της φαίνονταν άσημαντα. Έκείνη τη στιγμή, μόνον ένας άντρας ύψηζε στον κόσμο γι' αυτήν: ο Τάσος.

Και γι' αυτόν δεν ήθελε να μιλή-σθ στη μητέρα της. Τώρα πια τα είχε αναλάβει όλη η Ζέτα.

Μια άνατριχίλα πέρασε στο κορμί της στη σκέψιν πως ήταν δυνατόν η Ζέτα να χρησιμοποίησθ

Η ΠΩΛΕΤ ΓΚΟΝΤΑΡ ΠΟΥΛΑΕΙ ΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΤΗΣ

Μόνη στη Ρώμη και ενώ περιμένει την επάνοδο του συζύγου της, του διασημου συγγραφέως Έρικ Μάρια Ρέμαρκ, η Πωλντ Γκοντάρ πούλησε το τελευταίο της κοσμημα από μπριλλάντινα, δάρο του πρώην συζύγου της Τσάρλυ Τσάπλιν, ο οποίος και την έκανε διάσημη στάρ. Τα συγγραφικά δικαιώματα των έργων του Ουόρεν νεώτερο από το Δυτικό μέτωπο και «Άψις του θριάμβου» κ.ά. έξανεμιστήκαν και ο συγγραφέας περνάει μεγάλη οικονομική κρίση. Μιλώντας προ ήμερών στη γαλλική τηλεόρασι ο Ρέμαρκ δήλωσε: «Οι συγγραφείς γράφουν πάνω στο νερό». Η αλήθεια είναι ότι τη σεαστή περιουσία του του την κατασπατάλησαν οι γυναίκες και προ παντός η Πωλντ Γκοντάρ, η οποία λανσάρε τώρα μια νέα μόδα ζωγραφικής του προσώπου και της επιδερμίδος, που είναι πολύ άμφίβολο αν θα άρεισθ στο ώριο φύλο.

τόν Μιζέ για τα επικίνδυνα σχέ-δια της. Έσφιξε όμως τα δόντια της κι' άρπασε μοιρολατρικά τα πράγματα να τραβήξουν το δρόμο τους.

ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Μετά δυο ήμέρες, η Ζέτα πα-ρουσάστηκε στη Χριστίνα με ύψος θριαμβευτικό.

Λόγια καρποπαρά

«ΓΗΣ — ΜΑΔΙΑΜ...»

Έσιδιάσσε με λύτη μου, πως στο «Σινέ-Παρί», γυαλιά-καρφιά τα κάναμε σφράντα νεαροί, διότι μόλις είδαμε του Πρίσλεϊ μια ταινία, χτυπιόντουσαν και χτυπάγον τα πάντα με μανία και με ποδοβολήματα και μουγρητά παράλογα στους θεατές έβριζαν τ' αφηνισμένα... τ' άλσγα! Στους δρόμους έφομολύθησαν, κατόπι, αφρισμένοι, τελείως ασυγκράτητοι και σάν... εντοπισμένοι και με «τεντω-μπούζουσες» κι' αχτένιστες κοπέλλες, διαβάτες έκαρπαζόνταν, έρρημασαν ταμπέλλες και την... καρδιά μου μάτωσαν, τα έβαλλα παιδιά, γιατί όλα αυτά συνέβησαν στις Πλάκας την... καρδιά! Στην Πλάκα με τα ήσυχια κι' ώρτια ταδεμένα, «πρισλεϊσμός» ένεσκηψε και... «μνητλερομάνια» κι' εκεί που φημιζόντουσαν οι νέες για το ήθος κι' οι νέοι... έκοκκινίζαν από ντροπή συνήθως, τα παλαβά κι' άσούδοτα τα νιάτα παίρνουν φόρα και κάφρους σου θυμίζου... κι' έρυθροδέρμους τώρα! Έχάλασε κι' η Πλάκα μας, εν πάση πε- (ριπτώσει, κι' η πρόδοσι ή άτιμη μάς έχει αναστα- (τώσει, γιατί εκεί που πίνουμε άνερώτες οκά- (δες και χρόνια άπολαμβάνουμε κιθάρες και «μνητλερομάνεις» μπουκάρουμε με χαίτες (καυτάδες, κι' η ποίησις μπερδεύεται με βουρη- (θμός και... τρίχες!

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

— Διάβασε, διάβασε! ψιθύρισε άναπόμωνα η Ζέτα. Διάβασε και κι σε πιάνη πανικό.

Κι' η Χριστίνα διάβασε:

«Λάγλητ μου,

«Από χθές δεν σκέπτομαι τί-ποτε άλλο παρά έσένα. Οι ώρες που περάσαμε μαζί, μ' έχουν άνα-στατώσει. Μου είναι άδύνατον να ήσω χωρίς έσένα. Θά σε περιμέ-νω αφού στο Καλαμάκι... στο έ-διο ζέντρο, στην τρίτη στάσι, ξε-ρεεις, στις πέντε το άπογευμα. Και μια ώρα να μου χαρίσης, φθάνει για να ξαναγνώσω την ευτυχία. Σ' αγαπώ, θέλω να γίνης γυναί-κα μου.

Μιζές».

Κύτταξε η Χριστίνα τη φίλη της, ζεραννοτυτημένη.

— Τι είναι αυτό;

Γέλασε νεύρια η Ζέτα.

— Τι ερώτησι! Έρωτική έπι-στολή.

Τα μάγουλα της Χριστίνας ά-ναψαν.

— Τρελλάθηκε ο Μιζές;

— Είναι τρελλός για σενα, δεν το ξέρεις;

— Και πως βοήθηκε αυτό το γραμμα στα χέρια σου, Ζέτα;

— Άλλη κοινή ερώτησι! Δεν άγέλαβα εγώ να κάνω τη σκηνοθε-σία;

— Μά... δεν καταλαβαίνω!...

— Άκουσε, αγαπητή μου. Εί-σαι έξυπνη γυναίκα, καλή στη δουλειά σου, αλλά δεν έχεις εύ-στορο μυαλό. Θάπρεπε να τα κα-ταλάβης όλα. Ο Μιζές δέχθηκε να σε βοηθήσθ.

— Γιατί έγραψε αυτό το γραμ-μα;

— Πως άλλωδες θά γίνη ή σκη-νοθεσία;

— Τόγραψε δηλαδή στα ψέ-ματα;

— Όπως το πάρησι! γέλασε η Ζέτα. Δηλαδή, θά σου έξηγήσω...

Πήγα και τον βοήκα και τον έπα-όλη την αλήθεια: πως είσαι δυστι-χισμένη με τον άντρα σου και πως πρέπει να σώσουμε την ευτυχία σου. Δεν φαντάζεσαι πόσο ταρά-χτησε.

— Τι μπορεί να κάνω για να τη βοηθήσω; μου είπε άμέσως.

— Δεν έτρεπε...

— Σώπα! τη διέκοψε έπιτακτι-κά η Ζέτα. Χωρίς τη συνεργασία του, δεν μπορούσε να γίνη τίποτε.

— Μά τι άκριβώς του είπες;

— Όλη την αλήθεια! άποκρι-θηκε η Ζέτα απλά.

— Τι ντροπή!

— Για τις διέξες σου άπορηαι-μένες άντιλήψεις. Ο Μιζές τα κατάλαβε πολύ καλά...

— Και δέχθηκε να παίξη αυτό το ρόλο; Έκανε με κατάληξι η Χριστίνα.

— Η Ζέτα μισόκλεισε τα μάτια της, άπως το συνήθισε.

— Άχ, Χριστίνα, φαίνεται ότι δεν ξέρεις τί θα πη άγάπη. Ο Μιζές σ' αγαπάει. Αυτό τα λέει όλα. Έγραψε με φυσικότητα αλ-τά πούνοιωθε, γι' αυτό είναι και τόσο πειστικό το γραμμα.

— Φυσικά, δεν πρόκειται να πάω στο Καλαμάκι.

— Τι κοινό πλάσιμα! Έκανε με κομική άπελπισία η Ζέτα. Φυσικά θά πάς.

— Άδύνατον! φώναξε τρομαγ-μένη η γυναίκα.

— Σώπα! Έκανε έπιτακτικά η άλλη. Άν δεν πιάς, τί γίνεται;

— Μά... δεν είναι δυνατόν...

— Έπειτα, κι' αν υποθέσουμε ότι πι-γαίνω;

— Ο Τάσος θά σε συλλάβη έπ' αυτοφώω τάχα.

— Μη προχωρή! φώναξε με φρίκη η Χριστίνα.

— Στάσου ντέ! Μην σκανδαλι-ζεσαι με τις λέξεις. Ο λόγος το λέει.

— Ζέτα, τρέμω με τη σκέψιν μονάχα!

— Άκουσε πρώτα κι' έπειτα ά-ποφάσισε. Το γραμμα αυτό, θά τ' άφήσης αφού φεύγοντας για το Καλαμάκι, άπάνω στο γραβάτι σου, ή καλύτερα σε μια θέσι κά-τω στο πάτωμα, σάν να σου έσεε. Κάτω, άπου να είναι σίγουρο πως θά το δη ο Τάσος. Αφού είναι Κυ-ριακή, δεν έχει δουλειά... Ξέρω ότι κοιμάται την Κυριακή το ά-πόγευμα.

— Ναι, Άποζλείεται όμως.

— Στάσου! Θά τ' άφήσης λοι-πόν, τυχαία τάχα και θά φύγης.

— Ο Τάσος θά σηκωθθ, θά δη το ένοχο γραμμα και άσφαλώς θα-ρθθ σάν μαινομένος τάρως να σάς συλλάβη. Δεν είναι ό τίποτος που σκοτώνει, για να φοβηθούμε δα-μάτα. Δεν είναι έτσι;

— Ανατρίχασε η Ζέτα.

— Μόνο που σκέπτομαι το θυ-μό του...

— Θαρρή, θά σάς δη λοιπόν να καθόσαστε φρόνιμα-φρόνιμα σ' ένα τραπέζακι.

— Κι' έπειτα;

— Θά τον βασανίσθ λίγη ώρα, θά κάνης τάχα πως ταράζεσαι.

— Κι' έπειτα;

— Θά ξεκαρδισθς στα γέλια και θά του όμολογήσης τη σκηνο-θεσία. Θά μ' έζης κι' έμένα μά-τωρα.

— Ποιό θά βοεθθς έσύ;

Ξεκαρδίστηκε στα γέλια η Ζέ-τα.

— Είναι δυνατόν να λείπη ή σκηνοθεσία από την παράστασι; Φυσικά, θά βοήσωμαι κι' εγώ έ-κει.

— Θαρθθς μαζί του;

— Δίστασε η Ζέτα.

— Δεν ξέρω, Χριστίνα μου, ό-πως έλθουν τα πράγματα. Το μό-νο που ξέρω, είναι ότι θά βοεθθ άνάμεσα σάς στην κατάλληλη στιγμή.

— Το παιχνίδι αυτό είναι τρο-μερά επικίνδυνο.

— Το πιο άκίνδυνο το ζόσιμο, άποκριθηκε η Ζέτα απλά. Έφ' ό-σον θά μ' έζης μάτωρα έμένα, ότι τα σκηνοθετήσα όλα...

— Μά τι θά όφελήσθ λοιπόν; Για να ζηλέψθ, θάπρεπε να πιστέ-ψω...

— Θά πιστέψθ κάμποση ώρα.

«Όση χρειάζεται για να καταλάβη πως έχει γυναίκα νέα, ώραία έλ-κυστική και πως κινδυνεύει νάχθ αντίποινα.

— Έπειτα θά κοροϊδεύθ.

— Ο' άρχισουμε έμεις την κα-ζούρα πρώτοι. Ένοια σου! Θά του τα πωλό εγώ. Θα του πω ότι είναι μια προσοδοποήσι μονάχα.

Κούνησε η Χριστίνα το κεφάλι της, σκεπτικά.

— Τρέμω, Ζέτα. Άν δεν πι-στέψθ πως ήταν σκηνοθεσία;

— Πως θά φανταστή ότι συνω-μώσαμε όλοι; Θά του το διαβεβαί-ωση κι' ο Μιζές.

— Θά γίνθ έξω φρενών έναν-τίον του Μιζέ!

— Θά του περάσθ. Ίσα-ίσα, θά καταλάβη πως δεν έχεις τίποτε μεταξυ σας. Η φυσική ψυχολογία είναι, πως ένας άντρας που αγα-πάει, δεν δέχεται να κάνει τέτοια παιχνίδια. Μη νηττάς, ο Μιζές...

— Είναι άλλος τύπος. Και δεν σου είναι άλλος τύπος. Πάντως δέχτηκε, κι' αυτό δείχνει πως σ' αγαπάει υπερβολικά, και πως βάσει την ευτυχία σου άπάνω κι' από την ά-ξιοποίησί του.

— Σοφρώσε τα φρόδια της ή Χριστίνα.

— Δε θέλω να τον προσβάλω ό Τάσος, τον Μιζέ...

— Ένα κοινό, καλό γέλιο, τράν-ταξε το στήθος της Ζέτας:

— Κι' έπειτα μου λές πως σου

Τὰ ἅγια Λείψανα ΤΩΝ ΚΑΘΟΛΙΚΩΝ

Πρέπει νά ἤσκη οἱ Ἅγιοι... ἐκατόγχιρες καὶ πολυκέφαλοι

ΠΡΙΝ ἀπὸ μερικὲς βδομάδες,

στὴν Πάτρα, ἔγινε μεγάλη τε- λετή, παρασταμένη ἀντιπροσώ- πων τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ πλῆθους κόσμου γιὰ τὴν πα- ραλαβὴ τῆς κάρας τοῦ Ἁγίου Ἀν- δρέου, σταλμένης ἀπὸ τὸν Πάπα τῆς Ρώμης.

Δε τὴν εὐκαιρία αὕτη, ἀξίζει ν' αναφερομὲν ὡς ἐγράψεν μια παλὰ κοινωμένη ἐφημερίδα, πον ἐξεοιστοε στὴ Ψαρονεῖα, με τὸν τίτλο «Ἱταλία» εἰς καὶ νῦ χρό- νια. Καποὺς συντακτῆς τῆς εἰσε τὴν περιγραφὴν αὐτὴν κατωρίων μὴ στατιστικῶν τῶν ἁγίων λείψανων πον φυλασσονται σὲ διάφορες ἐκ- κλησίες καὶ μοναστήρια τῶν καθο- λικῶν. Ἀπὸ τὴν στατιστικὴ λοι- πὸν αὕτη, τὴν ἐξαιρετικὰ ἀξιοπε- ρισήγη, προκύπτουν ἀπίστευτα καὶ τερατώδη πράγματα. Ἀκούστε τα:

— Πῶς θά βοεθθς ἐσύ; Ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια ἡ Ζέ- τα.

— Είναι δυνατόν να λείπη ή σκηνοθεσία από την παράστασι; Φυσικά, θά βοήσωμαι κι' εγώ έ-κει.

— Θαρθθς μαζί του;

— Δίστασε η Ζέτα.

— Δεν ξέρω, Χριστίνα μου, ό-πως έλθουν τα πράγματα. Το μό-νο που ξέρω, είναι ότι θά βοεθθ άνάμεσα σάς στην κατάλληλη στιγμή.

— Το παιχνίδι αυτό είναι τρο-μερά επικίνδυνο.

— Το πιο άκίνδυνο το ζόσιμο, άποκριθηκε η Ζέτα απλά. Έφ' ό-σον θά μ' έζης μάτωρα έμένα, ότι τα σκηνοθετήσα όλα...

— Μά τι θά όφελήσθ λοιπόν; Για να ζηλέψθ, θάπρεπε να πιστέ-ψω...

— Θά πιστέψθ κάμποση ώρα.

«Όση χρειάζεται για να καταλάβη πως έχει γυναίκα νέα, ώραία έλ-κυστική και πως κινδυνεύει νάχθ αντίποινα.

— Έπειτα θά κοροϊδεύθ.

— Ο' άρχισουμε έμεις την κα-ζούρα πρώτοι. Ένοια σου! Θά του τα πωλό εγώ. Θα του πω ότι είναι μια προσοδοποήσι μονάχα.

Κούνησε η Χριστίνα το κεφάλι της, σκεπτικά.

— Τρέμω, Ζέτα. Άν δεν πι-στέψθ πως ήταν σκηνοθεσία;

— Πως θά φανταστή ότι συνω-μώσαμε όλοι; Θά του το διαβεβαί-ωση κι' ο Μιζές.

— Θά γίνθ έξω φρενών έναν-τίον του Μιζέ!

— Θά του περάσθ. Ίσα-ίσα, θά καταλάβη πως δεν έχεις τίποτε μεταξυ σας. Η φυσική ψυχολογία είναι, πως ένας άντρας που αγα-πάει, δεν δέχεται να κάνει τέτοια παιχνίδια. Μη νηττάς, ο Μιζές...

— Είναι άλλος τύπος. Και δεν σου είναι άλλος τύπος. Πάντως δέχτηκε, κι' αυτό δείχνει πως σ' αγαπάει υπερβολικά, και πως βάσει την ευτυχία σου άπάνω κι' από την ά-ξιοποίησί του.

— Σοφρώσε τα φρόδια της ή Χριστίνα.

— Δε θέλω να τον προσβάλω ό Τάσος, τον Μιζέ...

— Ένα κοινό, καλό γέλιο, τράν-ταξε το στήθος της Ζέτας:

— Κι' έπειτα μου λές πως σου

οιζευμένο!...

Σε δυο ἐκκλησίες φυλάσσονται τὰ δάκρυα ποὺ ἔχυνε ὁ Χριστός, όταν ἐμάθε τὸν θάνατο τοῦ Λα-ζάρου!

Δεν ὑπάρχει ἐπίσης ἐκκλησιά, ἐρημητήριό ἢ μονή, ποὺ νὰ μὴν ἔχουν λίγο γάλα, ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ θῆλανε ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἀπὸ τὴν Παρθένο Μαρία!

Ἐπίσης, λόγους ποὺ τρώτησαν τὴν πλευρά τοῦ Θεανθρώπου βοί- σκονται, σὲ διάφορες μονές, ἐπὶ ἡ ὁχτῶ.

Οἱ παραπάνω πληροφορίες φαί- νονται, βέβαια, τερατώδεις. Καὶ ὅμως εἶναι ἀκριβέστατες. Τὸ πλῆ-θος αὐτὸ τῶν ἁγίων λείψανων εἶ-χε κατατλήσει καὶ τὸν περίφημο Ἀμερικανὸ ἐθνιμογράφο Μαρτίν Τουντ, τὴν ἐποχὴ ποὺ ταξίδευε στὴν Ἱταλία. Ὅταν δὲ κατόπι ἐξέδωσε τὸ γνωστὸ ἔργο του «Τὸ ταξίδι τῶν ἀθῶων», τὸ ποῖο με-τεφράσθη καὶ στὴν ἐλληνικὴ καὶ ἐξεδόθη ἀπὸ τὸν μακαρίτη Βλά- σιο Γαβριηλίδη, σατίριζε καυστι- κωτάτα τὶς υπερβολὲς αὐτὲς τῶν μοναχῶν.

Ἀνέχουν ὅμως, ὡς αὐτὰ τὰ σώματα καὶ οἱ κεφαλές καὶ οἱ βραχίονες σ' ἓνα Ἅγιο ἢ σὲ μιὰ Ἅγια; Ἦταν... ἐκατόγχιρες καὶ πολυκέφαλοι, οἱ ἀναφερόμενοι Ἅ- γιοι; Ὁχι, βέβαια. Τότε ποῖο ἀπ' ὅλα τὰ σώματα ποὺ φυλάσ- σονται καὶ ποῖα ἀπ' ὅλες τὶς κε-φαλές εἶναι δικὰ τους, ποῖο εἶναι τὸ γνήσιο ἄγιο λείψανό τους; Ἰ-δου ἡ ἀπορία! Κάθε μονὴ καὶ κα-θε ἐκκλησία θεωρεῖ τὸ δικὸ της λείψανό ὡς γνήσιο. Γιὰ νὰ εἶναι ἐν τάξει λοιπὸν οἱ πιστοί, πρέ-πει... νὰ τὰ προσκοινῶν ὅλα! Μέ-σα σὲ ἔξη χιλιάδες τῶν ὁσῶν τοῦ Ἁγίου Παγχατίου, θά ὑπάρ-χουν ἴσως καὶ περικὰ γνήσια. Δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ πῇ κανεὶς τὸ ἴδι-ο καὶ γιὰ τὸν Ἅγιο Ἰγνατίο. Ἐνὼ εἶναι γνωστὸ καὶ ἐξακριβωμένο πὸς τὸν ἔσχατον τὰ λιοτάρια, βοίσκονται τοῖα ὁλόκληρα σώ-ματα του, ἔξη κεφαλὰ του, ἔξη βραχίονες καὶ ἔξη νημῆες!...

Πὶ νὰ πιστέψθ πὰ κανένας; Οἱ μὲν ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ μὲς διαφωτίσουν σχετικάς, εἶναι... τὰ λιοτάρια, ἀλλὰ δυστυχῶς ἔχουν φθαίρει ποὺ πολλοὺ, χωρὶς ν' ἀ-φήσουν ἀπομνημονεύματα!

Καὶ, γιὰ νὰ τελειώνουμε, προσ-θετοῦμε ἐδῶ τὸ ἔξης: Ὅτι τὰ πιο γνήσια ἅγια λείψανα—ἐξακριβω-μένης τῆς κάρας τοῦ Ἁγίου Ἀν-δρέου ποὺ μὲς ἐστειλαν ἀπὸ τὴν Ἱταλία—εἶναι αὐτὰ ποὺ βοίσκον-ται στὴν Ἑλλάδι, τὰ ὁποῖα πρέ-πει νὰ σέβεται καὶ νὰ προσκυνῇ καθε καλὸς Χριστιανός.

⊗⊗

Χάρτες γιὰ τοὺς ἀγκυρῶς

Στὴ Νέα Ὑόρκη, ἐκκυκλοφόρησαν χάρτες τῆς πόλεως, ποὺ περιέχουν τρεῖς ζώνες, λευκὲς, ποὶ καὶ μαύ-ρες. Οἱ λευκὲς ζώνες δείχνουν τίς περιοχὰς ποὺ κατοικοῦνται ἀπὸ ἴ-σων ἀριθμὸ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, οἱ ροῶ ἐκείνες ὅπου υπερτεροῦν οἱ γυναίκες καὶ οἱ μαύρες ἐκείνες ὅ-που υπερτεροῦν οἱ ἄνδρες. Οἱ χάρ-τες αὗτοι προορίζονται γιὰ τοὺς ἀγκυρῶς ἄνδρες, ποὺ, σύμφωνα με τίς ἐνδείξεις τους, μποροῦν νὰ δια-λέξουν τὴν περιοχὴ ποὺ προτιμοῦν, γιὰ νὰ κατοικήσουν.

⊗⊗

⊗⊗

ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΟ ΒΟΡΡΑ

ΔΑΝΙΑ

Ο περίφημος «άνθρωπος του Τόλλουντ», μια μούμια δυο χιλιάδων ετών.

ΣΙΛΚΕΜΠΟΡΓΚ. Η ΙΑΜΑΤΙΚΗ ΠΟΛΙ ΤΗΣ ΔΑΝΙΑΣ

Φεύγοντας από το Βέλζε, πήγα στο Σίλκεμποργκ, μια νέα πόλη, που οφείλει την ύπαρξή της στα ιαματικά της λουτρά και κτίστηκε μόλις πρό 100 ετών. Ωστόσο η έλευση ιστορικού παρελθόντος της αντιστοιχίζεται πλούσια από πλεονεκτήματα, που δεν κατέχει καμιά άλλη πόλη της Δανίας. Η έσοχή που την περιβάλλει, έχει μια σπάνια ομορφιά. Σου προσφέρει όλες τις ποικιλίες του γιουτλαντέζικου τοπίου. Χάρης στην έσοχη τοποθεσία της, στις όχθες του ποταμού Γκουντένα, και στην μικρή της απόσταση από τις γραφικές λίμνες και τα μεγάλα δάση της περιοχής, έγινε μια περιζήτητη τουριστική πόλη. Το Σίλκεμποργκ έχει εξαίρετα ξενοδοχεία και τέσσερα ιαματικά λουτρά, που μένουν ανοιχτά όλο το χρόνο. Η διαμονή είναι ευχάριστη σ' όλες τις εποχές. Η πόλη, που συνεχώς μεγαλώνει, έχει τώρα 25.000 κατοίκους. Στην αρχή, ήταν ένας μικρός συνοικισμός γύρω από ένα εργοστάσιο χαρτοποιίας, που ιδρύθηκε το 1845 από τον Μ. Ντρέσεν στις όχθες του ποταμού Γκουντένα. Εκεί, μεταξύ των άλλων χαρτιών, που είναι εξαιρετικής ποιότητας, κατασκευάζεται και το χαρτί που μεταχειρίζεται η έκδοτική τράπεζα της Δανίας για τα χαρτονομίσματα. Η ομορφιά αυτή πόλη είναι κέντρο σπουδαίας βιομηχανικής βιομηχανίας, κι' άλλων βιομηχανικών ειδών. Πάνω στα κρυσταλλένια νερά του ποταμού, είναι έτοιμα να ξεκινήσουν διάφορα βαποράκια για το λόφο του Χίμελνδχουντ την στρατηγική αξία που της γούμενο άρθρο.

Στο Μουσείο του Σίλκεμποργκ, ανάμεσα σ' άλλα σπουδαία ευρήματα της προϊστορικής Δανίας, είδα και τον περίφημο «άνθρωπο του Τόλλουντ», με το ευγενικό πρόσωπο, το πρόσωπο του πιο παλιού μάρτυρα της Γιουτλάνδης, που τον έσφαξαν σε μια θρησκευτική τελετή, ενώ και δυο χιλιάδες χρόνια. Το κορμί του είναι τόσο καλά διατηρημένο, ώστε μπορούσαν να αναλύσουν και την σύνθεσή του τελευταίου του γεύματος.

ΦΡΕΝΤΕΡΙΤΣΙΑ, Η ΠΙΟ ΓΛΥΚΕΙΑ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ ΤΗΣ ΔΑΝΙΑΣ

Αφήνω την μικρή πόλη Βέλζε, που είναι γεμάτη χάρη και κίηση, και τραβάω προς το νότο. Σε μία ώρα, φτάνω στην Φρεντερίτσια κι' αποφασίζω να μείνω

■ Η θρυλική χώρα των Βίκινγκς, των παραμυθιών και των παραδοξοτήτων.

■ Η πιο σοσιαλιστική βασιλευμένη δημοκρατία του κόσμου.

εκει λίγες ώρες. Η πόλη είναι μικρή, αλλά έχει μεγάλο ιστορικό παρελθόν. Τα πελώρια τείχη κι' οι πύργοι που την περιστοιχίζουν, δείχνουν την στρατηγική αξία που της έδωσαν οι παλιοί Δανοί. Στην κεντρική πλατεία της θρόνεται το θαυμάσιο άγαλμα ο Γενναίος Χωρικός Στρατιώτης» έργο του γλύπτη Βίσσεν.

Σήμερα η Φρεντερίτσια είναι μια σύγχρονη πόλη, με ακμάζουσα βιομηχανία, εμπόριο, και χειροτεχνία. Και, καθώς είναι όμορφη, ρομαντική, δεν τραβάει μονάχα τα έρωτες μένα ζευγάρια και τους νεονύμφους, αλλά είναι και έδρα συνεδρίων. Έχει την πιο δαντελωτή, την πιο γλυκιά ακρογιαλιά της Δανίας. Είναι η πιο ζεστή πλάζ της Γιουτλάνδης, όπου μπορεί κανείς να κολυμπήσει χωρίς να παγώσει. Ποιος ζεσταίνει αυτή τη θάλασσα; Αυτό είναι ένα μυστήριο, που τραβάει χρόνο, κατά τον Αύγουστο, 100.000 Δανούς και ξένους επισκέπτες. Η πόλη διαθέτει έξοχα ξενοδοχεία, γήπεδα κατασκηνώσεως κι' ένα πλη-

θος ανέσεων, που κάνουν ευχάριστη την διαμονή.

Από τη Φρεντερίτσια, μπορείς να πάς με αυτοκίνητο στο Νότιο Σλέσβιγκ, τα παλιά σύνορα, και να επισκεφθής το Κρίστιανσφελντ, που χτίστηκε από τους Μοραβούς. Επίσης μπορείς να δής το Σοντερμποργκ, την ιστορική πόλη με τα γραφικά κάστρα της. Εκεί, ο βασιλιάς Χοιστιανός ο 2ος, πιάστηκε αιχμάλωτος από τον δούκα Φρειδερίκο του Όλσταίν, και τέλειωσε τη ζωή του φυλακισμένος σ' ένα πύργο, το 1519. Ακόμη, μπορείς να επισκεφθής το Γκράσπεν, την ομορφη θερική διαμονή της βασιλικής οικογένειας της Δανίας.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΗ ΓΙΟΥΤΛΑΝΔΗ

Ανυπομονώ να περάσω στο απέναντι νησί, στην όμορφη Φινία, αλλά ένας Δανός φυσιολάτρης και κάλδος γνώστης του τόπου του με συμβουλεύει να προσεγγίσω το νησί αυτό από το νότιο μέρος της

Γιουτλάνδης.

Θα αποζημιωθής πλουσιοπάροχα, μου είπε δελεαστικά, περιγράφοντας μου τις φυσικές καλλονές του Κόλντινγκ, της Άι-Γένρα, του νησιού Άλς και του Μυμπαρκ, όπου παίρνει κανείς το φέρρυ-μπωτ για το Φάσμποργκ, που είναι στη νότιο Φινία.

Ακολούθησα λοιπόν αυτό το δρομολόγιο και πραγματικά δεν θυγχα χαμένος.

Στο Κόλντινγκ, είδα τα ερείπια ενός μεγαλόπρεπου κάστρου. Το άπορθο αυτό φρούριο κατασκευάστηκε από γκολόθους, το 13ον αιώνα. Ο χρόνος και τα βόλια των εχθρών δεν μπόρεσαν να το καταστρέψουν. Το κατάρτησε όμως η φωτιά και το μαρούτι, το 1808. Η Δανική κυβέρνηση το αναστήλωσε εν μέρει. Εκεί μέσα τώρα στεγάζεται ένα σπουδαίο μουσείο της Ιστορίας της τέχνης. Στην αρχαία αυτή πόλη, που το πρόσωπό της φέρει τα ίχνη των πολέμων, υπάρχουν κι' άλλα ακόμα ενδιαφέροντα κτίρια και μνημεία. Άλλα που να τα δώ δες; Θάπρεπε να βάλω ένα μηδενικό ακόμα στις 40 μέρες, που είχα προγραμματίσει να μείνω στη Δανία, ώστε να γίνουν 400!

Φεύγω λοιπόν σαν καταδιωγμένος άσιγγανος και φτάνω στο Μόμπαρκ, για να πάρω το πλοίο για τη Φινία.

ΦΙΝΙΑ

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΗΣ ΔΑΝΙΑΣ

Ύστερα από ένα ευχάριστο ταξίδι δυο ωρών με το φέρρυ-μπωτ, φτάνω στην απέναντι ακτή. Νά η Φινία, το ειδυλλιακό νησί, η καρδιά της Δανίας, με θαυμαστά πόλεις και χωριά. Είναι ένας παράδεισος, μια ζωντανή ομορφιά, μια πραγματοποιημένη ποίηση. Σπίτια καλοκαμαμένα και πράσινα, πλατείες με χάλκινα συντριβάνια, εκκλησίες γοθικές, πύργοι εποχής Αναγεννήσεως, πάρκα ζωγραφισμένα με λουλούδια.

Η Φινία δεν είναι μονάχα το πιο όμορφο νησί της Δανίας. Είναι και κέντρο πνευματικής και καλλιτεχνικής παραδόσεως. Το παρελθόν, το κής παρόν είναι σφιχτοδεμένα σε μία σύνθεσι οικονομικής δραστηριότητας και πνευματικής ακμής.

Όλοι οι δρόμοι της Δανίας περνάνε από τη Φινία. Η Ιστορία μάς πληροφορεί ότι το εμπόριο μεταξύ της Δανίας και του εξωτερικού γινόταν διά μέσου του νησιού αυτού. Και σήμερα ακόμα, βλέπει κανείς τα ίχνη των εμπορικών δρόμων. Οι παλιές γέφυρες κατά μήκος των φινικών ακτών και τα ερείπια των πανδοχείων είναι οι ζωντανοί μάρτυρες.

Οι παράκτιες πόλεις της Φινίας, με τους ναυτικούς συνοικισμούς, της Λάνγκελαντ, του Τάσινγκε και Άερο, αποτελούν ένα αληθινό κολλίε μαργαριταριών. Τα γραφικά περίχωρα των πόλεων αυτών μάς υπενθυμίζουν με τη γοητευτική ποικιλία τους, το μεγάλο πλούτο της δανικής ενδοχώρας, που η Φινία είναι η πιστή αντανάκλασή της. Συχνά, συναντά κανείς αμμουδιές, που μοιάζουν καταπληκτικά με εκείνες της δυτικής Γιουτλάνδης, και χερσονήσους ανεμοδαρμένες, όπου υπάρχει ένα περίεργο άνακατεμα πλοσσίας γονιμότητας κι' άγριου μεγαλείου.

Ο συνδυασμός όλων αυτών των στοιχείων δίνει το γραφικότατο το-

πίο της Φινίας, που οι Δανοί, μ' όλο τους το δίκιο, την αποκάλεσαν «Κήπο της Δανίας».

Η Όντενς, που βρίσκεται στο κέντρο της Φινίας, είναι μία από τις πιο αρχαίες πόλεις της Δανίας. Το όνομά της συνδέεται με τον Όντιν, το θεό των Βίκινγκς. Η θαυμάσια αυτή πόλη διατήρησε πολλά ίχνη του μακρινού παρελθόντος της. Στο Μουσείο της Φινίας βλέπει κανείς διάφορα αρχαία αντικείμενα, που αναπαριστούν την καθημερινή ζωή των θρυλικών Βίκινγκς. Μέσα στην κρύπτη του καθεδρικού ναού, σώζονται ακόμα τα λείψανα του βασιλιά Κνούτ του Αγίου, που δολοφονήθηκε στην Όντενς, το 900 μ.Χ. Στο Μουσείο της Ιστορίας της Πολιτισμού είναι εκτεθειμένα πολλά ευρήματα, που αναφέρονται στην Ιστορία της Όντενς, από το μεσαιώνα ως την εποχή μας.

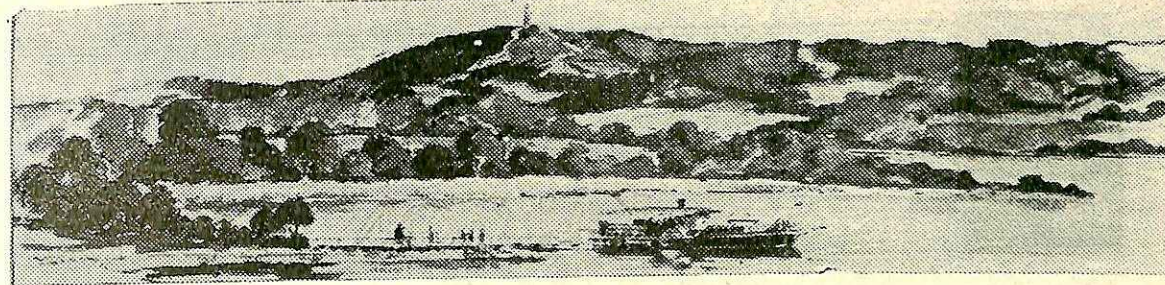
Το Φινικό Χωριό, ένα από τα πιο μεγάλα υπαίθρια μουσεία της Δανίας, μάς δίνει με τις πιο ζωντανές εικόνες της γεωργικής ζωής της Φινίας, όπως ήταν πριν από δυο αιώνες και πλέον.

Τώρα η Όντενς είναι μία μεγαλόπολις με 141.000 κατοίκους. Οι εμπορικές εξαγωγές της είναι σημαντικές. Το τεχνικό λιμάνι της, που συνδέεται με τη θάλασσα, διά μέσου ενός καναλιού οχτώ χιλιομέτρων, είναι ένα από τα πιο σπουδαία λιμάνια της Δανίας. Στον πνευματικό τομέα, η Όντενς διεκδικεί τα πρωτεία. Δεν είναι μονάχα πνευματικό κέντρο της Δανίας, αλλά και η γενέτειρα του Χάνς Κρίστιαν Άντερσεν. Εκεί είδε το φως ο διάσημος ποιητής και πιο μεγάλος παραμυθογράφος του κόσμου, στις 2 Απριλίου 1805. Εκεί έζησε ως τα 14 χρόνια του κι' έμαθε τα πρώτα γράμματα. Ύστερα, φτωχός κι' άγνωνος, άφησε την ιδιαίτερη πατρίδα του, για να σπουδάσει στην Κοπεγχάγη.

Ωστόσο, γύριζε συχνά στην Όντενς και, στις 6 Δεκεμβρίου 1867, πήρε τον τίτλο του τιμημένου πολίτη της γενέτειράς του. Παντού στην Όντενς είναι ζωντανή η ανάμνηση του μεγάλου συγγραφέα και έξοχου ανθρωπιστή. Το φιδωτό ποτάμι, έδωσε πολλά θέματα στον ποιητή, για να γράφει τα περίφημα διηγήματά του.

Το μικρό, ταπεινό σπίτι που γεννήθηκε, έχει γίνει τώρα λαϊκό προσκύνημα. Είναι πολύ συγκινητικό να βλέπει κανείς το δρόμο γραφείο του, με το μελανοδοχείο, τις πέννες, τα χειρόγραφα, και τη μικρή διδύλη κη του. Το σπίτι ήταν πολύ στενόχωρο για να εκτεθούν όλα τα ένθυμια του Άντερσεν. Γι' αυτό ο Δήμος της Όντενς έχτισε δίπλα μια μοντέρνα προσθήκη, που έγινε το Μουσείο του Ποιητή. Ολόκληρη η συνοικία, αποτελείται από καταστήματα και εμπορικά, που πουλάνε αντικείμενα, εικόνες και μπιμπλά από τη ζωή και από τα παραμύθια του Άντερσεν.

Ο άνθρωπος αυτός, που έζησε με τόση ταπεινοφροσύνη κι' έγκοι τέρψη τη δύσκολη ζωή του, έχει σήμερα αποθεωθεί από τους Δανούς. Είδα κοπέλλες να φιλούν συγκινημένες το πορτραίτο του, σαν να ήμνες εικόνισμα. «Αραγε, σκέφθηκα, τον μπορούσε καμιά απ' αυτές, αν θα μπορούσε ο ποιητής, να τον αγαπήσει, να του δώσει την έρωτική ευτύχη, που ο φτωχός ποιητής στερούθηκε σ' όλη του τη ζωή; Ίσως

Σίλκεμποργκ: Ο λόφος Χίμελμπζεργκετ, ο Όλυμπος της Δανίας! Και το παλιό τροχοκίνητο βαποράκι.

Πάντως, όταν ζούσε ο Άντερσεν δεν αγαπήθηκε από καμιά γυναίκα, γιατί ήταν πολύ άσχημος. Άλλά τί συμπαθητική άσχημία! Μία άσχημία γεμάτη καλωσύνη κι' ευγένεια, που έκρυβε μία ζεστή καρδιά, όλο τρυφερότητα κι' αγάπη. Μ' αυτή την τρυφερή αγάπη, ο ποιητής αγάπησε την κόρη ενός φίλου του, εμπόρου, από το Φάσμποργκ. Για την πικραγαπημένη αυτή κοπέλλα, που τούδευσε ψυχρότητα κι' αδιαφορία, ο Άντερσεν έγραψε τους ώραιους αυτούς στίχους:

«Δυο καστανά μάτια είναι η ζωή μου, Μέρα σ' αυτά έχτισα το σπίτι μου (και τον κόσμο μου όλο...)»

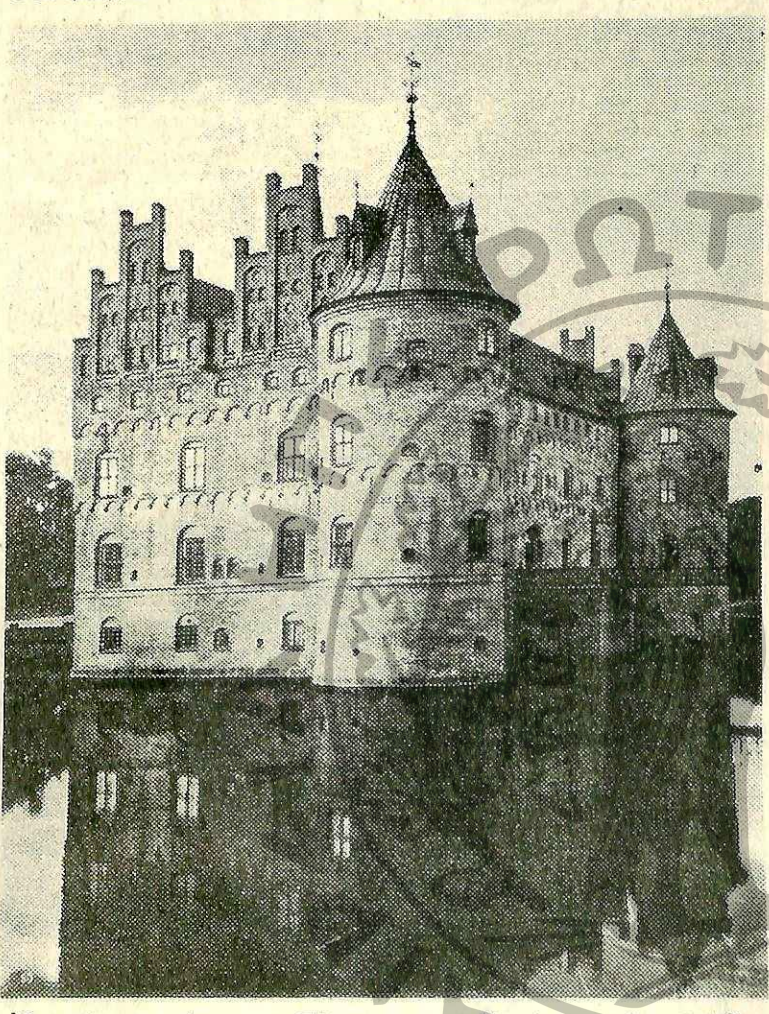
Ο Χάνς Κρίστιαν Άντερσεν είναι για την Δανία ό,τι ο Σαίξπηρ για τη Γαλλία και ο Όμηρος για την Ελλάδα.

ΣΒΕΝΤΜΠΟΡΓΚ

Αφήνω την Όντενς μ' ένα ασήμα ευγνωμοσύνης και τραβάω προς το νότο, για να επισκεφθώ το Σβέντμποργκ. Από το παράθυρο

του τρένου, δεν χορταίνω να βλέπω τα εναλλασσόμενα τοπία της κατοικημένης περιοχής του «Κήπου της Δανίας», όπως δίκαια αποκαλούν τη Φινία. Σπίτια γελαστά, παραμυθένια, πλατείες με γκρίζα συντριβάνια, εκκλησίες διαφόρων ρυθμών. Αυτό είναι το θαύμα της αρχιτεκτονικής και πολεοδομικής τέχνης των Δανών. Και το πιο μικρό χωριό και η πιο μικρή πόλη, φαντάζουν σαν μικρογραφίες της Κοπεγχάγης, χωρίς να χάνουν τον ιδιαίτερο χαρακτήρα τους. Σ' ολόκληρη τη χώρα δεν υπάρχει καμιά τάση δουλικού μοντερνισμού, στον άφορό των αρχιτεκτονικών ρυθμών.

Όλα είναι συντονισμένα σ' ένα χαριτωμένο δανέζικο στυλ, με άπειρες ποικιλίες και παραλλαγές. Μέσα σ' αυτά τα γραφικά κτίρια υπάρχουν όλα τα σύγχρονα μέσα, που κάνουν τη ζωή άνετη, ακόμα και στα πιο μακρινά επαρχιακά κέντρα, τους συνοικισμούς, τις φάρμες, που αστράφτουν από καθαριότητα και δίνουν στην εικόνα ενός λαού που βρίσκεται σ' ένα υψηλό επίπεδο πολιτισμού.

Ο περίφημος πύργος του Έγκεσκον, στη Φινία, μνημείο του 16ου αιώνα.

Ύστερα από δυο ώρες διαδρομή με το τρένο, φτάνω στο Σβέντμποργκ. Είναι η δεύτερη από τις μεγάλες πόλεις της Φινίας, χτισμένη πάνω σ' ανώμαλο έδαφος. Από τα ύψημάτά της και από το καμπαναριό του καθεδρικού ναού της Παναγίας, σου προσφέρεται ένα μοναδικό πανόραμα. Τέσσερις φορές τη μέρα, οι μελωδικές καμπάνες της χτυπούν χαρμόσυνα.

Η εκκλησία του Αγίου Νικόλα, που βρίσκεται στο πιο όμορφο μέρος της πόλεως και είναι ένα επιδητικό μνημείο ρομαντικού ρυθμού, χτίστηκε το 1200. Τα ψηλά στενά καθάρια της εκκλησίας είναι στολισμένα με θαυμάσιες εικόνες, ζωγραφισμένες πάνω στα τζάμια από το ζωγράφο Κράστεν Ιέρεσον. Ο επίχρυσος δώμος είναι σκαλισμένος από το γλύπτη Ζακίμ Σκοβγκάσσον, το 1894.

Στο Δημαρχείο, μπορεί να θαυμάσει κανείς τις υπέροχες τοιχογραφίες του Νίελς Χάνσεν.

Το Σβέντμποργκ είναι μία ανθούσα βιομηχανική πόλη, που έχει πολλούς δεσμούς με τη θάλασσα, καθώς φαίνεται από το μεγάλο λιμάνι της που είναι γεμάτο φορτηγά πλοία. Μα η γοητεία του είναι το γλυκό μεσημερινό κλίμα του, που αφήνει τον καλοκαιριάτικο ήλιο να κάνει την εμφάνισή του πάνω σ' ένα καθαρό γαλάζιο ουρανό. Τί ώρα δαντελωτά ακρογιαλιά! Είναι απίστευτα να βλέπει κανείς τις πλατιές να φερεθούν κι' από πάνω τους φερωτούς ψαράδες, τους γλάρους, μπαλλέτες της θάλασσας. Η χαριτωμένη αυτή πόλη λές κι' είναι καμωμένη για νεονύμφους και για ποιητές.

Σ' ένα γραφικό προάστιο, το Μπαγκεργκάντε, μπορείς να δής μεσαιωνικά σπίτια, καμωμένα με ξύλα και με κόκκινα τουβλά, που διατηρούνται σε άριστη κατάσταση. Το πιο παλιό, αλλά και το πιο όμορφο, είναι το σπίτι της Άμμε Χβίντε, στο Φρουεστράντε. Το σπίτι αυτό χτίστηκε γύρω στα 1560, αλλά δεν σώζεται παρά μονάχα μια πτέρυγα του. Μέσα σ' αυτό το κόκκινο σπίτι με τις πορφύρες ξύλινες ραβδώσεις, στεγάζεται τώρα το Μουσείο της παλιάς Κοιμητίδας του Σβέντμποργκ, ονομαστό για τις ενδιαφέρουσες συλλογές του από τη Γροιλανδία.

Επίσης στο Φρουεστράντε —δεν είναι δυνατόν, μέσα σ' ένα τέτοιο ποιητικό περιβάλλον, να μη γεννηθεί ένας καλλιτέχνης— βρίσκεται το σπίτι που είδε το φως και πέθανε ο παλιός του χρόνιος ο Ιωάννης Ζοργκένσεν, ο διάσημος ποιητής και πεζογράφος. Το σπίτι αυτό, ο Δήμος του Σβέντμποργκ το δώρισε στον ποιητή, όταν γύρισε το 1953 από την Ιταλία, δίνοντας του συνάμα και τον τίτλο του επίτιμου πολίτη. Εκεί πέρασε τις τελευταίες ευτυχισμένες μέρες του ο Ζοργκένσεν και τώρα κοιμάται στο νεκροταφείο της πόλεως.

Είμαι τόσο γοητευμένος από τη Νότια Φινία, που δεν θέλω να φύγω. Άλλά έχω να δώ ακόμα τόσα πολλά από τη θαυμάσια χώρα της Άννο-Μαρίας, ώστε αναγκάζομαι να την αποχαιρετήσω, λυπημένος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Τι τή γυναίκα και τον έρωτα

ΕΣΕΙΣ και ο γάμος

Λίγα άτομα στον κόσμο γνωρίζουν τα μυστικά της συζυγικής ευτυχίας, όπως η κοινωνιολόγος Μαρί Χόλ Μακωλέν, γιατί όλη της τη ζωή την αφιέρωσε στη λύση των συζυγικών προβλημάτων. "Ετσι, κατανόησε να γνωρίσει και να καταλάβει ακόμα και τις απογοητεύσεις, που οι γυναίκες δεν το λένε να διαλογιστούν στους συζύγους τους. Μ' αυτά τα όρια της, απευθύνεται με ειλικρίνεια στους νεαρούς παντρεμένους, για να τους βοηθήσει να βρουν την ευτυχία, από τους πρώτους μήνες του γάμου.

Ο μήνας του μέλιτος τελειώνει. Τώρα πρέπει να μάθετε να γνωρίζετε αληθινά με όλη σας την ειλικρίνεια. Φυσικά, έχετε αντίληψη πώς ο γάμος είναι ένας δεσμός πιο στενός από οποιοδήποτε άλλο τύπο φιλίας. Μόνο ύστερα από το γάμο, ένας άντρας και μία γυναίκα μαθαίνουν να γνωρίζονται πραγματικά, ακόμα κι αν προηγουμένως έκαναν συντροφιά από χρόνια.

Οι έβδομοι και οι πρώτοι μήνες της συζυγικής ζωής αποτελούν μία περίοδο υπέροχη, γεμάτη αποκαλύψεις. Και την πρώτη θεσι ανάμεσα της την κατέχουν οι σεξουαλικές σχέσεις.

Οι σχέσεις αυτές, έχουν μεγάλη σημασία για έναν άντρα και μία γυναίκα, που αγαπιούνται κι έχουν αποφασίσει να περάσουν μαζί όλη τους τη ζωή. Είναι φυσικό, λοιπόν, να δημιουργούνται αγωνίες και ανησυχίες, όταν δεν πηγαίνουν όλα καλά από την πρώτη στιγμή. Δυστυχώς είναι γνωστό πως πολλά ζευγάρια, γυρίζουν από το ταξίδι του γάμου απογοητευμένα.

Για πολλούς συζύγους, η σεξουαλική σχέση δεν είναι όπως περιμενάν. Η τουλάχιστον όπως την είχαν δημιουργήσει με την φαντασία τους, βασισμένοι σε κείμενα που είχαν διαβάσει ή που είχαν ακούσει. Δεν μπορούν να καταλάβουν γιατί νοιάζονται να τους χωρήσει ένα παράξενο παραπέτασμα και, το χειρότερο, δεν έχουν το θάρρος να μιλήσουν γι' αυτό, να αντιμετωπίσουν μαζί το πρόβλημα και να προσπαθήσουν να το λύσουν. "Ετσι, καταλήγουν να νοιάζονται απογοητευμένοι ο ένας από τον άλλο ή, ακόμα χειρότερα, να δημιουργούν συμπλέγματα κατωτερότητας και ενοχής.

Πρόκειται για ένα μεγάλο λάθος! Κάθε νεαρό ζευγάρι πρέπει να καταλάβει πως τα προβλήματα της οικειότητας ανάμεσα στον άντρα και στη γυναίκα δεν μπορούν να λυθούν σε λίγες μέρες. Θυμάμαι πως, κάποια μέρα, ήρθε να με επισκεφτεί μία απογοητευμένη νεαρή σύζυγος. Αυτή και ο σύζυγός της είχαν διαβάσει μαζί ένα εγχειρίδιο γύρω από το γάμο, μα, παρ' όλη αυτή την προετοιμασία, οι πρώτες επαφές ανάμεσά τους ήταν απογοητευτικές.

Στην απείρυσή τους, νάμειναν πως θα έφτανε να διαβάσουν μερικές συμβουλές, για να βρουν άμεσα τη "φυσική αρμονία". Δεν καταλάβαιναν πως ο μήνας του μέλιτος είναι μία περίοδος, στην οποία μπορεί εύκολα να γίνουν λάθη και ότι χρειάζεται πολύ καλή θέληση, κατανόηση και ειλικρίνεια για να φτάσουν στην υπέροχη φυσική αρμονία.

Είναι πολύ σπάνιο να βρουν τα ζευγάρια άμεσα την τέλεια αρμονία. Συνήθως, αυτό γίνεται μέσα με την ημέρα, κάνοντας την έναυσό τους όλο και πιο τέλεια, με το περπάτημα του χρόνου.

Υπάρχουν, ωστόσο, ζευγάρια που γυρίζουν από το ταξίδι του γάμου χωρίς να έχουν ολοκληρώσει την έναυσό τους, γιατί η νευρική υπέρταση τους έχει αφαιρέσει τη δυνατότητα.

Ευτυχώς, πρόκειται για περιπτώσεις σποραδικές, που θεραπεύονται πάντα με την υπομονή και με τη δημιουργία μεγαλύτερης οικειότητας ανάμεσα στο ζευγάρι.

Μια από τις κυριότερες αιτίες αυτών των άρχικων δυσχερειών είναι τα «ταμπού», που υπάρχουν στο υποσυνείδητο από την εποχή της παιδικής ηλικίας ή της εφηβείας. Σ' αυτή την περίπτωση, χρειάζεται λίγος καιρός, λίγη υπομονή, και συχνά-συνά οι διαταγμοί θα εξαφανιστούν και θα μπορέσουν οι δύο να ολοκληρώσουν την έναυσό τους με απόλυτη ικανοποίηση.

Σ' αυτό το σημείο, μου φαίνεται απαραίτητο να κάνω μία μικρή παρένθεση, που θα χρησιμεύσει ακριβώς για να βοηθήσει τους ανήσυχους και τους διστακτικούς: Αντιμετωπίζετε με ηρεμία και γαλήνη την ολοκλήρωση του γάμου. Μην ανησυχείτε αν δεν καταρθώσετε να βρείτε άμεσα την απόλυτη ευχαρίστηση και την τέλεια αρμονία. Πολύ γρήγορα, οι διαταγμοί, οι ανησυχίες και οι αμφιβολίες θα παραμεριστούν και όλα θα γίνουν εύκολα και φυσικά.

"Α, και μία άλλη συμβουλή! "Όταν πρόκειται να διαλέξετε τα έπιπλα για την κρεβατοκάμαρά σας, προτιμάτε πάντα το μεγάλο σύζυγικό κρεβάτι. Τα τελευταία χρόνια,

παρατηρήθηκε, μία τάση προς τα χωριστά κρεβάτια, μα τώρα τα μοντέρνα ζευγάρια — που κατάλαβαν πως έπρόκειτο για ένα λάθος—φάνονται να επιστρέφουν, όλο και περισσότερα, στο διπλό κρεβάτι. Το συζυγικό κρεβάτι παίζει μεγάλο ρόλο στις σχέσεις ανάμεσα στον άντρα και τη γυναίκα. Η φυσική επαφή ενθαρρύνει και την πνευματική αλληλεπίδραση. Θα χρειαστεί λίγος καιρός για να συνηθίσουν οι δύο να κοιμούνται στο ίδιο κρεβάτι, μα είναι σίγουρο πως αυτό θα τους βοηθήσει πολύ για να βρουν τη συζυγική αρμονία. Πως είναι δυνατόν, να κρατήσουμε ένα θυμό, ένα πείσμα, μία δυσάρεσκεια, όταν το πρόσωπο που αγαπάμε, βρίσκεται σε απόσταση μερικών εκατοστών και ίσως μάς αγγίζει με το χέρι, για να μάς δείξει πως «λημονήσε κιόλας»; Γι' αυτό νοιάζονται πάντα να νικήσουν τους εσωτερικούς διαταγμούς τους, οι έρωτευμένοι έχουν ανάγκη από θερμότητα και από προσέγγιση.

Μία άλλη αιτία παρεξηγήσεων μπορεί να είναι η διαφορετική συμπεριφορά των δύο συζύγων στο σεξουαλικό τομέα. Οι άντρες, νοιάζονται πιο ζωηρά τον πόθο και φάνουν πολύ ευκολότερα στην ικανοποίηση. Η γυναίκα, αντίθετα, άργει σχεδόν πάντοτε. Αυτή η φυσική διαφορά ανάμεσα στα δύο φύλα γίνεται συχνά αιτία για μεγάλες απογοητεύσεις και παρεξηγήσεις, ιδιαίτερα ανάμεσα σε συζύγους πολύ νέους και άπειρους.

Ο άντρας, που καταλαβαίνει πως εκείνη τον «άνεχεται», νοιάζει απογοητευμένος, άνακατοποίητος και σχεδόν ταπεινωμένος. Δεν καταλαβαίνει πως κι αυτό οφείλεται στην απείρυσή του, γιατί δεν φροντίζει να βοηθήσει τη γυναίκα, να της δώσει καιρό, για να νοιώσει κι εκείνη έ-

πιθυμία και ευχαρίστηση.

Ευτυχώς, σχεδόν πάντοτε, ύστερα από μερικές εβδομάδες ή μερικούς μήνες, ο άντρας αρχίζει να καταλαβαίνει καλύτερα τη σύζυγό του και μαθαίνει να την βοηθά με τη συμπεριφορά του, στις λεπτές στιγμές της οικειότητάς τους. Σε ώριμες περιπτώσεις όμως—που δυστυχώς δεν είναι σπάνιες—αυτή η περίοδος μπορεί να κρατήσει πολύ και να απαιτήσει πολλή υπομονή και πολύ καλή θέληση από τους δύο συζύγους. Η γυναίκα, που θέλει να σώσει το γάμο της, πρέπει να προσπαθήσει να ικανοποιήσει το σύζυγό της, λησιονώντας τον έαυτό της. Σ' αυτή την προσπάθειά της, δεν θα της είναι δύσκολο να λησιμονήσει και να καταπνίξει τους εσωτερικούς διαταγμούς της και να βρει συχνά-συνά την επιθυμία και την ευχαρίστηση. "Αν, όμως, οχυρώνεται πίσω από τα υποσυνείδητα ταμπού, η κλείνεται μέσα στη μνησικαλία για την απογοήτευσή που έχει νοιώσει, δεν θα κατορθώσει ποτέ να φτάσει τη φυσική αρμονία με τον σύζυγό της.

Υπάρχουν άτομα πολύ ψυχρά, που δεν νοιάζονται σχεδόν ποτέ την επιθυμία της σεξουαλικής επαφής. "Όταν παντρεύονται μεταξύ τους, δεν γεννιούνται προβλήματα. Μα, αν παντρευτούν έναν άντρα ή μία γυναίκα με φλογερή ιδιосυγκρασία, δεν υπάρχει αμφιβολία πως η περίοδος της προσαρμογής θα είναι πολύ δύσκολη, ιδιαίτερα αν ο ψυχρός παντρεμένος είναι ο άντρας.

Γιατί, ενώ η γυναίκα σαν παντρεμένη παθητική, μπορεί και να προσποιηθεί, ο άντρας δεν μπορεί να κάνει το ίδιο, και τότε η σύζυγος νοιάζει βαθιά απογοητευμένη και ταπεινωμένη. Σ' αυτή την περίπτωση, η θέσι της γίνεται πολύ λεπτή, πώς να φερθεί. Μα προσπαθήσει να προκαλέσει τον άντρα με τις μεμνι γυναικείες πονηριές, ή να περιμένει ή ξεπεράσει μόνος του ο σύζυγος αυτή τη δύσκολη περίοδο της νευρικής υπερέντασης είτε να ελευθερωθεί, με ιατρικές κούρες, από μία πρόσκαιρη ανυπακοή, ίσως ψυχολογικής φύσεως.

Είναι πολύ δύσκολο να δώσει κανείς συμβουλές πάνω σ' αυτό. Υπάρχουν άντρες, που θεωρούν την προαποδοσία της σύζυγος σαν μία έμεση κατηγορία για έλλειψη ανδρισμού, ενώ άλλοι συζύγοι νοιάζονται εθελοντικά και ταλακασμένοι απ' αυτήν. Γι' αυτό, νομίζω πως μία έρωτευμένη γυναίκα πρέπει να νοιώθει με το ένστικτό της πως θα φερθεί, ανακαλύπτοντας σε ποιά από τις δύο κατηγορίες ανήκει ο σύζυγός της.

Η ΖΩΗ με τους γονείς—πεθερικά

"Ενα άλλο, σοβαρότατο πρόβλημα αποτελεί η συμβίωση με τους γονείς. Σ' αυτές τις περιπτώσεις, για να σωθεί ο γάμος, είναι απαραίτητο να προσπαθήσουν οι νεαροί συζύγοι να δημιουργήσουν, κατά κάποιο τρόπο, μέσα στο σπίτι μία «δική τους γωνιά», όπου να περνούν μόνοι τους ένα μέρος του καιρού τους.

Γνωρίζω πολλά ζευγάρια συζύγων, που, ενώ ζουν μαζί με τους γονείς, είναι πραγματικά ευτυχισμένοι. Αυτό όμως συμβαίνει συνήθως στις περιπτώσεις που εργάζεται και η γυναίκα κι έτσι, ή τις περισσότερες ώρες της ημέρας της έξω από το σπίτι. Γιατί η εργαζόμενη γυναίκα που, γυρίζοντας στο σπίτι, το βρίσκει ταχτοποιημένο και το φαγητό έτοιμο, καταλήγει να νιώθει ευγνωμοσύνη για την πεθερά ή τη μητέρα της κι έτσι υπομένει με μεγαλύτερη κατανόηση τα μικρά «αγκάδια» της συμβίωσης.

Όποιαδήποτε, είναι γνωστό πως η παρουσία τρίτων, ακόμα κι όταν είναι απαραίτητη, ακόμα κι όταν αυτό προσπαθούν να μην ενοχλούν, δημιουργεί προβλήματα στη ζωή του ζευγαριού. Γιατί είναι πολύ δύσκολο για ένα νεαρό άνδρα να έλθει άδικα κάτω από τα μάτια τρίτων και να νιώθει πως κρίνουν και παρατηρούν κάθε του κίνηση.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το Β' μέρος.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ : 'Αλίκη
ΓΟΥΪΛΛΕΡΙΝΤ ΧΑΪΝΤ ΓΟΥΑΪΤ : Κάραγουαιη
ΚΑΘΗΡΗ ΚΑΘ : 'Αννα
ΤΖΕΣ ΚΟΝΡΑΝΤ : Μπάρι

Σενάριο : ΤΖΩΡΤΖ ΣΑΙΝ ΤΖΩΡΤΖ
Φωτογραφία : ΑΡ. ΚΑΡΥΔΗ ΦΟΥΞ
Μουσική : ΜΑΝΟΥ ΧΑΤΖΙΔΑΚΙ

Μία πικάντικη αισθηματική κομεντί της ΦΙΝΟΣ ΦΙΑΜ, που σκηνοθέτησε ο ΡΟΥΝΤΟΛΦ ΜΑΤΕ.

140Ν. — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Μπάρι Ούλσων βρίσκεται στις Βερμούδες, μαζί με τη μητέρα του Κόννι, όταν το ραδιόφωνο τον πληροφορεί πως είναι ο μοναδικός κληρονόμος του θείου του Πλάτωνος Καρακή, που άφησε πεθαίνοντας στη Νέα Υόρκη, την ακμάζουσα βιομηχανία «Σάλτσες» και Χαμπουργκερς Καρακή» αξίας πολλών εκατομμυρίων δολαρίων. Φεύγει άεροπορικά για τη Νέα Υόρκη και τρέχει άμεσα στο δικηγόρο γραφείο του κ. Κάραγουαιη.

Ψάχνουμε παντού για σάς, του λέει ο Κάραγουαιη. Γνωρίζετε τη συνταγή της σάλτσας των χαμπουργκερς Καρακή;

Στην γεύσι της και τη βίσκα υπέροχη.

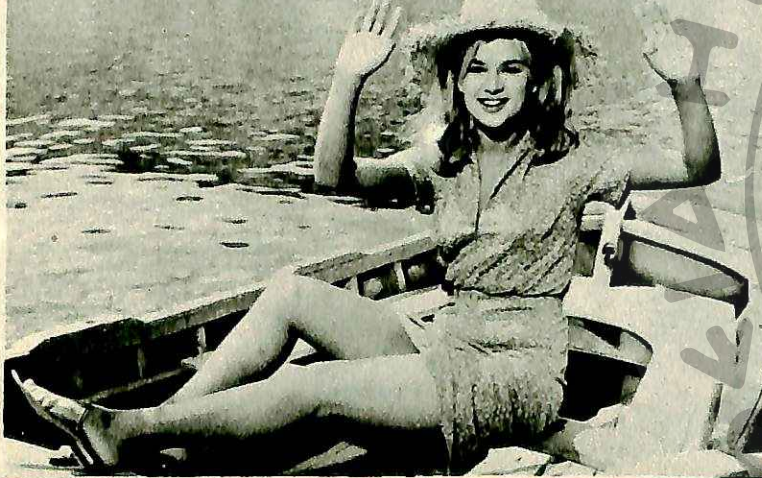
Αυτό δεν αρκεί. Ολόκληρη η επιχείρησή του θείου σας στηρίζεται στη συνταγή της σάλτσας. Καθόλου απίθανο να τη φύλαγε στο μυαλό του. Χωρίς αυτή, η βιομηχανία δεν έχει αξία.

Και τα εκατομμύρια που είχε!

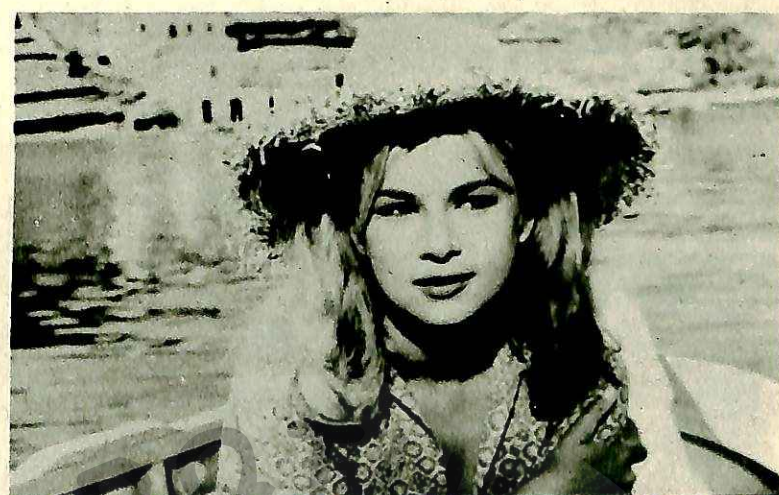
Αυτά έγιναν Εύτυχια! Κάθε δολάριο, που κέρδιζε ο θείος σας, τσάπτε στην Εύτυχια, ένα ελληνικό νησί, στο οποίο γεννήθηκε. Το νησί αυτό τον άνηκε, δεν έχει όμως καμμία αξία. Χθες πάντως πήρα ένα τηλεγράφημα από κάποιον Παστρούδη. Προσφέρει ένα εκατομμύριο για το νησί.

Ο Μπάρι φεύγει άμεσα για την Ελλάδα και κατορθώνει να πείσει τον Κάραγουαιη να τον ακολουθήσει. Στην Εύτυχια, τους γίνεται ένθουσιασμός υποδοχή. Η "Αννα", η δημαρχία του νησιού, τρελ λάνει με τις περιποιήσεις της τον Κάραγουαιη και του ετοιμάζει φαγητά, για τα οποία χρησιμοποιεί όλο της το ταλέντο σαν μαγειρίσα. Ο Μπάρι εξ άλλου πολιορκεί την κόρη της 'Αλίκη αλλά, σύμφωνα με τα έθιμα του νησιού, ένας άντρας δεν μπορεί ν' αγγίξει ένα κορίτσι, παρά μόνο αφού το παντρευτεί.

Η 'Αλίκη και η μητέρα της καταστρώνουν ένα σχέδιο, για να εμποδίσουν τον Μπάρι να πουλήσει το νησί τους στον Παστρούδη. Τώρα η 'Αλίκη, με μία παλιά δάρκα, πηγαίνει στο μεγάλο νησί τον Μπάρι, που επιμένει να τηλεφωνήσει στον Παστρούδη και να έρθει σ' επαφή μαζί του.

ΑΛΙΚΗ: Τι να κάνω... Σε κάτι τέτοιες στιγμές, δεν υπάρχει παρά, μία μόνο λύσι: Να σκάσω ψηλά τα χέρια.
Εξαρτισμένος, ο Μπάρι αρπάζει τον κουβά και αρχίζει να άδειάζει το νερό σαν τρελλός. Ο κόπας του είναι άμας μάτιας: Το νερό ανεβαίνει γρήγορα. Ο Μπάρι σπκάνει το κεφάλι του και έξετάζει προσεκτικά τη θάλασσα γύρω του. Βλέπει, εκεί κοντά, τους γυμνούς δράκους ενός μικρού νησιού και αυτό τον καθησυχάζει.
ΜΠΑΡΥ: 'Ας προσπαθήσαμε να φτάσαμε εκεί πέρα...

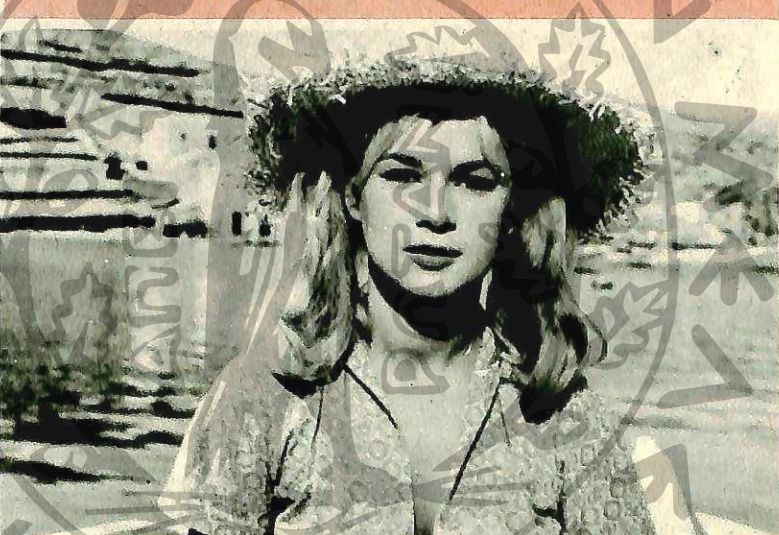

Ο Μπάρι κυττάζει το εσωτερικό της δάρκας και στο πρόσωπό του ζωγραφίζεται ο τρόμος. Η 'Αλίκη φρόντισε να ξεβουλώσει μία από τις τρύπες, που είχε κλείσει πριν από λίγο ο παππας, και το νερό μπαίνει τώρα σαν συντριβάνι και πλημμυρίζει τη δάρκα.

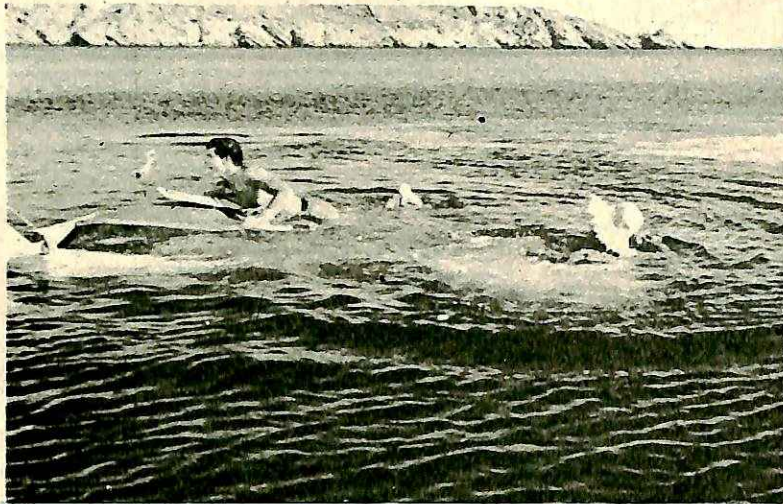
ΜΠΑΡΥ: Θεέ μου!... Τί συμβαίνει!

ΑΛΙΚΗ: Νομίζω πως είναι η τρύπα, που είχαν βουλώσει με το άσπρο πανί.

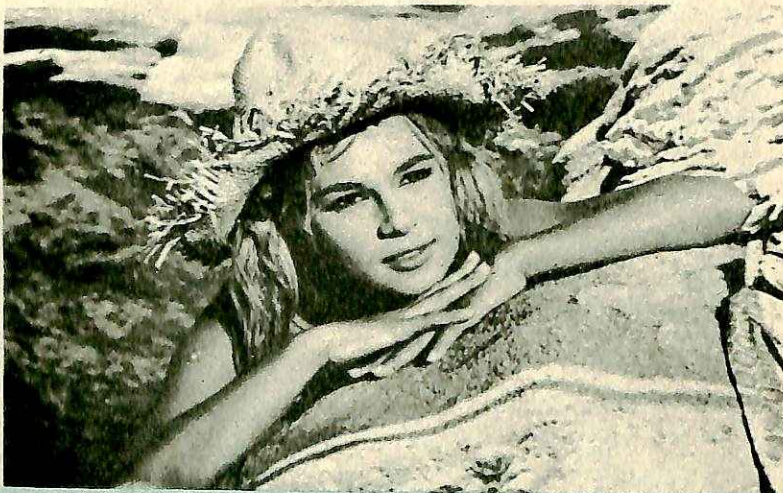
ΜΠΑΡΥ: "Ε, τί κάθεται!... Κάνε κάτι, λοιπόν!

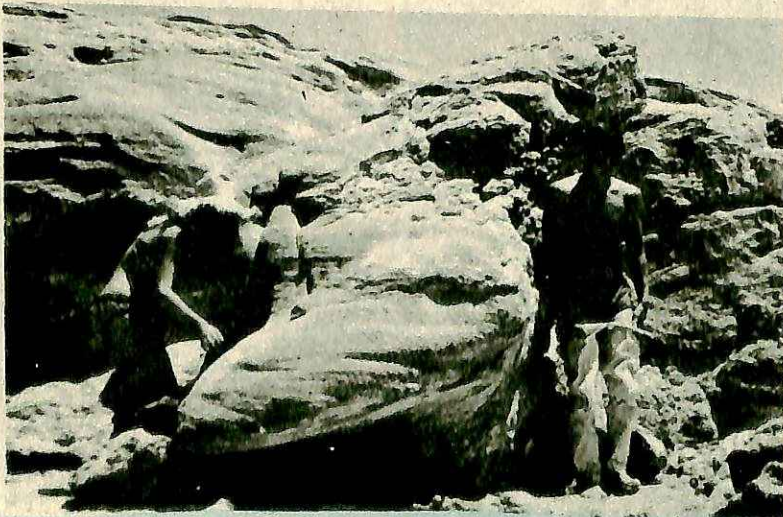
... Έσθ θα τραβάς κουπί κι' εγώ θα θάλαω το νερό. Έλπίζω να τα καταφέρουμε...
Η 'Αλίκη κομπλατεί με όλη της τη δύναμη, ενώ ο Μπάρι συνεχίζει να θάλαω με μανία το νερό...
ΑΛΙΚΗ: Είναι γούρι...
ΜΠΑΡΥ: Τι είναι γούρι πάλι;
ΑΛΙΚΗ: Στην Ελλάδα, όταν μία δάρκα βουλιάζει, είναι γούρι...
ΜΠΑΡΥ: Έδω, παιδί μου, και δάμδα υδρογόνου να πέση...

... πάλι γούρι θα είναι... Έλα, κοντεύουμε...
Το νερό έχει φτάσει τώρα ως το χέλος της βάρκας. Ο Μπάρρυ και η Άλίκη είναι βουτηγμένοι ως τη μέση στο νερό. Ο Μπάρρυ, που τρέχει χαμένα, παίρνει με τον κουβά νερό από τη θάλασσα και το ρίχνει μέσα στη βάρκα... Ξαφνικά σταματά...
ΜΠΑΡΡΥ: Τι κάνω;...
ΑΛΙΚΗ (πέφτοντας στη θάλασσα): Οά μείνης εδώ ή όχι;
Ο Μπάρρυ πέφτει κι' αυτός στη θάλασσα...

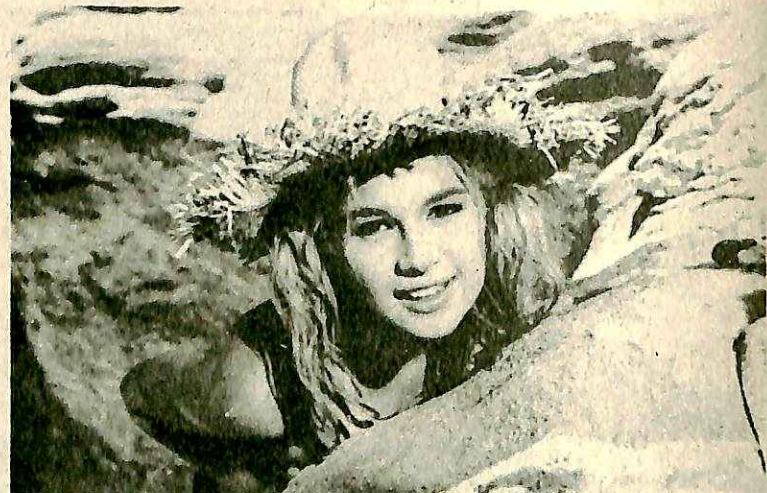
ΑΛΙΚΗ (λαχανιασμένη): Πράγματι... Τώρα όμως γύρισε, σε παρακαλώ, για να βγάλω το φουστάνι μου...
ΜΠΑΡΡΥ: Ίσως να υπάρχει εδώ καμιά σπηλιά ή κάτι άλλο τέλος πάντων...
ΑΛΙΚΗ: Δεν υπάρχει σπηλιά. Είναι απλώς ένας βράχος στη μέση της θάλασσας...
ΜΠΑΡΡΥ: Τότε τί κάνουμε;
ΑΛΙΚΗ (τινάζοντας τα μαλλιά της): Ίσως αύριο, μεθαύριο...

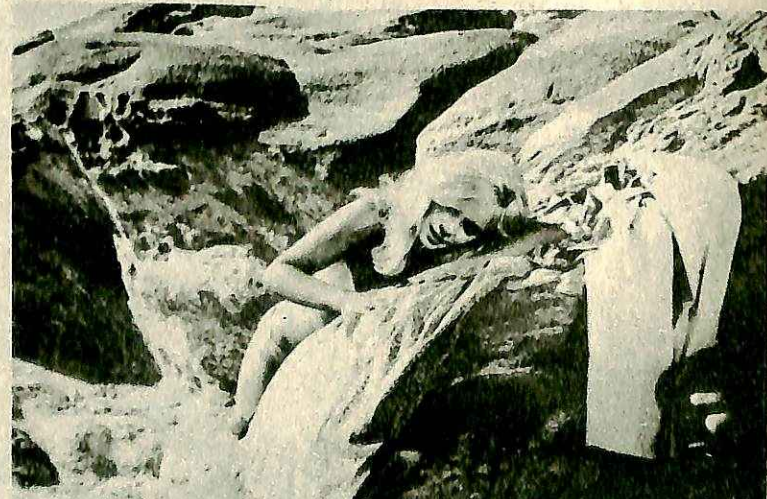
... Έσύ μείνε από δω και πρό παντός μη κυττάς...
Ο Μπάρρυ φαίνεται πειραγμένος από τα λόγια της:
— Τόσο παλιάνθρωπος νομίζεις πως είμαι;
Από την άλλη πλευρά του ίδιου βράχου, που τους χαρίζει, ο Μπάρρυ βγάζει κι' αυτός το πανταλόνι του. Η Άλίκη βγάζει το φουστάνι της και το απλώνει πάνω στο βράχο, ρίχνοντας ματιές, για να βεβαιωθεί πως ο Μπάρρυ δεν κρυφοκυττάει...
ΑΛΙΚΗ: Πολύ ρομαντικά δεν είναι, όλα αυτά;

... και αρχίζουν να κολυμπούν προς το νησί.
ΑΛΙΚΗ: Ευτυχώς, είναι ωραίος καιρός για κολύμπι...
"Υστερα από λίγο, φτάνουν και οι δυο στην παραλία και γαντζώνονται στα βράχια του έρημου νησιού. Ο Μπάρρυ βγαίνει πρώτος και βοηθάει και την Άλίκη να βγεί."
ΜΠΑΡΡΥ: Άδερφέ μου, αυτό το ρεύμα στ' ανοιχτά είναι θάνατος. Δε θα μπορούσες ποτέ, μόνη σου, να τα καταφέρεις να φτάσεις ως εδώ. Το παραδέχεσαι;

... να μας δη κανείς και νάρθη να μας σώσει...
ΜΠΑΡΡΥ (άνησυχος): Έννοείς δηλαδή πως πρόκειται να περάσου με τη νύχτα σ' αυτά τα βράχια;
ΑΛΙΚΗ: Ξέρεις εσύ καμιά άλλη λύση;
ΜΠΑΡΡΥ: Ούφ, καλά... Άντε, στέγνωσε.
ΑΛΙΚΗ (με γλυκό ύφος): Εύχαριστώ... Πρέπει όμως κι' εσύ να στεγνώσεις, διαφορετικά θα κρυώσεις. Οά βγάλω το φουστάνι μου και θα το απλώσω πάνω στο βράχο...

ΜΠΑΡΡΥ: Ναι, βέβαια. "Αν ή ιδέα σου περί ρομαντισμού... Άλλο λά όχι, άλλου το πάω εγώ. Μ' έχουν επηρεάσει όλες αυτές οι φανταστικές ιστορίες περί εγκαταλειμμένων ναυαγών πάνω σε έρημους νησιά με φοινικόδεντρα, που ψιθυρίζουν έρωτικά τραγούδια στο πέραςμα του ανέμου. Πολλές φορές, όνειρεύτηκα πως ήμουν μόνος πάνω σ' ένα έρημο νησί, μαζί μ' ένα δωροφόρο κορίτσι. Τώρα όμως δεν είναι καιρός για όνειρα. Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο."
Η Άλίκη τινάζει το φόρεμά της, για να το απλώσει...

... καλύτερα, και το κάτω μέρος του χτυπά τον Μπάρρυ στο πρόσωπο. Εκείνος σηκώνεται, θυμωμένος.
— "Ε, πρόσεχε πού πετάς τα ρούχα σου..."
ΑΛΙΚΗ: "Ω, με συγχωρείς... Μη... Μη σηκώνεσαι... Κάθισε κάτω..."
Αφησε το φόρεμά μου πάνω στο βράχο, να στεγνώσει και πάμε να με κρυφοκυττάς."
Ο Μπάρρυ απλώνει πάνω στο βράχο το φουστάνι της Άλίκης, και το πανταλόνι του και κάθεται...

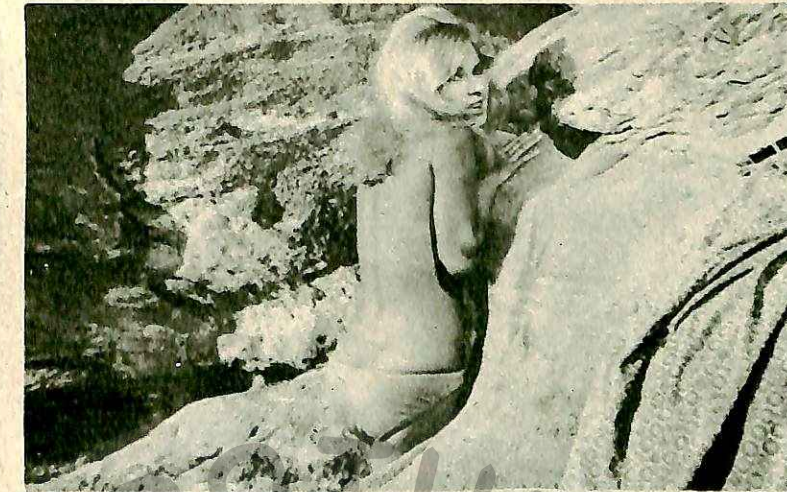
— Γιατί χασκόγελάς;
Η Άλίκη άκουμπά τη γυμνή πλάτη της πάνω στο ζεστό από τον ήλιο βράχο και του απαντά με νάζι:
— Τίποτα... Οι σκέψεις μου!
"Ένα τραγούδι του νησιού της, ένα τραγούδι θαλασσινό ανεβαίνει στα χείλη της και αρχίζει να τραγουδά, βυθισμένη στις σκέψεις της. Ο Μπάρρυ, που βρίσκει ωραίο το τραγούδι και γλυκεία τη φωνή της Άλίκης, φαίνεται, για λίγο, απορροφημένος από τη μελωδία."

Στο πρόσωπο του Μπάρρυ διαγράφεται μια ανησυχία.
Η Άλίκη φοράει το καπέλλο της και σηκώνεται κι' αυτή σιγά-σιγά. Βλέπει το κεφάλι του Μπάρρυ και του λέει, θυμωμένη:
— "Α!... Σ' έπιασα!..."
ΜΠΑΡΡΥ: "Έσύ μ' έπιασες ή εγώ;
ΑΛΙΚΗ: Ναι, δε δέλεις... Όρεξι είχα να σε κρυφοκυττάω. Έγώ σ' έπιασα να με κυττάς..."
ΜΠΑΡΡΥ: Κολοκύθια!... Δε θα σε κυττούρα. Ξατώ...

Για μια στιγμή, σηκώνεται πάλι και προσπαθεί να κυττάει στα κλεφτά την Άλίκη. Πριν όμως προφτάσει να δει τίποτα, τούρχεται στο πρόσωπο ή θρεγμένη κομπινάζον της Άλίκης. Βλαστημώντας ανάμεσα στα δόντια του, ξανακάβεται στην άμμο, όταν ξαφνικά πέφτη στα πόδια του ένα άλλο εσώρουχο της Άλίκης. Ο Μπάρρυ το πιάνει και το βάζει μαζί με τ' άλλα, λέγοντας:
— Βαρέθηκα πιά να μαζεύω τα ρούχα σου...
Η Άλίκη βάζει τα γέλια και ο Μπάρρυ τη ρωτάει:

"Υστερα σηκώνεται σιγά-σιγά, με φανερό την πρόθεσή του να ριξη μια ματιά στην Άλίκη, που εξακολουθεί να τραγουδά.
Εκείνη, ενώ τραγουδά, κινείται ρυθμικά από το άλλο μέρος του βράχου και η ποιητική έκφραση του προσώπου της φανερώνει καθαρά τις προθέσεις της.
Ο Μπάρρυ φτάνει στην κορυφή του βράχου και προσπαθεί να δει. Η Άλίκη, που κάτι υποψιάζεται, σταματά απότομα το τραγούδι και κυττάει προς την κορυφή του βράχου."

... και αν ήσουν η μόνη γυναίκα στον κόσμο!...
ΑΛΙΚΗ: Μ' όλο που δεν είμαι η μόνη, με κυττάς...
ΜΠΑΡΡΥ: Κι' εσύ τί έκανες;
ΑΛΙΚΗ: "Εγώ;..."
Η Άλίκη βάζει τα γέλια και ο Μπάρρυ γελάει κι' αυτός. Το γέλιο τους δυναμώνει σιγά-σιγά, γίνεται άσυγκράτητο και ύστερα πραγματικά υστερικό, όταν ο αέρας παίρνει τα ρούχα τους και τα πετάει σε αρκετή απόσταση...

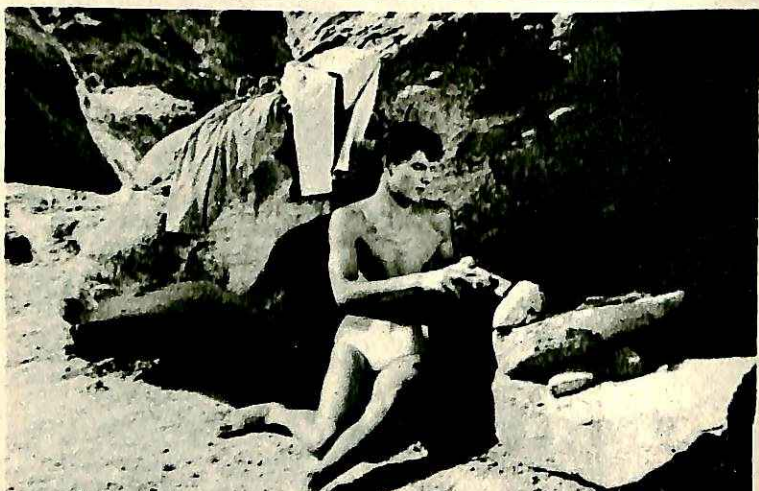
Στο μεταξύ, στο σπίτι της Άννας, ο Καραγουαίης με τη ρόμπα του στέκεται κάτω από τον ανοιχτό φεγγίτη της κλειδαμένης πόρτας της αποθήκης τροφίμων και μυρίζει τον αέρα σαν σκύλος... Ξαφνικά ακούει κάποιο θόρυβο και βλέπει να εμφανίζεται στο παράθυρο το κεφάλι του μικρού Σακράτη. Ο μικρός πηγαίνει για φόρεμα κι έχει μαζί του το καλάμι του. Ο Καραγουαίης το κυττάζει καλά-καλά και τούρχεται μία ιδέα. Πλησιάζει το Σακράτη, και του παίρνει το καλάμι από τα χέρια του.

Τρέμοντας από ανυπομονησία, ο Καραγουαίης κουνάει το καλάμι, που τελικά κάτι πιάνει. Ο Καραγουαίης μαζεύει γρήγορα το καρούλι, απογοητευμένος όμως, βλέποντας πως έπιασε ένα παλιό-παλιό, βγάζει το παπούτσι και ξαναρχίζει. Κουνάει το καλάμι δεξιά-αριστερά, κάτι πιάνει και αρχίζει πάλι να τυλίγει το καρούλι. Είναι κάτι βαρύ και ο Καραγουαίης λέει, ενθουσιασμένος: — Τί λαβράκι είναι αυτό!... Θέλει όμως προσοχή να μη μάς ξεφύγει... Σιγά-σιγά... Ήραϊα... Αχ!... Πάλι μούφυγε!...

Εκείνη τη στιγμή όμως, η πόρτα ανοίγει και μπαίνει η Άννα, η οποία, βλέποντας τί γίνεται, φωνάζει αγανακτισμένη: — Κλέφτη!... ΚΑΡΑΓΟΥΑΙΗΣ (που τρέχει χαμένα): Άννα, σου όρκίζομαι, το μόνο που ήθελα, ήταν να μυρίσω το φαγητό... Αυτό δεν είναι άμαρτία, ε; Κι' εγώ άλλου με παρέσυρε αυτός ο μικρός διαβολάκος. ΑΝΝΑ (μυαλά): Πάλι τσάκισαν τα νύχια σου... Πήγαίνε να πέσης στο κρεβάτι σου... Θα σοί φέρω ψωμί και νερό!...

Ξαναθυμίζουμε στην Άλίκη και στον Μπάρι, τον οποίο βλέπουμε να τρέχει δυο βερά κομμάτια βόλου. ΜΠΑΡΥ: Μόλις συναντήσω δυο προσκόπους, θα τους τρίψω τον ένα με τον άλλο! ΑΛΙΚΗ: Τί κάνεις;... Μόνος σου μιλάς; ΜΠΑΡΥ: Προσπαώ ν' ανάψω φωτιά, όπως κάνουν οι πρόσκοποι. ΑΛΙΚΗ: Γιατί; ΜΠΑΡΥ: Για να τραβήξουμε την προσοχή. Θα πάω...

...στο τηλέφωνο, έστω και νεκρός! ΑΛΙΚΗ: Σου είπα πως το τηλέφωνο δε λειτουργεί... ΜΠΑΡΥ: Θα λειτουργήσει αύριο το πρωί. ΑΛΙΚΗ: Μπα!... Δεν το φαντάζομαι!... Πριν από μερικές μέρες, ο Κώστας Γιαννής έβγαλε το χερούλι, για να το χρησιμοποιήσει η γυναίκα του στη μηχανή του κίμα. ΜΠΑΡΥ (έξω φρενών): Τί!... Πάμε!... γ... Μιά λέξι αν πής παρα-... άνω, σ' όρκίζομαι πως θα... θα...

ΑΛΙΚΗ: Θα... θα... Τί θα κάνεις; Ξαφνικά η Άλίκη βλέπει ένα κόττερο να περνά στ' ανοιχτά και φωνάζει στον Μπάρι: — Μπάρι!... Μπάρι!... Κίττα!... Εκείνος όμως, πνιγμένος από το θυμό του, ούρλιαζει: — Σκομός!... (Μετανοεί άμεσως): Μ' έσκαψες πιά!... ΑΛΙΚΗ (επιμένει): Κίτταξε εκεί... Σπη βάλασσε... Ο Μπάρι ρίχνει μία ματιά και βλέπει το κόττερο. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΛΙΟΥΤ'Σ ΣΚΡΑΝΤΟΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η μουγγή ανακαλύπτει τις σχέσεις της Έλενας με το Φάκτερ και σκοπεύει να εκμεταλλευθή αυτό το μυστικό. Η Έμμα κι η Φλορέστα φτάνουν μαζί στο Κριτάου και αρχίζουν την έρευνά τους. Βρίσκουν την αδελφή της Κάτε και, από τις πληροφορίες που της αποσπούν, υποπτεύονται πως ο Φράντς είναι γιος της Γιοχάννας. Για να πεισθούν, επισκέπτονται το Βρεφοκομείο κι έπειτα πηγαίνουν στο Καντέρε και βρίσκουν εκεί μία παλιά καμαριέρα της Νόρι, καθώς και το γιαντρώ που την ξεγένησε. Όλα τα στοιχεία που συγκεντρώνουν έτσι, πείθουν ότι η υποψία τους ήταν σωστή.

13ον — Δεν σ'ας καταλαβαίνω, απάντησε ο Τίτς. — Ο Σεγκολκόφ βρέθηκε νεκρός, με μία Βίβλο ανάμεσά στα χέρια του... τη δική σου Βίβλο. — Ο Τίτς γέλασε. — Το ξέρω, είπε, αλλά δεν τον σκότωσα εγώ. — Πού; — Κάποιος, που είχε σοβαρούς λόγους να τον σκοτώσει. — Τον ξέρετε; — Ο Τένγκ-Φά και ο Κίντο πρέπει να τον ξέρουν.

Ο Βίντεο κατάλαβε πως δεν θα μπορούσε να μάθει τίποτα άλλο από τον παράξενο ιεροπόστολο. Τον αποχαιρέτησε κι έφυγε. Γνωρίζοντας στο σπίτι της Σόμ — Ντόν, βοήθησε τους φίλους του, που τον προέμεναν ανυπόμονοι. Ο Λάντον είχε αρχίσει να εννεορίζεται. Δε μπορούσε να καταλάβει τι έβγαζαν στο Βοντάι.

Ο Τένγκ-Φά και ο Κίντο είναι θαυμασμοί άνθρωποι και το «Όρος της Άρετης» μία πολύ γοητευτική νέα, είπε, Άλλ' ένδια-γοητευτική για την Κίνα τους, μία φέρονται στο μυαλό τους. Τί σχέση έχουν μ' αυτούς; Ο σκο-πός ο δικός μας είναι άλλος. Ως τώρα είχαμε μόνον αποτυχίες, το παραδεχόμαι. Αλλά προτιμώ να γάνουμε κάτι, παρά να καθώμαστε με στασιμότητα τα χέρια. Γιατί ήθελαμε στο Βοντάι; Και τί περι-μένομε να βρούμε εδώ;

Νομίζω ότι εδώ βρίσκεται το κλειδί του μυστηρίου, απάντη-σε ο Βίντεο. — Το κλειδί του μυστηρίου εί-ναι η Μάρθα Ρήντ, είπε ο Λάν-τον. Αφού την έχουμε στην εξου-σία μας, γιατί καθυστερούμε το πείραμά μας; — Το ζήτημα είναι ότι δεν την έχουμε στην εξουσία μας, παρατή-ρησε ο Βίντεο. — Άς την απαγάγουμε. — Ξεχνάτε ότι το Βοντάι είναι για μας μία μικρή θάλασσα, στη μέ-ση μιας άπειρης έρημου, είπε ο Βίντεο. Έδώ, τουλάχιστον, εί-ναι ο Βίντεο. Ένω, αν φά-μαστε ασφαλισμένοι, ένω, αν φά-μαστε, είμαστε χαμένοι. — Τί θα γάνουμε τότε; — Αύριο κιόλας θα μιλήσω στον Τένγκ-Φά. Ελπίζω ότι θα με καταλάβει.

Ο Μπένσον παρενέβη στη συ-ζήτηση τους. — Αυτές τις ημέρες σχεάτηκα πολύ για το αντίδοτο κι' έβγαμα

Η ΚΙΤΡΙΝΗ ΣΦΙΓΓΑ

απάντησε. — Άς μιλήσουμε για το Λον-δίνο. — Ο Λάντον του εξέθεσε την πε-ριπέτειά του με το βαρόνο Κίνγκ-στον και την απαγωγή της Ντόλ-λυ. Ο Μπένσον συμπλήρωσε την αφήγησή του, εξιστορώντας τη συ-νάντησή τους με τον Φού-Μάγγκ — Γιού στο σπίτι της Ρήτzen Στρίτ και τη δραματική σωτηρία τους. — Έπειτα ήλθαμε εδώ, είπε τε-λειώνοντας την αφήγησή του. — Με ποιά σκοπιώ; — Αντί για τον Μπένσον, απάν-τησε ο Λάντον. — Κύριε, είπε σ' έντονο ύφος, δεν ξέρω αν σ'ας δόθηκε ποτέ η ευκαιρία να αγαπήσετε. Μάθετε, λοιπόν, ότι αγαπώ τη μνηστή μου περισσότερο κι' από τη ζωή μου. — Η μνηστή σας βρίσκεται στα χέρια της «Κίτρινης Σφίγγας», είπε με απάθεια ο Τένγκ-Φά. — Άπ' αυτήν πρέπει να την πάρετε. — Τί θέλετε να πείτε; — Ότι πρέπει να συντηρήσετε πρώτα την «Κίτρινη Σφίγγα». Οι φιλοδοξίες σας φτάνουν ως εκεί; — Ομολογώ ότι θα είχα αυτή τη φιλοδοξία, είπε ο Βίντεο, που δεν είχε μιλήσει ως τότε. — Και δεν την έχετε τώρα; — Ρώτησε ο Τένγκ-Φά. — Ίσως ναί, ίσως όχι. Φοβά-μαι ότι η «Κίτρινη Σφίγγα» εί-ναι η μνη Κίνα ή οποσδήποτε ένα πολύ μεγάλο κομμάτι της. Και μαζί με την «Κίτρινη Σφίγγα» βρίσκονται οι Γιαπωνέζοι... Ένας αστυνομικός δε μπορεί να έχει τη φιλοδοξία να συντηρήσει δυο λαούς. — Ο Τένγκ-Φά γαμογέλασε. — Να μία φορά που είμαστε ειλικρινείς με τον εαυτό σας, είπε. — Ως τώρα με είχατε τρομάζει, για-τί σ'ας έβλεπα να πετάτε στα σύν-

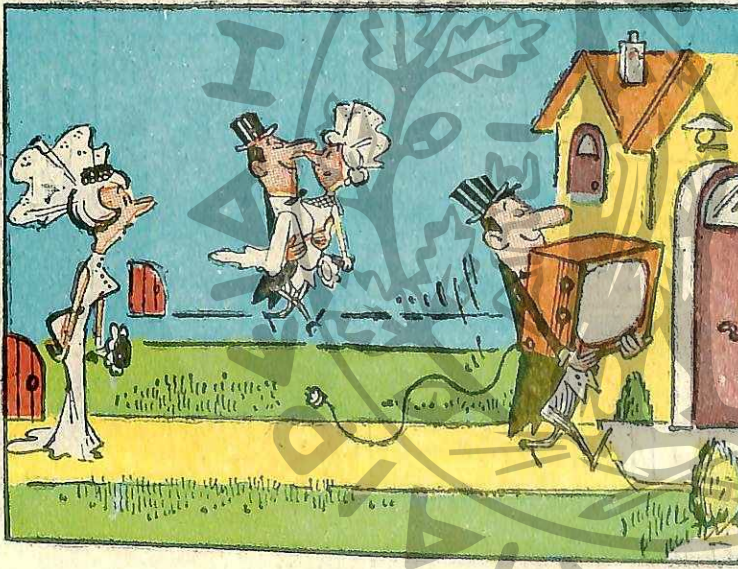
νερα. Κι' αυτό δεν είναι καλό για έναν αστυνομικό. Αλλά τώρα βλέ-πω με μεγάλη ευχαρίστηση ότι έ-χετε προσγειωθεί... Η φιλοδοξία σας είναι, λοιπόν, ν' απελευθερώ-σετε τη μνηστή του κυρίου Λάν-τον κι' ίσως να σκοτώσετε τον Φού-Μάγγκ-Γιού. Άν, βέβαια, μπορέσετε να τον βοηθήτε μπροστά σας. Αλλά πού; Θα μ'ας οδηγήσει ως το κρησφύγετο του Φού-Μάγγκ-Γιού; — Η Μάρθα Ρήντ, απάντησαν με μία φωνή κι' οι τρεις λευκοί. — Με ποιά τρέση; — Ο Μπένσον του μίλησε για το αντίδοτο του. — Αν το αντίδοτό σας έχει τις ιδιότητες που του αποδίδετε, τό-τε θα γάσετε τη Σόνα Σεγκολ-κόφ, είπε ο Τένγκ-Φά. — Οι τρεις λευκοί τον κούταξαν με ολοφάνερη κατάπληξη. — Είπατε Σεγκολκόφ... Σόνα Σεγκολκόφ; ρώτησε ο Βίντεο, σάν να μη μπορούσε να πιστέψει τ' αυτιά του. — Ο Τένγκ-Φά έβγαλε από την τσέπη του ένα πορτο και το άνα-ψε με πολύ άσπες νιχισίες. — Βλέπετε ότι πρέπει να μά-θετε πολλά πράγματα άκόμη, εί-πε. Αλλ' ας Ξαναθυμίσουμε στο αντίδοτό σας... Πού; — Πού; — Να κάμετε τη Μάρθα Ρήντ — ας σταματήσουμε για τη στιγμή σ' αυτό το δνομα — να μι-λήσει. Για να σ'ας πη, τί; Εκείνα που ξέρει ή που έκαμε ως Σό-να; Αλλά δεν καταλαβαίνετε πως αυτό δε μπορεί να γίνει; Για-τί, αν Ξαναγίνει εκείνο που ήταν πόν, θα Ξεχάσει αυτό που είναι τώρα. Δε θα μπορεί, λοιπόν, να σας χρησιμοποιήσει σε τίποτα. Θα εί-ναι σαν να Ξαναγίρισε στην πα-λιά της ζωή. Και δεν θα θυμάται τίποτα από ό,τι έκαμε στο μετα-ξύ... Νομίζω πως αυτή θα πρέπει να είναι η επιδίωξή που έχει το αντίδοτό σας, δόκτωρ Μπένσον. Συζητήσα το πράγμα αυτό μ' έ-να σοφό Κινέζο, που έζησε άλλοτε στο Θιβέτ και ξέρει καλύτερα από κάθε άλλον τα προβλήματα του διχασμού της προσοπατικότητας. Τί έχετε να μου πείτε, δόκτωρ Μπέν-σον;... Άν οι προσπάθειές μας έ-πιτύχουν, θα μπορέσετε, βέβαια, να δώσετε μία μέρα σ' αυτή τη νέα του παλιό εαυτό της. Άλλοι-μονο, όμως, αν της άφηνετε την ανάμνηση των εγκλημάτων της... — Έχετε παθάνον δίωρη, παρα-δέχτηκε ο Μπένσον. — Βασίστεθε σ' ένα αντίδοτο, που δεν το έχετε δοκιμάσει άκό-μη, συνέχισε ο Τένγκ-Φά. Δε μπορούμε να σπρωχθούμε σ' αυτό. — Άλλά τότε; — Η Μάρθα Ρήντ μπορεί να κάμη πολλά για μας. — Την αποκαλέσατε προθήτερα Σόνα Σεγκολκόφ... — Σ'ας ένοιαζε αυτό το δνομα; — Όχι. Αλλά δεν καταλαβαί-νω... — Ο άνθρωπος που βοήθησε νε-κρός μέσα στο δωμάτιό σας, λε-γόταν Σέργιος Σεγκολκόφ... Ο Σέργιος κι' η Σόνα ήταν παιδιά

μερικές καινούργιες δοκιμές, είπε. Νομίζω ότι θα φέρη το αποτέλε-σμά του... Μου χρειάζεται, όμως, ένα από τα θήματα του Φού — Μάγγκ-Γιού, για να το δοκιμά-σω. Αυτή η δοκιμή δε μπορεί πα-ρά να γίνει στη Μάρθα Ρήντ.

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΣΕΓΚΟΛΚΩΦ

— Είσαστε βέβαιος; Ξαναρώ-τησε. — Οι τρεις λευκοί γύρισαν το κε-φάλι τους κι' είδαν τον Τένγκ-Φά. Είχε ανοίξει άθρονα την πόρτα και στεκόταν στο ανοιγμα, με το συνηθισμένο του χαμόγελο στα χείλη. — Ξεχάστε βέβαιος; Ξαναρώ-τησε.

Η ερώτησή του απευθυνόταν στον Μπένσον. Μη παίροντας ά-πάντησι, προχώρησε άόρα και κά-θησε στην άκρη του μεγάλου νι-βανίου. — Καί δεν την έχετε τώρα; — Ρώτησε ο Τένγκ-Φά. — Ίσως ναί, ίσως όχι. Φοβά-μαι ότι η «Κίτρινη Σφίγγα» εί-ναι η μνη Κίνα ή οποσδήποτε ένα πολύ μεγάλο κομμάτι της. Και μαζί με την «Κίτρινη Σφίγγα» βρίσκονται οι Γιαπωνέζοι... Ένας αστυνομικός δε μπορεί να έχει τη φιλοδοξία να συντηρήσει δυο λαούς. — Ο Τένγκ-Φά γαμογέλασε. — Να μία φορά που είμαστε ειλικρινείς με τον εαυτό σας, είπε. — Ως τώρα με είχατε τρομάζει, για-τί σ'ας έβλεπα να πετάτε στα σύν-

Η ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ — Μπαζο, Μιχαλάκη!...

του Λευκοφάνου στρατηγού Βασίλη Σεγκολώφ, που πέθανε ξαφνικά στο Παρίσι. Έχει, η Σόνια έπρεπε στα χέρια των ανθρώπων του Φού-Μάνγκ-Γιού, από συνήθειες που είναι περσιτικό να σ' αφήνουν. Η άτακτη έγινε μπροστά στα μάτια σχεδόν του αδελφού της, που από τότε έπαιξε να την βοηθ. Ο πόθος του αυτός τον έφερε κοντά μας...

Γύρισε προς το μέρος του Λάντον.

— Βλέπετε ότι δεν είσατε ο μόνος που ψάχνετε να βρείτε ένα απατημένο πρόσωπο, είπε. 'Αλλ' ο Σεγκολώφ δεν στάθηκε τυχερός.

— Ποιός τόν σκότωσε; ρώτησε ο Βίντεο.

— Ο Φερδινάνδος Γίν.

— Ο Γίν είναι άνθρωπος του Χουάνγκ;

— Έτσι νομίζουν όλοι. Κι' ο στρατηγός επίσης τον νομίζει για άνθρωπο του. 'Αλλ' ο Γίν κατασκοπεύει τον Χουάνγκ για λογαριασμό της «Κίτρινης Σφίγγας».

— Γιατί ο Γίν διέλεξε το δωμάτιό μου για να σκοτώσει τον Σεγκολώφ; ρώτησε ο Βίντεο. Και τί ζητούσε ο Σεγκολώφ μέσα στο δωμάτιό μου;

— Ήθελε ή στιγμή να τα μάθετε όλα, απάντησε ο Τένγκ-Φά. 'Η τουλάχιστον όσα πρέπει να ξέρετε.

— 'Ας αρχίσουμε από σ'ς. Θα είχατε την ίδια τύχη με μένα, αν ο Κίντο, σύμφωνα με τις οδηγίες μου, δεν πρόφτανε να σταματήσει το τραίνο. 'Ο σκοπός μου ήταν να αιχμαλωτίσω την Μάρθα Ρήντ ή τη Σόνια. Και το κατάφερα. Την έφερα εδώ, μαζί με σ'ς. Στο Βουτάι βοισκόταν επίσης και ο Σέργιος Σεγκολώφ.

— Ηλίθια κάτι από τη συνάντηση των δυο αδελφών. 'Εδώ, όμως, δε μπορώ να πω ότι το σχέδιό μου στέφθηκε από επιτυχία. 'Η αν στέφθηκε, ή επιτυχία πληρώθηκε μ' ένα θύμα: τον Σεγκολώφ. Αυτήθηκα πολύ για το τραγικό τέλος του. 'Ο Σεγκολώφ ήταν ένας πολύτιμος συνεργάτης. 'Ισως σ'ς έχετε εντύπωση το ένδια του Μπόρο τώρα να σ'ς δώσει την εξήγηση. 'Ο Σεγκολώφ είχε

μια γουστή γέφυρα. 'Στο εσωτερικό μέρος της πλάκας χαραζαμε με συνθηματικό τρόπο τα μηνύματα που μετέφερε στους συντρόφους μας. 'Αν πάθαινε κάποιο κακό, οι σύντροφοί μας δεν θα είχαν παρά να βγάλουν τη γέφυρα και να διαβάσουν τα συνθηματικά σημεία που ίσχυαν στο εσωτερικό της.

Όταν τελείωνε την αποστολή του, ο γιατρός Βού έσφαινε αυτά τα σημεία και χάραζε καινούργια. 'Ηταν μοναδικός σ' αυτή τη δουλειά. 'Ο Σεγκολώφ υπονοούσαν το φίλο των Γιαπωνέζων κι' έτσι κατάφερε να εισχωρήσει στην πόλη. Τό τελευταίο μήνυμα που μετέφερε ο Σεγκολώφ στους συντρόφους μας, ήταν να συγκεντρωθούν γύρω στο Βουτάι, για να παρεμποδίσουν ενδεχόμενη προέλαση των Γιαπωνέζων. Πρέπει να έχουμε όλη την άνεση, για να ξεκαθαρίσουμε τους λογαριασμούς μας με το στρατηγό Χουάνγκ και την «Κίτρινη Σφίγγα».

— 'Ο Χουάνγκ κι' η «Κίτρινη Σφίγγα» συνεργάζονται; ρώτησε ο Βίντεο.

— 'Η «Κίτρινη Σφίγγα», έχει ανάγκη από τις υπηρεσίες του Χουάνγκ, όπως άλλωστε κι' οι Γιαπωνέζοι. 'Αλλ' ο Φού-Μάνγκ-Γιού βλέπει πιο μακριά από τον Χουάνγκ...

— 'Ας έρθουμε τώρα στο φρόνο του Σεγκολώφ. 'Οπως σ'ς είπα, τόν σκότωσε ο Φερδινάνδος Γίν.

— 'Ο Σεγκολώφ αναγνώρισε την αδελφή του;

— Και βέβαια.

— Τόν αναγνώρισε επίσης κι' η Σόνια;

— 'Ο Σέργιος της έδειξε μια φωτογραφία, της εποχής που ήταν παιδιά. Αυτή η φωτογραφία της έκανε βαθιά εντύπωση. 'Ηταν σαν ένας δολοφονικός κόσμος να είχε ξυπνήσει μέσα της. 'Η πρώτη της νήσι ήταν να βγάλει ένα εγχειρίδιο για να σκοτώσει τόν Σέργιο, σαν να την ενοχλούσε το παρελθόν που της θύμιζε.

— 'Αλλ' άμείως στυμμάτισε. 'Δε μπορώ να σε σκοτώσω κι' όμως θέλω να σε σκοτώσω. Κι' άμείως πρόσθεσε «Ποιά είμαι; Γιατί το χέρι μου τρέμει για κάτι που άλλοτε θα το

έκανα με χαρά;». — 'Πώς μπορείς να σκοτώσεις τόν αδελφό σου;» της είπε ο Σέργιος. 'Ανοίξε τα μάτια της και τόν κοίταξε με κατάντη. — 'Αδελφός μου σύ; απάντησε. Δεν έχω αδελφό... Δεν θέλω να έχω αδελφό. Είμαι μόνη στον κόσμο. 'Ο Σέργιος της μίλησε τότε άρκετη ώρα και της άφενερε διάφορες αναμνήσεις από την παιδική τους ηλικία. 'Η Σόνια θυμήθηκε μερικά, άλλες όχι. Τό όνομα Σεγκολώφ δεν της ήταν άγνωστο. 'Αλλ' δε μπορούσε να πιστέψει πως ήταν δικό της. Στο τέλος, είπε: «Γιατί βοίσκεσαι εδώ; Είμαι έρθος ή φίλος;».

— «Είμαι ο αδελφός σου, που ψάχνω από χρόνια να σε βρω», της απάντησε ο Σέργιος. Και τώρα δεν θα σ' αφήσω». — 'Φύγε, είπε η Σόνια. Είμαι τό καλύτερο που έχεις να κάνεις. Δε θα μπορέσεις να με πάρεις μαζί κι' ίσως ούτε τό θέλω. Πρέπει, όμως, να σε σώσω. Νοιώθω μία απειλή πάνω από τό κεφάλι σου...».

Συμφώνησαν να συναντηθούν την άλλη μέρα. 'Αλλ' ο Φερδινάνδος Γίν, που τό δωμάτιό του βοισκόταν πλάι σ' εκείνο του Σεγκολώφ, δεν είχε χάσει ούτε λέξη από τη συνομιλία τους. Και κατέστρωσε άμείως τό σχέδιό του. Την άλλη μέρα, ενώ ο Σεγκολώφ περίμενε την αδελφή του, είδε τόν Γίν να εμφανίζεται μπροστά του. 'Η σερβιτόρα έβγαλε ένα μαχαίρι και τό βύθισε στο στήθος του Σεγκολώφ, που σοσιαρίστηκε άμείως νεκρός.

— 'Αλλ' πώς βρέθηκε στο δωμάτιό μου; ρώτησε ο Βίντεο.

— Ξεχνάτε ότι τό δωμάτιό σας βοισκεται απέναντι από εκείνο του Σεγκολώφ; Για τόν χοντρό και γεροδεμένο Γίν ήταν ένα παιχνίδι να σηκώσει τόν αδελφό της Σεγκολώφ στα χέρια του και να τόν πιάσει στο δωμάτιό σας. Είχε τό σκοπό τόν Γι' αυτό. 'Ηθελε να ρίξει σε σ'ς την ευθύνη του εγκληματίου του...

— 'Τι έρχον, όμως, δύο μάστερ. 'Ο ένας ήταν η Σόνια, που είδε από τό παράθυρό της τόν Γίν να μεταφέρει στο δωμάτιό σας έναν όγκο, που έμοιαζε με ανθρώπινο σώμα. 'Ο τόν έτρεξε εκεί, ο δολοφόνος είχε φύγει. 'Αλλ' η Σόνια ήξερε

ποιός ήταν... 'Ο δεύτερός μάστερ ήταν ο δόκτωρ Φίτς. Βοισκόταν στον χώρο, όταν ο Γίν μπήκε στο δωμάτιό του Σεγκολώφ. Δε μπορούσε, φυσικά, να καταλάβει τί θα έπαυε να κάνει. Δεν άκουσε τόν παραμικρό θόρυβο συνομιλίας ή πάλης. 'Απ' αυτό συμπεραίνει ότι τό σώμα ήταν άσπαστο.

— Πότε μπήκε ο Φίτς στο δωμάτιό μου; ρώτησε ο Βίντεο.

— Μετά την αναχώρησή της Μάρθας Ρήντ ή της Σόνιας. Την είδε να βγαίνει άσπαστομένη.

— Κι' ο Φίτς έβαλε τη Βίβλο του στα χέρια του νεκρού;

— 'Ο Φίτς ήξερε ότι ο Σεγκολώφ ήταν χριστιανός. 'Έστειλε κατόπιν την Σόνια Ντάυ με είδοποίηση.

— Είχα φαντασθεί ότι ο Ιεραπόστολος είχε σκοτώσει τόν Σεγκολώφ, είπε ο Βίντεο. Βλέπω τώρα ότι έκανα λάθος.

— Πού είναι άσπαστο τόν για σ'ς, παρατήρησε ο Τένγκ-Φά. 'Αν τόν είχε σκοτώσει ο Φίτς, δεν θα άφινε στα χέρια του νεκρού τη Βίβλο του, που θα τόν πρόδιδε.

— Έχετε δίκιο. 'Αλλ' είχα ιδή τόσα παράξενα πράγματα στην Κίνα, που δεν θα με εξέπληττε ούτε αυτό.

ΤΟ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟ ΤΗΣ ΗΡΩΪΝΗΣ

Επαικολούθησαν μερικά στιγμή με σιωπής. 'Ο Τένγκ-Φά τράβηξε μερικά ρουφηξιά από τό πούρο του, ενώ τό μάτι του πληγνοέρονταν πάνω στους τρείς λεικού.

— 'Ας έρθουμε τώρα στον Χουάνγκ, συνέχισε κατόπιν. 'Ο στρατηγός διεξάγει τό λαθρεμπόριο της ηρωίνης για λογαριασμό της «Κίτρινης Σφίγγας». Γι' αυτό εγκαταστάθηκε στο Πάο-Λάι. Τό εμπόρευμα μεταφέρεται μέσα σε ζωοφυλάκια από νεφρίτι. 'Ο Χουάνγκ έχει ένα δολοφονικό εργοστάσιο στο σπίτι του. Οι πράκτορές του βοισκονται παντού. Τό σύστημα του είναι πολύ πρωτότυπο. Καθένας από τούς πράκτορές του δεν κάνει παρά μερικά χιλιόμετρα, για να πιάσει τόν γειτονικό χωριό. Έχει παραδίσει τό έμ-

πορεύμα του και φεύγει. 'Ο δεύτερος πράκτορας τό παραδίσει με τη σειρά του σ' εκείνον που βοισκεται στο παρακάτω χωριό. Τό σύστημα αυτό έχει πολλά πλεονεκτήματα. Κάθε πράκτορας δεν ξέρει παρά δύο ή τό πολύ τρείς άλλους. Έτσι, αν κάποιος ανακαλυφθεί, θα κινδυνεύουν μαζί του μόνον αὐτοί οι δύο ή τρείς άλλοι.

Τό υπόλοιπο δίκτυο, όμως, δεν θα πάθει τίποτα. Καποτε, πού ένας από τούς πράκτορες τόν ανακαλύφθηκε, ο Χουάνγκ έστειλε τούς δημόσιους τόν να σκοτώσουν έξ η άλλους. Έτσι, οι αρχές βοήζαν γύρω τους τό κενό. Όπως βλέπετε, έχει καλή τη δουλειά του. Κι' άλλωστε, δεν χρησιμοποιεί έναν δόμο, αλλά πολλούς. 'Ο λόγος αυτός έκανε την «Κίτρινη Σφίγγα» να τόν προσεταιρισθεί. Χάρη στους πράκτορες του Χουάνγκ, έλέγχει ένα μεγάλο μέρος της Κίνας.

— 'Αλλ' ο Χουάνγκ δεν είναι τίμιος συνεργάτης. Κι' έχω κάθε λόγο να πιστέω ότι η «Κίτρινη Σφίγγα» θέλει ν' απαλλάξει από τις υπηρεσίες του. 'Αλλ' δεν θα τό κάνει προτού εξασφαλίσει τόν κατάλογο τών πρακτόρων του Χουάνγκ. Νομίζω πως μ' αυτή τη δουλειά είναι επιφορτισμένος ο Φερδινάνδος Γίν και η Μάρθα Ρήντ.

— 'Ο Φερδινάνδος Γίν κι' η Μάρθα Ρήντ συνεργάζονται; ρώτησε ο Βίντεο.

— Τηρητούν τόν ίδιο σκοπό. 'Αλλ' ο κατάλογος αυτός ενδιαφέρει στον ίδιο βαθμό κι' εμάς. Από τη στιγμή που θα τόν έχουμε στα χέρια μας, η δογάνωση της «Κίτρινης Σφίγγας» θα διαλυθεί.

— Θα διαλυθούν οι πλάκατοι. 'Αλλ' τό κεφάλι;

— 'Ο Χουάνγκ θα μ'ς δώσει τό μέσα για να καταφέρουμε τό τελειωτικό χτύπημα στο θηρίο, είπε ο Τένγκ-Φά. 'Αλλ' ας ξαναγυρίσουμε στον κατάλογο τών πρακτόρων. Θα πρέπει να προλάβετε τόν Φερδινάνδο Γίν, κύριε Βίντεο.

— Θέλετε να πείτε ότι πρέπει να έπισκεφθώ τόν στρατηγό Χουάνγκ; ρώτησε ο 'Αγγλος άξιωματικός.

— Νομίζω πως ήρθε ή στιγμή.

— Πότε πρέπει να πάω;

— Αυτό θα μ'ς τό πη τό «'Ορος της 'Αρετής». Έχετε πάντοτε τό δολλλάριο με την άγρανη; Θα μ'ς έξηγήσω τί πρέπει να κάμετε.

Σηκώθηκε και τού έγνεψε να πλησιάσει στο παράθυρο. 'Αλλ', βλέποντας την απογοήτευση που ζωγραφίστηκε στα πρόσωπα τών δυο συντρόφων του, γύρισε προς τό μέρος τους.

— Μην άνησχετε, τούς είπε. Καθένας θα έχει τό ρόλο του στο παιχνίδι που αρχίζει. 'Ο κύριος Βίντεο θα προσβάλει τόν έχθρό από μέσα. Σεις θα μεταστέξετε στις ομάδες που θα έπιτεθούν απ' έξω... Δόκτωρ Μπένσον, έχω κάθε λόγο να πιστέω ότι τό αντίδοτό σας θα χρειαστεί. Και σεις, δόκτωρ Λάντον, μπορείτε να έλπιζετε.

Έπειτα απ' αυτά τό λόγια, πήρε τόν Βίντεο από τό χέρι κι' άρχισε να τού μιλάει σιγά. Είχε βγάλει ταυτόχρονα από τήν τσέπη του ένα σχεδιάγραμμα και τού έξηγήσε τί σήμαιναν τό σχήματα που έπαιζαν πάνω σ' αυτό.

Κόπως τελείωνε τις οδηγίες του, ή πόρτα άνοίξε και μπήκε τό «'Ορος της 'Αρετής». Διευθύνθηκε άμείως προς τό μέρος του Βίντεο και τού χαμογέλασε.

— 'Η 'Αμερικανίδα φίλη σας έφυγε, τού είπε.

— 'Ο Βίντεο τήν κοίταξε με άπορία.

— Θέλετε να πείτε ότι δραπέ-

τευσε; ρώτησε. — Κάθε άλλο, απάντησε ή νέα. 'Η μίς Ρήντ νομίζει πως ήταν αιχμάλωτη. 'Αλλ' την έκανα να καταλάβει πως δεν ήταν.

— Αυτό σημαίνει πως τήν άφησατε να φύγει;

Τό «'Ορος της 'Αρετής» απάντησε μ' ένα καινούργιο χαμόγελο, που φανέρωσε τό όμορφο δόντια της.

— 'Η μίς Ρήντ εξαγόρασε τήν έλευθερία της, φανερόντάς μου ένα μεγάλο μυστικό, είπε.

— Ποιό είναι αυτό τό μυστικό;

— Σας είχα πη νομίζω ότι ή μίς Ρήντ σκέπτεται σαν Κινέζα. 'Αλλ' σκέπτεται επίσης και σαν Γιαπωνέζα. Μπορεί μάλιστα να σκέπτεται κινέζικα σαν Γιαπωνέζα ή γιαπωνέζικα σαν Κινέζα. Τό έήτημα είναι να μπορέσει να τήν καταλάβει... Μου είπε, λοιπόν, να σ'ς είδοποιήσω να μην πάτε στο Πάο-Λάι, γιατί κινδυνεύει ή ζωή σας. Τής απάντησα, όμως, ότι έχετε τήν άποψή να πάτε.

— Πώς τό έζορετε;

— Με παρακάλεσε να σ'ς τό

ξητήσω για δική της χάρι να μην πάτε... Τή στιγμή που μιλούσε, ή φωνή της έτρεμε κι' ένα δάκρυ κύλησε από τό μάτι της... Έχετε προσέξει πόσο όμορφα είναι τό μάτια της μίς Ρήντ;... Έτσι πρόσθεσε τό μυστικό της. 'Η μίς Ρήντ είναι έρωτευμένη μαζί σας, κύριε Βίντεο.

— Έοριζε μία λοξή ματιά προς τό μέρος του Τένγκ-Φά και πρόσθεσε, με ύφος ταχα άδιαφορο: — Και ο Φερδινάνδος Γίν έφυγε επίσης για τό—Πάο-Λάι... 'Α, έχασα να σ'ς πω ότι ή μίς Ρήντ

καθαρό φρέσκο
υγιές δέρμα

NIVEA
Creme

Γιατί πρέπει να περιποιησθε το δέρμα σας

Διότι με την περιποίησι το δέρμα απορροφά λιπαρά, υγραντημουργά συστατικά και την πολύτιμη ουσία Εύσερίτ. Μόνον ή κρέμα Nivea περιέχει και τό τρία αυτά στοιχεία. Γι' αυτό, ή καθημερινή περιποίησι με κρέμα Nivea είναι άπαραίτητη, για να διατηρηται τό δέρμα φρέσκο, νεανικό.

ΔΗΛΩΣΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF GERMANIAΣ: 'Η κρέμα Nivea είναι γνήσιον προϊόν τοῦ Οίκου μας και οὐδεμίαν διαφορὰν έχει με τήν παλουμένην έν Γερμανία.

— Μή γ ύγης, Σοφία... χωρίς να πληρώσης το λογαριασμό!...

— 'Αν, αυτές οι πολιτικές συζητήσεις τους!...

πηγάνει στο Πάο—Λάι.

Ο Τένγκ—Φά έσκυψε προς το μέρος του Βίντεο και του είπε σιγά:

—Το «Όρος της Άρετης» δεν γεμάται ποτέ. Αν είναι αλήθεια ότι η μίς Ρήντ σ' αγαπάει, τότε είναι βέβαιος ότι θα θέληση επίσης να εκδιωχθώ το θάνατο από αδελφού της... Κάποιο πέλο, που της σέτασε τη μνήμη της, ξεσήπτησε. Η τούπα είναι ίσως μικρή, αλλά μπορεί να μεγαλώσει από τη μια στιγμή στην άλλη... Φύλε μου Βίντεο, έχετε δυο σπουδαία από αυτά χέρια σας.

—Για ποιά από αυτά μιλάτε; —Το ένα είναι η άγότη της μίς Ρήντ για σ' εσάς και το άλλο ο πόθος της να εκδιωχθώ το θάνατο από αδελφού της. Χρησιμοποιήστε όσο μπορείτε καλύτερα αυτά τα άπο.

Διευθύνθηκε κατόπιν προς την πόρτα. Όταν έφτασε στο κατώφλι, σταμάτησε και, χωρίς να γυρίσει το κεφάλι του, είπε στον Βίντεο.

—Η Σόμ Ντόν θα είναι ο σωματοφύλακός σας και ο νεαρός Λάγγ θα αγωνιστεί πάνω τους.

Έπειτα βγήκε. Το «Όρος της Άρετης» τον ακολουθούσε.

«ΜΗΝ ΚΙΝΗΘΗΤΕ!»

Αργά το απόγεμα, ο Βίντεο ξεκίνησε για το Πάο—Λάι. Ήταν ανεβασμένος σε ένα μικροσκοπικό μογγολικό αλογάκι. Η Σόμ—Ντόν κι' ο Λάγγ ακολουθούσαν, με δυο άλλα αλογάκια. Ο Λάγγ ήταν ο στρατιώτης που είχε σταθεί με το διπλοπολυβόλο στην πόρτα του βαγονιού του ξεπρέ. Αλλά τώρα είχε αλλάξει τη στρατιωτική στολή του κι' ένα συνηθισμένο κινέζικο κοστούμι.

Έρτασαν σε λίγο στους μικρούς λόφους που περιέβαλλαν την πόλη. Το κοινό ήταν πολύ δυνατό. Πέρα από βάθος διακρινόταν το σπίτι του Χονάνγκ, που έμοιαζε με αληθινό φρούριο. Μέσα στο φρούριο αυτό, ο Βίντεο έπρεπε να μπει με κάθε θυσία.

Γύρισε στη Σόμ—Ντόν και της είπε:

—Όταν φτάσουμε στην πόλη, θα μου κρατήσετε ένα δωμάτιο στο ξενοδοχείο και θα με περιμένετε εκεί.

Μία λεπτή βροχή έπεφτε, όταν μπήκαν στο Πάο—Λάι. —Το ξενοδοχείο βρίσκεται σ' αυτό το δρόμο, είπε ο Λάγγ. Το κατώφλι του Νοού είναι στον επόμενο.

Ο Βίντεο είπε στη Σόμ—Ντόν να πάει στο ξενοδοχείο. Έπειτα ακολουθούσε τον Λάγγ. Καθώς προχωρούσαν, ένοιωσε ένα σωρό μάτια που τον παρακολουθούσαν πίσω από τα παράθυρα. Αλλά τίποτα πια δε μπορούσε να τον κάνει να ξαναγυρίσει στα βήματά του. Οι κίνδυνοι που τον απειλούσαν και τα γεγονότα που θα ξετυλίγονταν, είχαν προκαταβληθεί για πάντα. Κι' ήταν ανέλπιτα.

Είχε άοξήσει να συνομιλήσει. Μία ποταμολογία ανταύγεια ξεγύλιαν από δρόμο, από την πόρτα του κατωφλίου του Νοού.

—Περσίμενε, είπε ο Βίντεο στον Λάγγ, δίνοντάς του τα χαλινάρια του αλόγου.

Εκπρόσε ύστερα την πόρτα.

Ο Νοού ήταν ένας άνθρωπος μέσης ηλικίας, με μπρούντινο πρόσωπο και άσπρα μάτια. Έστρεψε άμέσως να υποδεχτεί τον πελάτη.

—Είμαι ο Νοού, είπε κάνοντας μία βαθιά υπόκλιση. Είναι μεγάλη τιμή για το κατώφλι μου που μπήκατε εδώ... Θέλετε άσφαλως να ιδείτε αξιοσημείωμα-

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

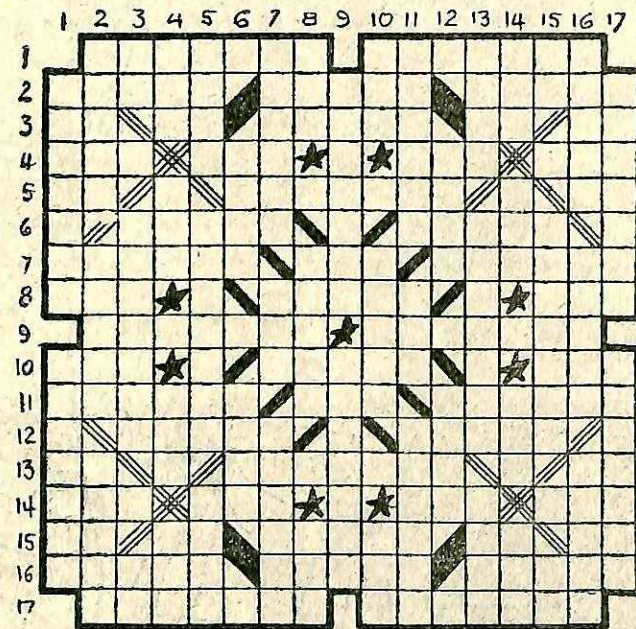
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 1032

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Πολλοί ντόπαντροι την συμπεριλαμβάνουν στο γαμήλιο ταξίδι τους. — Ζωντανό ξυνητήρι.
- 2) Κάτοικος χωρών της Βορείου Ευρώπης. — Έκτασις χωρίς βλάστηση. — Ένα κομμάτι της Μικράς Ασίας.
- 3) Δηλώνει συγκρατάσει. — Υποθετικόν. — Η βάση της αριθμητικής. — Αναφορική

ΚΑΘΕΩΣ

- 1) Έδωκε το όνομά του στο μικρόδιο, που ανακάλυψε. — Μέρος του άλλου κόσμου.
- 2) Κάτι που άρνείται να παραχωρήσει ο Μακάριος. — Τόποι βοσκής (καθ.). — Τα βιέλια αυτά καταστρέφονται εύκολα.
- 3) Πρόθεσις, μπροστά σε φωνήεν. — Βάσις της Αμερικής. Χαρακτηρίζουν τμήμα του 24

- 1) άντωνυμία (πληθ.). — Σύμφωνον.
- 4) Η Δημοκρατία την απέχθεται. — Αίσθησις. — Αρθρο. — Θεός της μυθολογίας μας.
- 5) Αρχικά του στρατού μας. — Στρατηγός των Καρχηδονίων. — Λουδοβίκος της Γαλλίας.
- 6) Γεμίζει στομάχια ζώων. — Δύναμις (μεταφ.).
- 7) Μας προφυλάσσει από αρρώστιες. — Αναφορική αντωνυμία (θελ. πληθ.). — Δεν πρόκειται να τα δητε.
- 8) Ξενική άρνησις. — Η καρδιά της παλιάς Αθήνας. — Ομορφη νέα.
- 9) Όνομα Ρωμαίων αυτοκρατόρων, αλλά και πατριάρχων της Κωνσταντινουπόλεως. — Αρχαία και σπουδαία πόλις της Ευβοίας.
- 10) Πρακτορείον είδησεων. — Αρτηρία του σώματος μας. — Αρχή συμπεράσματος.
- 11) Θεός των αρχαίων, διαχειριστής ανέμων. — Δεν έπαυον απολύτως τίποτα. — Εύαγγελιστής.
- 12) Κοσκινισμα. — Τους λείπει ή τόλημ.
- 13) Αρθρο. — Καλύπτουν το μεγαλύτερο μέρος του πλανήτη μας. — Αρχαίον έμφαντικόν μόριον.
- 14) Ρήμα, που άπαιτεί ώραία φωνή. — Χρηματικό ποσόν των αρχαίων. — Συνδεσμος. — Ποταμός της Γαλλίας.
- 15) Νότα. — Σύμφωνον. — Πετούν. — Δηλώνει διασπομό. — Νότα.
- 16) Χρησιμοποιείται ως κινητήριος δύναμις. — Προσδιορίζει μέγεθος. — Δεν έχουν έλλείψεις.
- 17) Η μνήμη του δεν τον βοηθάει καθόλου. — Έγκλησούλα.

- ώρου.
- 4) Βιολικός πλοίαρχος. — Δηλητήριο. — Έρωσ του Σαίξπηρ. — Τίτλος ευγενείας.
- 5) Μερικά. — Μία των Κυκλάδων. — Χωρίζουν τους ανθρώπους και προκαλούν πολέμους.
- 6) Παγήδευσις. — Λόφος, που έδωσε το όνομά του στην Ίερωσαλήμ.
- 7) Άδελφή της Άντιγόνης. — Χλόη. — Προετοιμάζουν έσχατος για καλλιέργεια.
- 8) Πρόθεσις. — Φιλοξενεί συχνά έρωτευμένους. — Αρθρο.
- 9) Κάνει τον άνθρωπο χλωμό. — Σύζυγος του Μεγάλου Αλεξάνδρου (γεν.).
- 10) Πρόθεσις. — Άμιγλή. — Ξενική άρνησις.
- 11) Κακοποιοί. — Άνεστραμμένο όνομα θεός. — Παγίδες.
- 12) Χρησιμοποιείται ως έναυσμα στο τσακμάκι. — Προέρχεται από έχθρο.
- 13) Κολώνια. — Έργάζονται πάνω στα καράβια. — Μεταδίδει κίνησι από ένα μηχανήμα σε άλλο.
- 14) Αρθρο (πληθ.). — Συνδεσμος (άρχ.). — Τίποτα δεν γίνεται χωρίς αυτή. — Πόλις από την οποία πήρε το όνομά της μία Γαλλίδα ηρωίδα.
- 15) Αναφορική αντωνυμία (πληθυντ.). — Τα κρασιά αυτά προέρχονται από κάποιο νησί μας. — Αρθρο.
- 16) Επιτυγχάνονται με πολυβόλο. — Η μήτρα των Παπών της Ρώμης. — Διευκολύνει τις άγοραπωλήσεις.
- 17) Έρωσ των Τρώων. — Θεωρείται ο άσφαλέστερος φυλάς της γυναικείας τιμής.

Δ.
‘Η λύσις του υπ’ αριθμ. 1031 στη σελίδα 82

τα της κινεζικής τέχνης. Ο Νοού θα είναι πολύ ευτυχισμένος, αν μπορούσε να σ' ικανοποιήσει.

Πήρε κατόπιν στο βάθος του κατωφλίου κι' άπλωσε πάνω σ' ένα τραπέζι ένα τραπέζιανηλο από κόκκινο σατέν. Πάνω σ' αυτό, έβαλε ένα κεφάλι Βούδα από νεφρίτη.

— Πολύ όμορφο, είπε. — Πολύ κοινό, άπάντησε ο Βίντεο.

Ο Νοού εξαφάνισε άμέσως το τραπέζιανηλο και το Βούδα. Έστρεψε ύστερα στο τραπέζι ένα πολυτελέστατο τραπέζιανηλο από μεταξωτό πράσινο ύφασμα κι' έβαλε πάνω σ' αυτό ένα κύπελλο από νεφρίτη, που είχε το χρώμα του σμαραγδιού.

— Είναι σπανιότατο, είπε. — Η φωνή του έμοιαζε με ψιθύρο.

— Πόσο; ρώτησε ο Βίντεο. — Δεν έχει τιμή, άπάντησε ο Νοού. Είναι το κύπελλο του στρατηγού Χονάνγκ.

Ο Βίντεο έδωσε τότε το μεξικάνικο δολάριο με την απάντη και το έριξε μέσα στο κύπελλο.

Ο Νοού χλώμιασε κι' άπλώνοντας τα χέρια του σέτασε το κύπελλο, σαν γα φοβόταν μήπως ιδεί κανείς το παράξενο δολάριο.

— Θέλω να ιδώ άπόψε το στρατηγό, είπε ο Βίντεο.

— Είναι πολύ δύσκολο, άπάντησε ο Νοού. Αλλά θα προσπαθήσω... Έχετε την καλωσύνη να περιμένετε;

Πήρε το κύπελλο με το δολάριο κι' εξαφάνιστηκε από μία μικρή πόρτα που βρισκόταν στο βάθος.

Έπειτα από μερικά στιγμές ξαναγύρισε. Πίσω τον ακολουθούσε κάποιος άλλος. Ο άνθρωπος αυτός έκαμε ένα βήμα προς τα πλάγια και φώναξε:

— Είμαι πολύ ευτυχής που σ' εξαγαβέλει. Μην κινήσετε!

Ήταν ο Φερδινάνδος Γίν. Κρατούσε στο δεξί του χέρι ένα περιστρεφόμενο με την κίνησή του γυρισμένο προς το μέρος του Βίντεο.

Ο Βίντεο άπορησώθηκε άποταράχτηκε πίσω από το ταμείο του.

Ο Βίντεο άπορησώθηκε άποταράχτηκε πίσω από το ταμείο του.

Ο Βίντεο άπορησώθηκε άποταράχτηκε πίσω από το ταμείο του.

Ο Βίντεο άπορησώθηκε άποταράχτηκε πίσω από το ταμείο του.

Ο Βίντεο άπορησώθηκε άποταράχτηκε πίσω από το ταμείο του.

Ο Βίντεο άπορησώθηκε άποταράχτηκε πίσω από το ταμείο του.

Ο Βίντεο άπορησώθηκε άποταράχτηκε πίσω από το ταμείο του.

Ο Βίντεο άπορησώθηκε άποταράχτηκε πίσω από το ταμείο του.

Ο Βίντεο άπορησώθηκε άποταράχτηκε πίσω από το ταμείο του.

Ο Βίντεο άπορησώθηκε άποταράχτηκε πίσω από το ταμείο του.

Ο Βίντεο άπορησώθηκε άποταράχτηκε πίσω από το ταμείο του.

Ο Βίντεο άπορησώθηκε άποταράχτηκε πίσω από το ταμείο του.

Ο Βίντεο άπορησώθηκε άποταράχτηκε πίσω από το ταμείο του.

Ο Βίντεο άπορησώθηκε άποταράχτηκε πίσω από το ταμείο του.

Ο Βίντεο άπορησώθηκε άποταράχτηκε πίσω από το ταμείο του.

Ο Βίντεο άπορησώθηκε άποταράχτηκε πίσω από το ταμείο του.

Ο Βίντεο άπορησώθηκε άποταράχτηκε πίσω από το ταμείο του.

Ο Βίντεο άπορησώθηκε άποταράχτηκε πίσω από το ταμείο του.

Ο Βίντεο άπορησώθηκε άποταράχτηκε πίσω από το ταμείο του.

Ο Βίντεο άπορησώθηκε άποταράχτηκε πίσω από το ταμείο του.

Ο Βίντεο άπορησώθηκε άποταράχτηκε πίσω από το ταμείο του.

Ο Βίντεο άπορησώθηκε άποταράχτηκε πίσω από το ταμείο του.

Ο Βίντεο άπορησώθηκε άποταράχτηκε πίσω από το ταμείο του.

Ο Βίντεο άπορησώθηκε άποταράχτηκε πίσω από το ταμείο του.

Ο Βίντεο άπορησώθηκε άποταράχτηκε πίσω από το ταμείο του.

Ο Βίντεο άπορησώθηκε άποταράχτηκε πίσω από το ταμείο του.

Ο Βίντεο άπορησώθηκε άποταράχτηκε πίσω από το ταμείο του.

Ο Βίντεο άπορησώθηκε άποταράχτηκε πίσω από το ταμείο του.

Ο Βίντεο άπορησώθηκε άποταράχτηκε πίσω από το ταμείο του.

Ο Βίντεο άπορησώθηκε άποταράχτηκε πίσω από το ταμείο του.

Ο Βίντεο άπορησώθηκε άποταράχτηκε πίσω από το ταμείο του.

γώτερο εκπληκτικό. Το βλέμμα του πήγε στον Γίν κι' ύστερα ξαναγύρισε στον Βίντεο.

— Θέλετε να μάθετε την τιμή; ρώτησε κατιτάοντας φοβισμένα το πολύτιμο κύπελλο.

— Είναι ένα όμορφο κύπελλο, άπάντησε ο Βίντεο. Πρέπει να έχει μία τιμή... Νομίζω πως θα ταίριαζε πλάι σ' ένα βάσο Γιουνγκ Σένζ...

— Σ' ένα Γιουνγκ Σένζ; είπε ο έμπορος ταπεινά. Όχι, δεν έχει τόσο αξία...

Ήταν σαν να ζητούσε συγγνώμη γι' αυτό.

Το σφάλμα δεν είναι σπουδαίο, άλλ' ή πέτρα τον άξίζει, είπε ο Βίντεο με την ίδια άτασασία. Είναι από τις καλύτερες που έχω ιδεί...

Ποιά είναι ή τιμή; Σας προσφέρω δέκα χιλιάδες γεν...

Ο Νοού έστρεψε τον Γίν, άκούγοντας αυτό το ποσό.

— Είπατε δέκα χιλιάδες; ρώτησε.

— Νομίζω πως είναι μία καλή τιμή.

Για ένα τέτοιο κύπελλο; είπε ο Νοού. Το πλήρωσα δώδεκα χιλιάδες... Ο ευγενής πελάτης μου θα έχει την καλωσύνη να προσθέ-

ση το χερόσ μου...

Ο Βίντεο, αντί ν' άπάντησει, σήκωσε ψηλά το κύπελλο, χωρίς ν' άπομακρύνει τους άγκωνες του από το σώμα του. Ξεχώριζε τώρα καθαρά την άνατολή του Γίν πίσω του κι' αυτό τον ευχαρίστησε.

Ξανάβαλε το κύπελλο πάνω στο ταμείο και είπε ήρεμα:

— Η άξιώσις σας είναι δίκαιη. Έκαμε, ξαφνικά, ένα πήδημα προς τα πλάγια κι' ένω έπαινε με το ένα χέρι το περιστρεφόμενο Γίν, το έδωσε με το άλλο μία δυνατή γροθιά στο πρόσωπο. Δεύτερη γροθιά στο στομάχι τον έστειλε να έσπλωθη μερικά μέτρα πιο πέρα.

Ο Βίντεο έσκυψε άμέσως και σήκωσε το περιστρεφόμενο. Κρατούσε τώρα κάτω από την άπωλη της κίνησης του τον Γίν και τον έμπορο.

Ο Γίν άνασηκώθηκε άργά. Το βλέμμα του έλεγε: «Κερδίσατε τον πρώτο γύρο. Αλλά κανείς δε μπορεί να ξεφύγει από το Πάο—Λάι. Έτσι ή άλλωως, θα πεθά-

νετε».

Ο θάνατος της βροχής είχε δυναμώσει. Η πόρτα άνοιξε κι' ένας κρύος άέρας μπήκε στο κατώ-

φύλο. Ο Βίντεο, αντί ν' άπάντησει, σήκωσε ψηλά το κύπελλο, χωρίς ν' άπομακρύνει τους άγκωνες του από το σώμα του. Ξεχώριζε τώρα καθαρά την άνατολή του Γίν πίσω του κι' αυτό τον ευχαρίστησε.

Ξανάβαλε το κύπελλο πάνω στο ταμείο και είπε ήρεμα:

— Η άξιώσις σας είναι δίκαιη. Έκαμε, ξαφνικά, ένα πήδημα προς τα πλάγια κι' ένω έπαινε με το ένα χέρι το περιστρεφόμενο Γίν, το έδωσε με το άλλο μία δυνατή γροθιά στο πρόσωπο. Δεύτερη γροθιά στο στομάχι τον έστειλε να έσπλωθη μερικά μέτρα πιο πέρα.

Ο Βίντεο έσκυψε άμέσως και σήκωσε το περιστρεφόμενο. Κρατούσε τώρα κάτω από την άπωλη της κίνησης του τον Γίν και τον έμπορο.

Ο Γίν άνασηκώθηκε άργά. Το βλέμμα του έλεγε: «Κερδίσατε τον πρώτο γύρο. Αλλά κανείς δε μπορεί να ξεφύγει από το Πάο—Λάι. Έτσι ή άλλωως, θα πεθά-

νετε».

Ο θάνατος της βροχής είχε δυναμώσει. Η πόρτα άνοιξε κι' ένας κρύος άέρας μπήκε στο κατώ-

φύλο. Ο Βίντεο, αντί ν' άπάντησει, σήκωσε ψηλά το κύπελλο, χωρίς ν' άπομακρύνει τους άγκωνες του από το σώμα του. Ξεχώριζε τώρα καθαρά την άνατολή του Γίν πίσω του κι' αυτό τον ευχαρίστησε.

Ξανάβαλε το κύπελλο πάνω στο ταμείο και είπε ήρεμα:

— Η άξιώσις σας είναι δίκαιη. Έκαμε, ξαφνικά, ένα πήδημα προς τα πλάγια κι' ένω έπαινε με το ένα χέρι το περιστρεφόμενο Γίν, το έδωσε με το άλλο μία δυνατή γροθιά στο πρόσωπο. Δεύτερη γροθιά στο στομάχι τον έστειλε να έσπλωθη μερικά μέτρα πιο πέρα.

Ο Βίντεο έσκυψε άμέσως και σήκωσε το περιστρεφόμενο. Κρατούσε τώρα κάτω από την άπωλη της κίνησης του τον Γίν και τον έμπορο.

Ο Γίν άνασηκώθηκε άργά. Το βλέμμα του έλεγε: «Κερδίσατε τον πρώτο γύρο. Αλλά κανείς δε μπορεί να ξεφύγει από το Πάο—Λάι. Έτσι ή άλλωως, θα πεθά-

νετε».

Ο θάνατος της βροχής είχε δυναμώσει. Η πόρτα άνοιξε κι' ένας κρύος άέρας μπήκε στο κατώ-

φύλο. Ο Βίντεο, αντί ν' άπάντησει, σήκωσε ψηλά το κύπελλο, χωρίς ν' άπομακρύνει τους άγκωνες του από το σώμα του. Ξεχώριζε τώρα καθαρά την άνατολή του Γίν πίσω του κι' αυτό τον ευχαρίστησε.

Ξανάβαλε το κύπελλο πάνω στο ταμείο και είπε ήρεμα:

— Η άξιώσις σας είναι δίκαιη. Έκαμε, ξαφνικά, ένα πήδημα προς τα πλάγια κι' ένω έπαινε με το ένα χέρι το περιστρεφόμενο Γίν, το έδωσε με το άλλο μία δυνατή γροθιά στο πρόσωπο. Δεύτερη γροθιά στο στομάχι τον έστειλε να έσπλωθη μερικά μέτρα πιο πέρα.

Ο Βίντεο έσκυψε άμέσως και σήκωσε το περιστρεφόμενο. Κρατούσε τώρα κάτω από την άπωλη της κίνησης του τον Γίν και τον έμπορο.

Ο Γίν άνασηκώθηκε άργά. Το βλέμμα του έλεγε: «Κερδίσατε τον πρώτο γύρο. Αλλά κανείς δε μπορεί να ξεφύγει από το Πάο—Λάι. Έτσι ή άλλωως, θα πεθά-

νετε».

Ο θάνατος της βροχής είχε δυναμώσει. Η πόρτα άνοιξε κι' ένας κρύος άέρας μπήκε στο κατώ-

φύλο. Ο Βίντεο, αντί ν' άπάντησει, σήκωσε ψηλά το κύπελλο, χωρίς ν' άπομακρύνει τους άγκωνες του από το σώμα του. Ξεχώριζε τώρα καθαρά την άνατολή του Γίν πίσω του κι' αυτό τον ευχαρίστησε.

Ξανάβαλε το κύπελλο πάνω στο ταμείο και είπε ήρεμα:

— Η άξιώσις σας είναι δίκαιη. Έκαμε, ξαφνικά, ένα πήδημα προς τα πλάγια κι' ένω έπαινε με το ένα χέρι το περιστρεφόμενο Γίν, το έδωσε με το άλλο μία δυνατή γροθιά στο πρόσωπο. Δεύτερη γροθιά στο στομάχι τον έστειλε να έσπλωθη μερικά μέτρα πιο πέρα.

Ο Βίντεο έσκυψε άμέσως και σήκωσε το περιστρεφόμενο. Κρατούσε τώρα κάτω από την άπωλη της κίνησης του τον Γίν και τον έμπορο.

Ο Γίν άνασηκώθηκε άργά. Το βλέμμα του έλεγε: «Κερδίσατε τον πρώτο γύρο. Αλλά κανείς δε μπορεί να ξεφύγει από το Πάο—Λάι. Έτσι ή άλλωως, θα πεθά-

νετε».

Ο θάνατος της βροχής είχε δυναμώσει. Η πόρτα άνοιξε κι' ένας κρύος άέρας μπήκε στο κατώ-

φύλο. Ο Βίντεο, αντί ν' άπάντησει, σήκωσε ψηλά το κύπελλο, χωρίς ν' άπομακρύνει τους άγκωνες του από το σώμα του. Ξεχώριζε τώρα καθαρά την άνατολή του Γίν πίσω του κι' αυτό τον ευχαρίστησε.

Ξανάβαλε το κύπελλο πάνω στο ταμείο και είπε ήρεμα:

— Η άξιώσις σας είναι δίκαιη. Έκαμε, ξαφνικά, ένα πήδημα προς τα πλάγια κι' ένω έπαινε με το ένα χέρι το περιστρεφόμενο Γίν, το έδωσε με το άλλο μία δυνατή γροθιά στο πρόσωπο. Δεύτερη γροθιά στο στομάχι τον έστειλε να έσπλωθη μερικά μέτρα πιο πέρα.

Ο Βίντεο έσκυψε άμέσως και σήκωσε το περιστρεφόμενο. Κρατούσε τώρα κάτω από την άπωλη της κίνησης του τον Γίν και τον έμπορο.

Ο Γίν άνασηκώθηκε άργά. Το βλέμμα του έλεγε: «Κερδίσατε τον πρώτο γύρο. Αλλά κανείς δε μπορεί να ξεφύγει από το Πάο—Λάι. Έτσι ή άλλωως, θα πεθά-

νετε».

Ο θάνατος της βροχής είχε δυναμώσει. Η πόρτα άνοιξε κι' ένας κρύος άέρας μπήκε στο κατώ-

φύλο. Ο Βίντεο, αντί ν' άπάντησει, σήκωσε ψηλά το κύπελλο, χωρίς ν' άπομακρύνει τους άγκωνες του από το σώμα του. Ξεχώριζε τώρα καθαρά την άνατολή του Γίν πίσω του κι' αυτό τον ευχαρίστησε.

Ξανάβαλε το κύπελλο πάνω στο ταμείο και είπε ήρεμα:

— Η άξιώσις σας είναι δίκαιη. Έκαμε, ξαφνικά, ένα πήδημα προς τα πλάγια κι' ένω έπαινε με το ένα χέρι το περιστρεφόμενο Γίν, το έδωσε με το άλλο μία δυνατή γροθιά στο πρόσωπο. Δεύτερη γροθιά στο στομάχι τον έστειλε να έσπλωθη μερικά μέτρα πιο πέρα.

Ο Βίντεο έσκυψε άμέσως και σήκωσε το περιστρεφόμενο. Κρατούσε τώρα κάτω από την άπωλη της κίνησης του τον Γίν και τον έμπορο.

Ο Γίν άνασηκώθηκε άργά. Το βλέμμα του έλεγε: «Κερδίσατε τον πρώτο γύρο. Αλλά κανείς δε μπορεί να ξεφύγει από το Πάο—Λάι. Έτσι ή άλλωως, θα πεθά-

νετε».

Ο θάνατος της βροχής είχε δυναμώσει. Η πόρτα άνοιξε κι' ένας κρύος άέρας μπήκε στο κατώ-

φύλο. Ο Βίντεο, αντί ν' άπάντησει, σήκωσε ψηλά το κύπελλο, χωρίς ν' άπομακρύνει τους άγκωνες του από το σώμα του. Ξεχώριζε τώρα καθαρά την άνατολή του Γίν πίσω του κι' αυτό τον ευχαρίστησε.

Ξανάβαλε το κύπελλο πάνω στο ταμείο και είπε ήρεμα:

— Η άξιώσις σας είναι δίκαιη. Έκαμε, ξαφνικά, ένα πήδημα προς τα πλάγια κι' ένω έπαινε με το ένα χέρι το περιστρεφόμενο Γίν, το έδωσε με το άλλο μία δυνατή γροθιά στο πρόσωπο. Δεύτερη γροθιά στο στομάχι τον έστειλε να έσπλωθη μερικά μέτρα πιο πέρα.

Ο Βίντεο έσκυψε άμέσως και σήκωσε το περιστρεφόμενο. Κρατούσε τώρα κάτω από την άπωλη της κίνησης του τον Γίν και τον έμπορο.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΕΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΕΙΣ ΞΕΝΩΝ

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

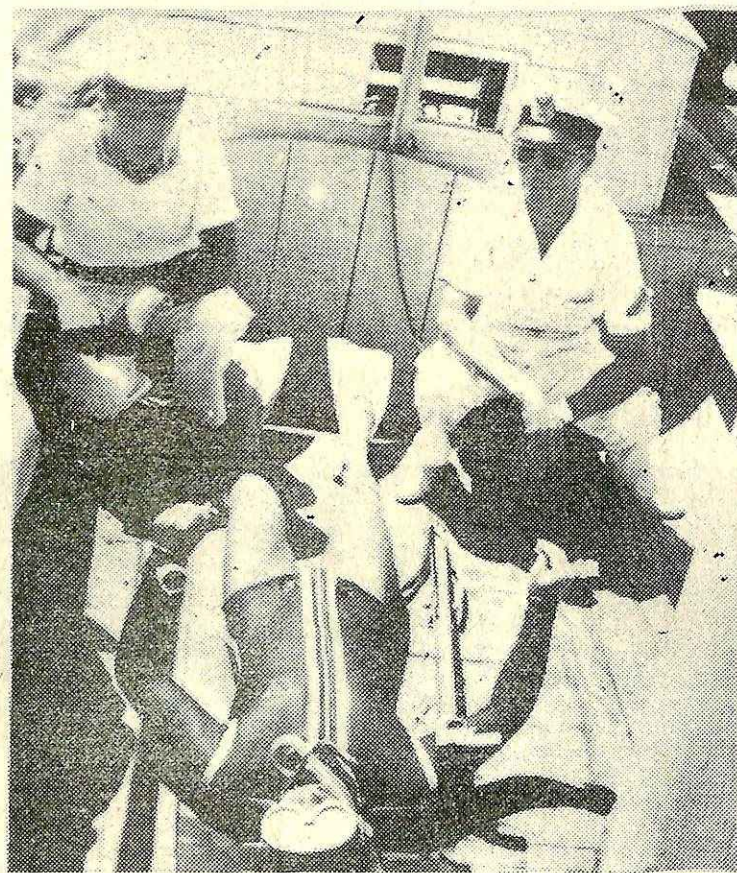
ΚΑΘΕ τόσο, κάποιος ξένος βλέπει σε μπελάδες τις άρχες, που αγωνίζονται να βρουν για... τ... τον έρωτα το σκοτάδι. 'Ελικοπτερα, αεροσκάφη, όλα τα πλοία μέσα, ακόμη κι' ομάδες των ΛΟΚ κι' αυτοί οι όρειοδότες, αγωνίζονται συχνά να λύσουν το μυστήριο της εξαφάνισης ενός τουρίστα. Στη χώρα του Ξενίου Διός, δεν επιτρέπεται ποτέ να κατοικήσει ένας ξένος. 'Ο έλληνας λαός οφείλεται για τη φιλοξενία του, για τις περιποιήσεις του προς τους ξένους, για τον τρόπο, που τους διευκολύνει στις περιπλανήσεις τους. Και, πολλές φορές, πρόθυμα τους βγάζει από δύσκολες καταστάσεις, τους δίνει, τους χαρτίδικώνει και κάποτε τους δίνει και τα ναύλα για να γυρίσουν στην πατρίδα τους!...

Όσοι, μερικοί απ' αυτούς, στέκονται άτυχοι. 'Εδώ στην Ελλάδα, τους βρίσκει η κακιά ώρα και δεν ξαναγυρίζουν στην πατρίδα τους. Είναι τρομερός καημός να χάνονται τα νιάτα. Κι' είναι ακόμη πιο φοβερό για τους άτυχους γονείς, που, αφού περιμένουν του κάκου με λαχτάρα να γυρίσει το παιδί τους από το ταξίδι της σπουδής ή τις διακοπές του, έρχονται στο τέλος να μάθουν και να το βρουν νεκρό!...

Ζήσαμε πολλές τέτοιες δραματικές ιστορίες. Στο Α' Νεκροταφείο αναπαύεται από καιρό ένας Έλβετος. 'Ενα παιδί 23 χρόνων. Το πτώμα του, το ανέσυρε από τα νερά του Σουνίου, μέσα από τ' αυτοκίνητό του, ο ίδιος ο πατέρας του. 'Ενας άλλος πατέρας, έχτισε τον τάφο του παιδιού του πάνω από το Ξυλόκαстро, κοντά στο Μοναστήρι, κάτω από τα πλατάνια, στην άκρη της χαράδρας του Κορινθιακού — εκεί που βρέθηκε το θάνατο. Και το άφησε εκεί, «στη χώρα του θεμού ήλιου και του φωτός», στη χώρα, που αγάπησε και της έδωσε τη ζωή του...

Μα ως σας αναφέρουμε αυτές τις δραματικές εξαφανίσεις, με τις πιο χαρακτηριστικές τους λεπτομέρειες. 'Ο άρχιστος από την τελευταία, που απασχολήσε και πάλι της Ημερίδας. Άρχες, αλλά και δολοφονία του μηχανιστή της 'Εθνικής Ασφάλειας. Γιατί ο κάθε ξένος δεν είναι τυχαίο πρόσωπο, δεν είναι ένα άτομο, που έπαθε θάνατο. 'Η εξαφάνισή ή ο προβληματισμός του, δημιουργεί χίλια μερά τόν τουρισμό μας. 2) Γενετικά, τουρισμός, ή μήπως ηρεμία για άλλη δουλειά στην Ελλάδα. 3) Πρέπει να εξετασθεί μήπως πατικής ενεργείας. 4) Να εξακριβωθεί αν έχουν ευθύνη 'Ελληνες για την απώλειά του. Και, συχνά, πολύ συχνά μάλιστα, δημιουργούνται ζητήματα ηθικών υποχρεώσεων. 'Ακριβώς, όπως συνέβη τελευταίως με το νεκρό σπουδαστή Χάνς Νίλε Γένσεν, έτών 23, από την Κοπεγχάγη. 'Ο Γένσεν ήταν μοναχογιάνι. 'Ο πατέρας του ήταν ανώτερος υπάλληλος του υπουργείου μας ήρθε στην Ελλάδα από τη Νιτέρλαντ, με το φορτηγό «Αντώνιος». Το σκάφος αυτό πήγε στη Σαντορίνη, για να φορτωθεί. Την ώρα, που απέπλεε από το δροχείο «Ατλάς», σ' απόσταση εκατό μέτρων από την ακτή, στις 14.15, της 23 Αυγούστου 1964 κι' ενώ η βύλασσα ήταν απόλυτα ήρεμη, παραδόξως έγειρε πολύ στο ένα πλευρό και μπατήρησε. Λίγα λε-

Τουρίστες βρήκαν τραγικό θάνατο

Μιά τραγική σκηνή: Το πτώμα του βατραχανθρώπου Όττο Βάλτερ, μόλις ανεσύρθη από τον βυθό του λιμανιού της Πύλου. 'Ο Βάλτερ μετέφερε μιά εξορυστική αποστολή, που έκανε μελέτες στον λιμένα της Πύλου. Μά, σε μία κατάδυση του, δεν ξαναβγήκε ζωντανός...

πτά αργότερα, χαχόταν στο βυθό. 'Ο κυβερνήτης και το πλήρωμα έπεσαν στη θάλασσα και διασώθηκαν. Μά ο άτυχος Χάνς Νίλε Γένσεν χάθηκε. Οι διασώζοντες δήλωσαν, ότι, μέχρι την τελευταία στιγμή, βρισκόταν στο κατάστρωμα, αλλά θέλησε κάτι να πάρει από την καμπίνα του κι' έτσι βρήκε το φοβερό θάνατο.

Μά η εξαφάνισή του Δανού σπουδαστή δημιουργήσε μεγάλο θέμα. 'Ο πατέρας του, με εκπρόσωπό του, ζήτησε να έρουνθουν τα αίτια του θανάτου του μνακόρου παιδιού του. Νόμιμα, ότι ευθύνονται οι 'Ελληνες υπαίτιοι και ζητούσε αποζημίωση 2½ εκατομμύρια, για ψυχική οδύνη, από την ασφάλεια του πλοίου. Κι' οι έλληνικές αρχές αγωνίζονται ακόμα να εξακαθαρίσουν αυτή την υπόθεση, να διαπιστώσουν αν υπάκουον ευθύνη και να λύσουν το μυστήριο, όχι μόνο του πνιγμού του άτυχου σπουδαστή, αλλά και του σκοπού του ταξιδιού του στην Ελλάδα με το πλοίο «Αντώνιος»... Πιο δραματική ήταν η υπόθεση της εξαφάνισης του επίσης νεαρού Έλβετου σπουδαστού, που

μάρ είχε έρθει εδώ και δυο χρόνια στην Ελλάδα. 'Ο νέος αυτός είχε εγκατασταθεί σε μία πανσιόν της οδού Βαλαωρίτου. Μιά μέρα, όμως, έφυγε από το πρωί και δεν ξαναγύρισε. Σε λίγες μέρες, η ιδιοκτήτρια της πανσιόν είδυσε, σε τήν αστυνομία, κι' εκείνη το έλβετικό προξενείο. Το τελευταίο είδυσε τους γονείς του νέου. 'Ηρθε από την 'Ελβετία ο πατέρας του. Μαζί κάναμε τις αναζητήσεις.

'Ο γιός του δεν είχε κανένα λόγο για να εξαφανισθεί. 'Η έρευνα, που έγινε, απέκλεισε, ότι είχε νοικήσει ένα αυτοκίνητο από είδικό γραφείο της οδού Σταδίου, που προμήθευε αμάξια για κυβερσούς στους ξένους. Το πήρε μόνος του κι' έφυγε. 'Ηταν ένα βροχερό χειμωνιάτικο πρωινό. 'Από διάφορες έρευνες, εξακριβώθηκε, ότι ένα αυτοκίνητο του ίδιου χρώματος είχε καταβυθισθεί προς την Πελοπόννησο. 'Υπήρξαν κι' άνθρωποι, που δήλωσαν, ότι το είχαν αντικρύσει κι' ότι μάλιστα έπεσαν σ' αυτό και δυο όμορφες Γαλλίδες. Μά ο πατέρας του Έλβετου σπουδαστού είχε μία εκ-

πληκτική διαίσθηση.

— 'Οχι, μου δήλωσε, το παιδί μου δεν είχε κανένα λόγο να φύγει από την Αθήνα. Κι' ούτε μπορούσε να κλέψει ένα αυτοκίνητο. Κάτι άλλο πρέπει να συμβαίνει. Κάπου είναι σκοτωμένο το παιδί!...

'Όταν, τέλος, διαπιστώθηκε από ένα τροχονόμο, ότι τ' αυτοκίνητο αυτό είχε περάσει από το δρόμο του Σουνίου, ο Έλβετος έβαζε επίμονα με ένα καίκι δολοφονία τη θάλασσα εκείνη περιοχή. Κι' εκεί, κάτω από μία επικίνδυνη στροφή του δρόμου, έπεσαν μόνος του, μέσα στα νερά, ένα αυτοκίνητο. Κανείς άλλος δεν το είχε αντιληφθεί, παρά όλες τις έρευνες, που έγιναν!... Λίγες ώρες αργότερα, ανασύρθηκε το πτώμα του άτυχου σπουδαστού μέσα από τ' αυτοκίνητο και μεταφέρθηκε στο 'Ιατροδικαστικό 'Εργαστήριο.

'Όπως εξακριβώθηκε, ο άτυχος σπουδαστής είχε τη μανία της ταχύτητας. Νοίκιασε, λοιπόν, ένα αυτοκίνητο κι' αφού έκανε μία βόλτα στην Αθήνα, τράβηξε στο όρομο του Σουνίου, για να χαρή τον ήλιγο της ταχύτητας. Μά είχε βρέξει. 'Ο δρόμος είχε γίνει επικίνδυνος. Και σε μία απότομη στροφή της λεωφόρου, στο 47ο χιλιόμετρο, το αυτοκίνητο υπεράρρησε, ξέτιναχτηκε προς τα βράχια κι' έπεσε στη θάλασσα. Τα νερά το σκέπασαν. 'Η βέσι ήταν τέτοια, που δε μπορούσε να το δει κανείς, ούτε από το δρόμο, ούτε από τη θάλασσα. Είχε τιναχθεί κάπου πενήντα μέτρα μακριά από την ακτή! Συμπτωματικά κι' από διαίσθησή, το βρήκε μόνο ο πατέρας του άτυχου σπουδαστού κι' ύστερα από σχετική υπόδειξη, που του είχαμε κάνει.

'Ετσι, λύθηκε το μυστήριο της εξαφάνισης του Έλβετου σπουδαστού. Και ο νεαρός ξένος τουρίστας, που είχε μαγευθεί από την Ελλάδα κι' άφησε εδώ τη ζωή του, έταξο στο Α' Νεκροταφείο. 'Εδώ τον άφησαν οι δικόι του κι' έφυγαν με την πίκρα και τον καημό του χαμού του στην καρδιά. Τρίτος σπουδαστής, που χαχόκε έτσι τραγικά, ήταν ο 'Αμερικανός Ουάλλας, γιός διαπρεπούς σχολιαστού του αμερικανικού δικτύου τηλεοράσεως. 'Ο νεαρός σπουδαστής μας είχε έρθει με μία εύθυμη συντροφιά από το Παρίσι κι' είχε φιλοξενισθεί στις υποδειματικές κατασκηνώσεις Τυπάλδου, στο Ξυλόκαстро. Τ' όνειρό του, όπως έλεγε, ήταν να κάνει ένα ένδοξο τυπωσιακό ρεπορτάζ για τη ζωή μοναστηριών. Τού κίνησε, λοιπόν, την περιέργεια ένα παλιό γυναικείο μοναστήρι της Κορινθίας, στην κορυφή ενός βουνού, που το έδερναν οι άνεμοι. Και, μία μέρα, ξεκίνησε μόνος του για να πάει εκεί ψηλά.

Προχώρησε αρκετά χιλιόμετρα. Σ' ένα σημείο, στα τελευταία 1500 μέτρα, ένα μονοπάτι συντόμευσε την απόστασή. 'Ηταν επικίνδυνο και περνούσε ακριβώς στο δυνο και περνούσε ακριβώς στο χείλος της χαράδρας. 'Ο Ουάλλας, όμως, θέλοντας να κάνει λίγο νόσια. Μά, σ' ένα σημείο του μονοπατιού, γλίστρησε και γκρεμίστηκε με το κεφάλι στο βάθος της χαράδρας.

'Ενας κυνηγός, ένα μήνα αργότερα, ανακάλυψε τυχαίως το πτώμα του. 'Ηρθε ο πατέρας του από την Αμερική. Παρακολούθησε όλη την έρευνα, που διεξήχθη, κι' ύστερα έβαψε το παιδί του στο χείλος της χαράδρας, κάτω απ' τα σκιερὰ πλατάνια μιάς καταστροφής. 'Εκεί, που είχε στα-

θεί για να χαρή την ομορφιά του ελληνικού τοπίου.

'Άλλος τουρίστας, που χάθηκε, ήταν ένας νεαρός 'Αργεντινός, που είχε παρουσιάσει στην κοσμική Αθήνα, ως απεσταλμένος ξένων πρακτορείων, αρχαιολόγος και καλλιτέχνης. Μας είχε έρθει από την Ιταλία. 'Εμεινε λίγο στην Αθήνα κι' ύστερα πήγε να εγκατασταθεί στη Μύκονο, στο ξενοδοχείο του κ. Ν. Φιορεντινού «Δήλος». Μιά μέρα, όμως, εκεί που έγραφε ένα γράμμα στο δωμάτιό του, το παράτησε μισοτελειωμένο, πήρε τον έκδρομικό σάκκο του κι' έφυγε με μία βάρκα από το λιμάνι, χωρίς να πη λέξι σε κανένα.

Μερικοί ναυαγίες τον είδαν να τραβάει κουπί προς το νησί Βάο. 'Εκεί, σ' έναν όρμιο, βρέθηκε έρημη η βάρκα του. Θά έλεγε κανείς πως είχε βυθί στο νησί. Μά δεν ανακαλύφθηκε κανένας ίχνος του. Οι έρευνες, που έγιναν σ' ολόκληρη την περιοχή,

'Ο γοητευτικός «Μπρούνο», ο 'Αργεντινός τουρίστας, που χάθηκε στην νησί Βάο της Μυκόνου. 'Η εξαφάνισή του αναγνώρισε τις ελληνικές αρχές, μα τίποτε δεν ήταν λόγος δεν ανευρέθη. 'Ετσι, ο χαμός του εξακολουθεί να παραμένει ανεξιχνύτος και μυστηριώδης...

ακόμη και στα παράλια της νησίδος, δεν έφεραν σε φως τίποτε. Διάφορες πληροφορίες ανέφεραν ότι είχαν δει κάτι, στο ύψωμα της νησίδος. 'Αλλοι, ότι είχαν επισκευθεί την εμφάνισή ενός αγνώστου υποβρυχίου... Μά τίποτε δεν ήταν βεβητικό. 'Η εξαφάνισή του 'Αργεντινίου έμεινε αδιαπέραστο μυστήριο.

'Αλλω, που τελειώσε τραγικά τη ζωή του στην Ελλάδα, ήταν ένας νεαρός τουρίστας, που είχε επισκεφθεί πρό πολλών μηνών 'Αγιον 'Όρος. 'Από τότε, είχαν χαθεί τα ίχνη του. 'Εγινε μεγάλη έρευνα σ' ολόκληρη τη Χαλκιδική, στα είκοσι μοναστήρια του Βουνού της Παναγίας, στις σκήτες και στα κελλά. 'Ακόμη και στο είραιοτικό Καρούλι, όπου ζούνε οι πιο απομονωμένοι ασκηταί, οι έρημιτες. Τέλος, σε μία χαράδρα, βρέθηκε το σκισμένο το πτώμα του νέου...

Κάθε βουνό της Ελλάδας, κι' ιδιαίτερα το βουνό των θεών, 'Ολυμπος — έχει τα θύματά του. Τους 'Ελληνολάτρες τουρίστες, που, αγνοώντας τα περάσματα και τα κλειδιά του βουνού, προσπαθούν ν' ανεβούν ως την κορυφή του. 'Ετσι χάνονται, για να βρεθούν αργότερα τα πτώματά τους.

Πάντα έχουμε ένα δράμα ξένου στον τόπο μας. Μά δε φταίμε εμείς. Φταίει, ότι πολλοί από αυτούς, είναι τοιμηροί και περιφερόνται κάθε κίνδυνο. 'Ετσι, έρχονται και μένουν για πάντα στη χώρα, που αγάπησαν. Κιςμέ!

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

«Σε συγχωρώ...»

ΜΟΥ είχε συντρίψει τη ζωή ο 'Ανδρέας, αμάχητη ακόμη κι' αθάνα, αισθανόμην ακαταμάχητη 'Ελξη για τον όραίο αυτόν άντρα, που ήταν αρκετά χρόνια μεγαλύτερός μου. Κάθε λέξη του ήταν για μένα χρησμός.

Φίλος του σπιτιού μας από καιρό, είχε κερδίσει την αγάπη της μητέρας μου για τους άδελφους, τρώπους του και την εκτίμησή του πατέρα μου για τις σταθερές πολιτικές του πεποιθήσεις. Εύρισκαν κι' οι δυο τους ξεχωριστή ευχαρίστηση να συζητούν ολόκληρες ώρες για τα κοινωνικά προβλήματα. Κι' η πολυμάθεια του 'Ανδρέα σ' αυτά προκαλούσε πόν θαυμασμό του πατέρα μου. 'Όσο για μένα, με είχε καταγοητεύσει. 'Ημουν ίκανη να ζαρώνω σε μία γωνίτσα της τραπεζαρίας — αφού πρώτα τους σερβίριζα το σάτι τους — να τον κυττάω με μάτια διάπλατα και στόμα μισάνοιχτο και να λαχναίω από λαχτάρα δση ώρα μιλούσε.

Συχνά, ο 'Ανδρέας μούρρινε λοξές ματιές, φροντίζοντας να μη τον αντιληφθούν οι ανιψιποί γονείς μου. Αυτές οι ματιές μου χαρίζον ευτυχία, κολάκευον την κρυμμένη ακόμη γυναικεία κοκκαρία μου και τού τις αντανάειναν με δση θερμή, μπορούσα.

'Ενα απόγευμα, ήρθε στίτι μας με την πρόφασι να μας αποχαιρετήσει προκειμένου να φύγει για κάποιο ξαφνικό ταξίδι του. Με βρήκε μόνη. Οι γονείς μου, μη περιμένοντας τόσο νωρίς επισκέψεις, είχαν βγεί για τον απογευματινό τους περίπατο.

Λυπήθηκε, καθώς μου είπε, για την απουσία τους και θέλησε να τους περιμένει λίγο. Κι' εγώ, ενώ ήξερα πως θ' αργούσαν οι γονείς μου, δεν είχα τη δύναμη να τού πω. Τον ώθησα, τρέμοντας, με ανεύρηγο χτυποκάρδι, στο σαλόνι και κάθησα αντίκρυ του, δειλή και παραχαλισμένη...

Μιά βροχερή βραδιά του Νοέμβρη καθόμην μπροστά σ' αναμμένο τζάκι, κρατώντας στην αγκαλιά μου το άτυχο παιδάκι μου. 'Ηταν ένας χρόνος ο Πέτρος μου, ήμουν ή μαμά του. Μά το καμήνο δεν είχε πατέρα... γιατί πατέρας του ήταν ο 'Ανδρέας!

Ήμην μέσα στο δάκρυα, το μικρό μου. Πόσο πικρά έλαμπα όταν, πριν το φέρω στον κόσμο, έχασα τον πατέρα μου, απαρνηγόντε για το ντροπισμά μου — και

το δικό του!... Ζαρωμένη άντρκυ μου, λυγισμένη απ' τις συμφορές, η μητέρα μου με κύτταζε με βουρκωμένα μάτια κι' όλο μου ψιθύριζε:

«— Άτυχη κόρη μου, τί σου ήταν γραφτό να πάθεις;... Γιατί να σε απάτησε ένας ανιάδρος; Γιατί να μη γνωρίσεις κι' εσύ στη ζωή τη χαρά και το γέλιο;... Γιατί, πριν δάλης τα λουλούδια της πορτοκαλιάς στο αβδο κεφάλάκι σου, φόρεσε το κρέπι που πένθους, σκοτώνοντας α-θελά σου τον πατέρα σου;»

'Όσο μου τάλεγε αυτά, η γλυκειά μου μητερούλα, τόσο κλαίγαμε, κι' εκείνη κι' εγώ. Το άτυχο μαρό μου όμως δεν ένωθε ακόμη τίποτε από τη σπαρακτική τραγωδία που το τριγύριζε κι' όλο έπαιε, χαρωπά κι' ανίδεο, με τη μαύρη δαντέλα της μπλούζας μου.

'Εξάφνα χτύπησε το κουδούνι της πόρτας. Και, σε λίγο, κρατούσα στα χέρια μου ένα συστημένο γράμμα και προσπαθούσα μ' αγωνία να μαντέψω, απ' τον γραφικό χαρακτήρα του φακέλλου, ποιός μου τ' στέλνε.

Δεν τ' κατάφερα κι' αποφάσισα να το ανοίξω. 'Το κείμενο ήταν λιγόλογο, αλλά τέτοιο, που μ' έκανε να ξεφρονίσω και να λιποθυμήσω. 'Όταν συνήθισα, διάβασα με λυγμούς στη μητέρα μου τα εξής:

«Γλυκειά μου Τζούλια, «'Επειτα από δυο χρόνων κολασμένη ζωή, έπειτα από άκαρπες προσπάθειες να επιτύχω το διάζυγίο μου, για να επαναρθέσω την αδικία που σούκανα, απελπιστικά και χτυπήσα το κεφάλι μου με μία σφαίρα... 'Ημουν παντρεμένος, όταν, σε μία στιγμή πάθους και παρρησίας, σου ξεριζώσα τη ζωή σου... Μά οι λόγοι της διαστασεώς μου με τη γυναίκα μου — χαρτοπαί-ξια και ζωή παραλυμένη — μ' έκαναν να ντρέπομαι να σάς αποκαλύψω πως ήμουν και νόμιμος πατέρας δυο παιδιών, πριν γίνω ο άνομος του δικού μας... Λίγες ώρες ζωής μου απομένουν... 'Ελα, αν με λυπάσαι κι' αν με θυμάσαι ακόμα... Νο-σκομείο Πασκάλ, θάλαμος 7.

Για τον 'Ανδρέα 'Αντρέι. Ντυ-περβί, νοσοκόμος. 'Η μητερούλα μου έσκυψε το άσπρημαλο κεφάλι της, χωρίς να δαλά μιλιά. 'Εγώ, ανατριχιάζοντας από την αγωνία και λυγισμένη από τον πόνο, μουρούριζα:

— Θεέ μου!... Θεέ μου!... Μή-

πως πληρώνει ο δύστυχος πιδό ακριβά απ' ό,τι πρέπει, μιάς στιγμής παραφορά και πάθος;...

'Ερμαιο απερίγραπτης ψυχικής ταρσής, πλησίασα στο παράθυρο. 'Εξω, ο σκοτεινός δρόμος φωτιόταν που και που από μερικά μικρογλυμπία, κι' η ψιλή βροχούλα βάμπωνε τα τζαμια με άπειρες σταγόνες.

«Αβέλα μου, ψιθύρισα: — 'Οχι... Κανένας οίκτος για τον αμείλικτο!... Καμμία συμπόνοια γι' αυτόν που μαύρισε την απονήρευτη ζωή μου... Μόνοι μας γράφουμε στο διδύλιό του βίον μας τις αδιότητες μας και τις καλώςνιες μας, και μόνι μας πάλι πληρώνουμε τις ποτές ή αποζημιωνόμαστε για τις δεύτερες...

Μά, συγχρόνως, κάτι άρχισε να ζυμνάει μέσα μου. Κάτι το θαμμένο στη στάχτη δυο χρόνων πνευμένης ζωής. Κι' αυτό το κάτι — το παλιό και μαρμένο, παρθενικό αίσθημά μου για κείνο τον άδικο — μ' έκανε να μουρούσω, δλέποντας την ψιλή βροχούλα:

— Βρέχει ο Θεός επί δικαίους και άδίκους... 'Ο Σταυρός Του συμβολίζει τον Οίκτο και τη Συγγνώμη!

Ανατριχιάσα και ξέσπασα σ' ένα απότομο βογγητό. 'Αρπαξα το παιδί μου, το φίλησα και ξεφώνισα:

— Κράτησε το, μητερούλα μου, όσο να γυρίσω... Θά πάω να τον δώ! 'Ισως ο ίδιος να μην αφήνει την ψυχή του ναύνη, πριν με δει για στερνή φορά. Είναι μεγάλο κρίμα να τον παιδέω έτσι, στο ψυχρόργημά του!...

'Εξαλλή, φόρεσα το παλτό μου και κατέβηκα γρήγορα τις σκάλες. Μπήκα σ' ένα αυτοκίνητο, και, σ' ένα τέταρτο, παραστέκα λαχανισμένη στο προσκέφαλο του 'Ανδρέα. Κάτι το ανέκδοστο δόξαζε την καρδιά μου. 'Εννοια ότι μόλις είχα προλάβει να δώσω στον πεθαμένο πιά εκείνο κομμάτι τη γαλήνη της γενναίωσης συγγνώμης μου!

Τα χείλη μου ψιθύριζαν κάτι σαν προσευχή, κάτι σαν τελευταία παρηγορία, ενώ τα μάτια μου, βυθισμένα στα δικά του, παρακολουθούσαν από στιγμή σε στιγμή το τελευταίο σδάσιμο της ζωής μέσα τους. 'Ο σφυγμός είχαν παψει να χτυπούν, κι' η νοσοκόμα που παρστέκε, άπλωσε το χέρι για να τού κλείσει όριστικά τα βλέφαρα...

«Εξαφνα, τα μάτια του πεταχτήκαν έξω από τις κόγχες, λαμπερά. Το βλέμμα του φανέρωσε μία ύσπότη ήρεση, καθώς κορφοβήκε στο πρόσωπό μου, και τα χείλη του μουρούριζαν αυτά τα λόγια:

— Σώσε την ψυχή μου με τη συγγνώμη σου, αγάπη μου γλυκειά!... Μιά ανατριχίλα με συγκλόνησε. Τα φαρμάκια που με είχε δυο χρόνια ποτίσει ο άδελος, γέμιναν πιά το στόμα μου και δεν άφηναν ελεύθερη τη λολιά μου. Κάτι μ' έσπρωξε, τη στιγμή εκείνη, να τού τ' φτυσω στο πρόσωπό, για να νιώσει κι' εκείνος τη θανάσιμη πικράδα τους!...

Πρόλαβα όμως κι' είδα τα σκοτάδια του θανάτου να θαλάνουν τη ματιά του. 'Η ψυχή μου φοκίσε, υπήρξε στην Ιερουσαλήμ, που ήμουν έτοιμη να κάνω.

— Σε συγχωρώ, 'Ανδρέα... Σε συγχωρώ!...

Και είδα τότε το ύστατο χαίρι-γέλο της ζωής του...

Τ. ΦΛΟΥΡΕΝΣ

— 'Εκ πρώτης όψεως φαίνεται πως η σύγκρουσι είχε ως αποτέλεσμα να υποστούν βλάβες άνω των 100 αυθεντητών!...

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ

ΒΙΡΝΑ ΛΙΖΙ

Η όμορφη Ιταλίδα στάρ που κατέκτησε το Χόλλυγουντ.

ΠΕΡΙΕΡΓΗ είναι, μερικές φορές, η τύχη ώριμων ηθοποιών, που έρχονται από την Ευρώπη. Ένω φθάνουν στο Χόλλυγουντ με τιμω-πανόκρουσιες και διαφημιστικό θόρυβο, τελικά επιστρέφουν πάλι στην πατρίδα τους, γιατί δεν βρθηκαν εκείνο που ζητούσαν. Άντιστροφή, έρχονται άλλες, με κάθε διακριτικότητα και σιγή, και, ξαφνικά, σημειώνουν τόση επιτυχία, ώστε αναγκάζονται να μείνουν για πάντα στο Χόλλυγουντ. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, ανήκει και η όμορφη Βίρνα Λίζι, γνωστή και συμπάθος στάρ του Ιταλικού κινηματογράφου από το 1953. Αλλά ως ρωτήσουμε καλύτερα την ίδια, μία και την συναντούμε σ' ένα από τα μεγάλα στούντιο, για να μας πη τα νεώτερα της:

— Πότε και πώς αποφασίσατε αυτό το ταξίδι στο Χόλλυγουντ, Βίρνα;

— Το άπεφάσισα πέρυσι και το εξετέλεσα εφέτος την άνοιξη. Δεν ήταν επαγγελματικό ταξίδι, αλλά μάλλον τουριστικό. Είχαμε συμφωνήσει με τον άνδρα μου Φράνκο Πέτσι να επισκεφθούμε κάποτε την Αμερική, για να γνωρίσουμε τα θαύματά της. Φυσικά, δεν προβλέπαμε μακροχρόνιο διαμονή και πρό πάντων δεν σχεδιάσαμε να παίξω εγώ στον αμερικανικό κινηματογράφο. Κι όμως, από την πρώτη ημέρα που ήρθαμε εδώ, άρχισαν να μου υποβάλλουν σχετικές προτάσεις. Διάλεξα τις καλύτερες απ' αυτές και νάμαι τώρα στάρ του Χόλλυγουντ...

Αλλά, πριν συνεχίσουμε την ενδιαφέρουσα συνομιλία μας με τη Βίρνα, ως την περιγράψουμε: Είναι ξανθή, με γαλαζοπράσινα μάτια και συμμετρικό σώμα, έχει συνολικά 1.65 και ζυγίζει 55 κιλά. Έπι πλέον, είναι κομψότατα ντυμένη, με τα τελευταία παρισινά μοντέλα.

— Πριν φθάσατε έσείς εδώ, είχε προηγηθεί το διογραφικό σας σημείωμα. Απ' αυτό, μάθαμε ότι στα Ιταλικά στούντιο έχετε πρωταγωνιστήσει σε πολλές και ενδιαφέρουσες ταινίες. Μπορείτε να μας αναφέρετε μερικούς τίτλους;

— Η κινηματογραφική μου καριέρα άρχισε στα Ιταλικά στούντιο και συνεχίστηκε σ' αυτά, με ώριμες μικρές διακοπές, μέχρι το 1963. Μία από τις διακοπές αυτές ήταν και ο γάμος μου και εν συνεχεία η γέννηση του πρώτου μου παιδιού. Οι ταινίες, στις οποίες έχω πάρει μέρος ή έχω πρωταγωνιστήσει, υπερβαίνουν συνολικά τις 25, αλλά λίγες είναι οι καλές. Απ' αυτές, σας αναφέρω τις: «Ο Καρδινάλιος Λαμπερτίνι», με τον Τζίνιο Τσερέτι, «Ρόμος και Ρωμύλος», με τον Στήβ Ρήδς, «Πέντε ναύτες για 100 Κορίτσι», με τον Κόνο Ουγκο Τονιάτι, «Ένας μόνος θάλασσας», με τον Ζακ Σερνιάς, και άλλες. «Επίσης έχω πάρει μέρος σε δύο ταινίες γαλλικής παραγωγής, που γνώρισαν και γνωρίζουν παγκόσμιο επιτυχία. Η μία έχει τον τίτλο «Εύσας», με την Ζαν Μορά, και η άλλη «Η μυστήριου τουλίπα», με τον Άλβιν Ντελόν. Αυτή είναι και η τελευταία που γύρισα για λογαριασμό των ευρωπαϊκών στούντιο.

— Σας εξέπλεξε και σας Ικανοποίησε η υποδοχή και ο διαφημιστικός θόρυβος που έγινε γύρω από την άφιξη και το όνομά σας εδώ στο Χόλλυγουντ;

Η Βίρνα Λίζι και ο Άλβιν Ντελόν, στη «Μυστήριου τουλίπα».

— Όμολογώ ότι ούτε τέτοια υποδοχή περίμενα, ούτε τόσο διαφημιστικό θόρυβο γύρω από το όνομά μου. Πιστεύω με ότι, στην αρχή, έμεινα με την εντύπωση πως δεν είχα φθάσει εδώ, αλλά τουλάχιστον οι διάσημες συμπατριώτισσές μου Λόρεν και Λολομπριντίνια! Ας είναι, τώρα όσο πηγαίνω και συνήθιζω. Δε με εκπλήττει τίποτα πιά. Αλλά κι' εγώ, εκ μέρους μου, καταβάλλω κάθε προσπάθεια, ώστε να δικαιώσω τις προσδοκίες των ανθρώπων που με τίμησαν με την εμπιστοσύνη τους.

— Ποιά ταινία έχετε τελειώσει κιόλας εδώ στο Χόλλυγουντ και ποιά άλλη πρόκειται να γυρίσετε άμεσα μετά;

— Τελειώσα ήδη μία πρωτότυπη αισθηματική κωμωδία με πλούσια σκηνοθεσία, με τον θαυμάσιο κωμικό σας Τζακ Λέμμον, και τώρα ετοιμάζομαι για τη δεύτερη, που θα άρχισα να γυρίζεται σε μερικές εβδομάδες. Αλλά δεν μπορώ να σας πω ακόμη ούτε τον τίτλο της, ούτε τους συμπρωταγωνιστές μου. Μπορώ, ωστόσο, να σας εκφράσω τον ένθουσιασμό, και την υπερφάνεια που ένιωσα, όταν βρέθηκα στο πλευρό ενός τόσο αγαπητού και διάσημου καλλιτέχνη, όπως ο Τζακ Λέμμον. Το περίεργο είναι ότι, από την Ιταλία ακόμη, ήμουν φανατική θαυμάστριά του Τζακ και έχω παρακολουθήσει όλες τις ταινίες του. Μπορώ να σας αποκαλύψω πως ήταν ο αγαπημένος μου ήθοποιος, φαντάζεστε, λοιπόν, το τράκ που με κατέλαβε, όταν βρέθηκα για πρώτη φορά πρόσωπο με πρόσωπο με τον αγαπημένο μου καλλιτέχνη! Έκανα αρκετά λεπτά για να συναντηθώ, ενώ εκείνος μου κρατούσε το

χέρι και γελούσε πλατιά με την άμχανία μου...

— Έπειτα από την πρώτη αυτή επιτυχία σας στο Χόλλυγουντ, αναγκασθήκατε να αλλάξετε τα καλλιτεχνικά σας σχέδια για το μέλλον;

— Φυσικά. Σας είπα ήδη ότι δεν περίμενα ποτέ τέτοια επιτυχία. Πολύ περισσότερο, όταν μου πρότειναν να υπογράψω ένα καινούριο, τριετές συμβόλαιο, με πολύ πιο ευνοϊκούς οικονομικούς όρους. Έτσι, αναγκάσθηκα να εγκαταλείψω τα άλλα καλλιτεχνικά μου σχέδια και να ενδιαφερθώ μόνο για τα παρόντα. Ευτυχώς, φεύγοντας από την Ευρώπη, δεν άφισα έκκριση καμιά ανειλημμένη υποχρέωσή μου με κανένα στούντιο. Και τώρα είμαι ελεύθερη να ρυθμίσω όπως θέλω εγώ το μέλλον.

— Σας άρεσε η Αμερική, σκοπεύετε να μείνετε όλη την τριετία εδώ;

— Φθάνοντας εδώ, από την πρώτη στιγμή, ένιωσα να αναπνέω ένα καινούριο αέρα. Απ' ότι έχω ήδη μέχρι τώρα, είμαι ένθουσιασμένη. Φυσικά, σκεπτόμουν να μείνω εδώ, αλλά θα κάνω και κανένα ταξίδι στη Ρώμη. Έχω, βλέπετε, εκεί πολλούς συγγενείς και φίλους, που θέλω να τους ξαναδώ...

— Είναι εδώ τώρα και ο άνδρας σας με το παιδί σας;

— Αυτές τις ημέρες, ήρθαν και οι δύο, προς μεγάλη μου χαρά. Αλλά, σέ λίγο, ο άνδρας μου θα φύγει, για να ξαναγυρίσει στη Ρώμη και στις δουλειές του. Ευτυχώς, όχι για πολλούς μήνες. Ελπίζω πως θα ρυθμίσω τις δουλειές του σύντομα και θα μπορέσω να ξανα-

ναγυρίσει κοντά μου για περισσότερες μήνες.

— Έχετε γνωριστεί με Αμερικανούς συναδέλφους σας, διατηρείτε φιλία μαζί τους;

— Ναι, βέβαια, έχω δημιουργήσει αρκετές φιλίες και συμπάθειες με Αμερικανούς και ξένους συναδέλφους, που εργάζονται εδώ. Πολλούς, τους γνώριξα από τα ταξίδια τους στην Ιταλία κι' έτσι αναεώσαμε τη φιλία μας. Όλοι με δέχθηκαν με εγκάρδιότητα εδώ, αλλά εκείνοι που με δέχθηκαν με ένθουσιασμό, ήταν οι συμπατριώτες μου Ιταλοί καλλιτέχνες. Και είναι τόσο πολλοί εδώ στο Χόλλυγουντ! Το περίεργο είναι πως, κάτω από Αμερικανικά ονόματα, κρύβονται ηθοποιοί Ιταλοί την καταγωγή. Και φαντάζεστε τη χαρά και την έκπληξή μου, όταν τους ανακαλύπτω έναν-έναν...

— Είναι πολλοί οι συμπατριώτες σας, που εγγάζονται σήμερα στο Χόλλυγουντ;

— Βεβαίως. Όλοι μαζί αποτελούν την πιο πολυάριθμη παοικία ξένων ηθοποιών του αμερικανικού κινηματογράφου.

— Έχετε Ιαίτες φίλες με κανέναν από τους εδώ συμπατριώτες σας;

— Με όλους φροντίζω να τα έχω καλά και να συνεργάζομαι αρμονικά, όπου υπάρχει περίπτωση συνεργασίας. Πάντως, όμως, έχω και τις πιο στενές φιλίες μου με αρκετούς συμπατριώτες συναδέλφους...

— Ασφαλώς, μόλις θα ήρθατε εδώ, θα φροντίσατε να αγοράσετε αμερικανικό αυτοκίνητο. Έτσι;

— Ναι σάς πω, στον ηθοποιό πρέπει να έχω το δικό μου αυτοκίνητο κι' έτσι αναγκάσθηκα να αγοράσω μία «Σεβρόλετ» 1963, από δεύτερο χέρι. Καλό και γερό αμάξι. Αλλά θα θυμάμαι πάντοτε τη «Φεράρι» μου, που άφησα στην Ιταλία, επειδή δεν μπορούσα να τη φέρω εδώ...

— Από τη μέχρι τώρα γνωριμία σας με την Αμερική και τους Αμερικανούς, τι σας έχει κάνει ιδιαίτερη εντύπωση;

— Σε πάρα πολλά πράγματα, διαφέρουμε κατά πολύ από τους Αμερικανούς, έμεις οι Μεσογειακοί. Ιδιαίτερη εντύπωση μου κάνει το γεγονός ότι οι περισσότεροι Αμερικανοί τα μεσημέρια δεν πηγαίνουν για φαγητό στα σπίτια τους, όπως κάνουν έμεις οι Ιταλοί, αλλά περπατούν σ' ένα ή περισσότερα σάντουιτς, που τρώνε δρόμοι. Επίσης, ιδιαίτερη εντύπωση μου κάνει το γεγονός ότι η τιμή πώλησης η το ένοικιο ενός μικρού διαμερίσματος είναι πανωψηλά ακόμα πιο τσουχτερά, αλλά νομίζω πως η άποψή σας περίερα. Θα τα ξαναπούμε μία άλλη φορά...

ΦΡΕΝΤ ΚΛΑΡΚ

☼

Ο ΒΑΝΤΙΜ ΚΙ' Η ΤΖΕΝΗ

Ο Ροζέ Βαντίμ, κατά το πρόσφατο ταξίδι του στην Αμερική, συναντήθηκε με τον Χένρυ Φόντς α. Δεν του ζήτησε δε το χέρι της κόρης του Τζένη Φόντς, αλλά του έκανε γνωστή την απόφασή του να γυρίσει, μετά το «Ερωτικό γαϊτάνι», άλλο ένα φιλμ με την Τζένη, στα γαλλικά στούντιο. Τίτλος: «Ένας άγγελος με μαύρα φτερά».

Η Τζένη, για την οποία έλεγχον πως, αν τελικά παντρευτεί τον Βαντίμ, θα πάρει γαλλική υπηκοότητα, δήλωσε δεκάδαρα: «Είμαι τόσο Αμερικανίδα, όσο και η αμερικανική σημαία».

ΣΑΛΟΝΙ

ΤΟ «NEON KYMA»

ΕΛΕΝΗ ΚΡΙΤΗ

Η «φωνή» που έγινε πρόσωπο

Η ΑΡΧΗ έγινε στο Περιστέρι. Δινόταν τότε η συνθησμένη γιορτή της λήξης των μαθημάτων του Γυμνασίου, που συνοδεύεται με παραστάσεις θεατρικές, απαγγελίες και «ταμπλώ βιδάν», όπου οι γονείς, ευτυχώς και καμαρωτοί για τους νεαρούς βλαστούς των, θρονιάζονται σε σειρές θρανίων και παρακολουθούν τα πρώτα θεατρικά φερούγισματά των πιτσιρικών.

Όμως, εκείνη τη χρονιά — πέντε περίπου δέκα χρόνια τώρα — στην αίθουσα του Γυμνασίου, στο Περιστέρι, έγινε μία «καινοτομία»: Δύο μαθητικοί θιασσοί, από άλλα Γυμνάσια των Αθηνών, θα συναγωνίζονταν επί ουδετέρου έδαφους, στη θεατρική τέχνη.

Το πράγμα δεν ήταν συνηθισμένο. Έτσι, οι γονείς και κηδεμόνες, αλλά και άλλοι κάτοικοι της περιοχής, που δεν πατούσαν ποτέ το πόδι τους σε μαθητικές παραστάσεις, είχαν συγκεντρωθεί από γωρίς, για να μη χάσουν τον πρωτότυπο αγώνα.

Ας μην ξεχνάμε πως η «αυτίλα» κεντά πάντα το ενδιαφέρον των τρίτων, ιδίως όταν αυτοί οι «ρίοι» είναι Έλληνες.

Λοιπόν...

★

Τί έγινε, λοιπόν, Ελένη εκείνο το απόγευμα; Ποιοι ήταν οι αντίπαλοι και ποιοι οι νικητές;

Η Ελένη Κριτή, η σημερινή φιλοξενούμενη της στήλης μας και μία από τις καλύτερες ηθοποιούς του «νέου κύματος», δέχεται με ευχαρίστηση να ξαναθυμηθεί το παρόν, που άλλωστε συνδέεται με τη δική της προσωπική ιστορία και θεατρική εξέλιξη...

«Ημιασε δυο όμιλοι, μας λέει, η καλύτερα δυο θιασσοί, από μαθητές και μαθητές. Στον ένα, θιασάρχης-μαθητής ήταν μία πολύ γνωστή σήμερα ηθοποιός: η Ζωή Φωτοπούλη. Στο δεύτερο, μετείχε κι' εγώ. Ο θιασός της Ζωής θάπαζε το «Κουρέλι» της γειτονιάς, μας το «Κορίτσι της κοιτοιάς».

Θυμάμαι ακόμα πόσο τρολλά χτυπούσε η καρδιά μου, όταν σηκώθηκε η αλυσία για να παίξουμε. Έκεινο όμως, που θυμάμαι πιο ζωηρά, σά να συνέβη μόλις χτές, είναι πως, όταν έπαιξε η αλυσία κι' άκουσα τα χειροκροτήματα, λιποθύμησα απ' τη συγκίνησή μου. Γιατί, βλέπετε τα χειροκροτήματα των θεατών ήταν το επακόλουθο μαθητικού εκείνου θεατρικού αγώνα. Και τα περισσότερα έλεγον: «Και τα περισσότερα έλεγον...».

Η Ελένη Κριτή, καθώς μιλούσε, είχε φανερά συγκίνηθη. Σταμάτησε για λίγο και συνέχισε: «Από εκείνο το απόγευμα, έχω πάρει την απόφασή μου. Θα γίνω ηθοποιός, έστω κι' αν έπρεπε να χαλάσει ο κόσμος για να πραγματοποιηθεί αυτή η επιθυμία μου».

Δε χρειάστηκε να χαλάσει ο κόσμος. Οι λίγες αντιρήσεις, που είχαν οι γονείς της, κάμφθηκαν, όπως συμβαίνει με όλους τους γονείς, που τα παιδιά τους, κυρίως η αγόρια, έγιναν ηθοποιοί. Έτσι, η Ελένη γράφτηκε στη Δραματική Σχολή του Πέλλου Κατσέλη, για να μνηστή στην υψηλή τέχνη της σκηνής και να γνωρίσει τα μυστικά της ράμπας.

Είχαμε τύχη να γνωριστούμε τότε, σε μία βρευνά μας για τις Σχολές των Αθηνών και είχαμε επιστημάνει πως, μαζί με τη Μαρίκα Κοτοπούλη (τη δεύτερη) που ήταν συμπατριώτριά της, θα ξεχώριζε σύντομα στο θέατρο.

Δεν πέρασε ξω — όπως τουλάχιστο δείχνει η καριέρα της. Σαν αποφοίτησε απ' τη Σχολή Κατσέλη, η Ελένη ρίχτηκε με τα «μούτρα» στη δουλειά. Μέσα στα τρία χρόνια, που πέρασαν από τότε, έπαιξε στα καλύτερα αθηναϊκά θέατρα, σε μία ποικιλία ρόλων, που απαιτούν (και φανερώουν) ταλέντο πολυσύνθετο και δημιουργικό και εύσυνεση στην απόδοση των ρόλων. Άρχισε από το θέατρο Φύρστ, πέρασε απ' το θίασο Μυράτ («Πικραγαπημένη») και έφτασε ως το θίασο Κωνσταντάρτα.

Μ' άλλα λόγια, είστε ικανοποιημένη από τον εαυτό σας, δεσποινίς; παρατηρούμε.

Κοκκινίζει από... ιερή αγανάκτηση.

— Αν είναι δυνατόν! Ούτε ο Λώρενς Όλιβιέ δε θα μπορούσε να πη κάτι τέτοιο, πιθανίζει. Για να συνεχίσω, εκθέτοντας τη «θεωρία» της: — Ίκανοποίησι για έναν καλλιτέχνη, σημαίνει «φτάσιμος». Όμως, στο θέατρο, δε «φτάνει» σήμερα κανείς.

— Χμ! Η δουλειά μου είναι ζήτημα πάθους. Και τα πάθη, όπως έχετε, μένουν ως το θάνατο. Είπε τη λέξη, έτσι στα ξανθικά, κι' η ευχάριστη κουβεντούλα απόχτησε ανέως νόημα τραγικό, που ήλθε να τονάρει τη νηνεμία της συννετούσεως.

— Είστε πολύ νέα, για να μιλάτε για θανάτους...

Έσκυψε το κεφάλι. Αλλά τα μάτια της έλαμπαν. — Ήταν εύκολο να καταλάβω πως τούτη η νέα κοπέλλα κρύβει μέσα της «τη σπιθαμή την ιερή».

Πώς μπορεί να μην ανέβη;

★

Νά τώρα μερικές απόψεις η μάλλον, μερικοί άφοροισμοί της Ελένης Κριτή για το ελληνικό θέατρο και τους ηθοποιούς, που συμπληρώνουν το πορτραίτο της και φανερώνουν τη στάση της σαν καλλιτέχνης:

★ Η «κρίσι», που περνά το αθηναϊκό θέατρο δεν είναι ουσιαστική, αλλά ψυχολογική. Η εποχή μας είναι μεταδοτική, για το κοινό και τους ηθοποιούς. Στην ουσία, το θέατρο ανεβαίνει «πειστικό», αλλά η δυσχερία προσαρμογής εμφανίζει συμπτώματα, που χαρακτηρίζονται σαν «κρίσι».

★ Το έμφυχο υλικό, στο θέατρό μας, είναι καλό. Αν σήμερα δεν υπάρχουν Λογοθετίδης ή Κοτοπούλη, δε σημαίνει πως δε θα υπάρχουν. Αυτό όμως θα φανή δ-

Η Ελένη Κριτή, όπως εμφανίζεται με τον θίασο Κωνσταντάρτα, στην κωμωδία «Υπάρχει και φιλότιμο», στο θέατρο Βεργή.

ταν γεράσουμε και θάχουμε δημιουργήσει παρελθόν και ιστορία.

★ Υπάρχει μία «τάσις καθήσεως» σήμερα στα νέα ταλέντα. Όχι πως λείπουν οι αξίες, στα θεατρικά νιάτα του καιρού μας. Δε λείπουν. Εκείνο, που θαρρώ πως λείπει, είναι η κατανόηση εκ μέρους των παλιών και η βοήθεια. Φυσικά, αυτή η αδυναμία θα ξεπεραστεί. Το αληθινό ταλέντο, δεν το σταματά κανείς.

★ Η Ελένη Λαμπέτη και ο Δημήτρης Χόρν είναι οι αντιπροσωπευτικότεροι ηθοποιοί της γενιάς μας.

★ Έχω παίξει και στον κινηματογράφο, σε δυο ταινίες, και έχω εμφανισθεί και στο Ε.Ι.Ρ., όπου ήμουν σπικερ, πριν άκουθω στο θέατρο. Ωστόσο, μολογώ πως το τελευταίο ξεχώρισε. Ζη κανείς στη σκηνή. Στην σόβνη ή στο μικρόφωνο, «παίξεις».

★ Δε σκεφθήκα το γάμο ακόμη. Όχι πως είναι τίποτε κακό. Αντιθέτως, μολαίω, νομίζω πως αποτελεί τη φυσική δικαίωση της γυναίκας. Αλλά οι ηθοποιοί, οι νέοι ιδίως, παντρεύονται... το θέατρό τους.

★

Πριν κλείσουμε το πορτραίτο της Ελένης Κριτή, θάπρεπε ν' αναφέρουμε και τούτο:

Η νεαρή ηθοποιός πραγματοποιεί από χρόνια σερίες ραδιοφωνικών εκπομπών με τον Ίκαρο, με τον τίτλο «Βρές το κοί πάροτο», κ. α.

Έτσι, απ' τις εκπομπές αυτές, που έχουν γίνει δημοφιλείς, έγινε γνωστή στο κοινό περισσότερο σά «φωνή» παρά σαν «πρόσωπο».

Σας κοινοποιώ, αυτό; — Λιγάκι, ναι. Η προσωπικότητα του ανθρώπου δεν είναι η φωνή του.

— Λοιπόν;

Δίστασε, έμπλεξε τα δάχτυλα των δυο χεριών σε κίνηση άμχανίας, και, τέλος, κατάφερε να βρη τη... φωνή της.

— Θα προσπαθήσω να με γνωρίσουν περισσότερο σαν πρόσωπο. Τότε, θ' άρχισω ν' αποχτώ κάποια θέσι.

Τόση μετριοφροσύνη, δυσλογούμε πως δεν την έχουμε συναντήσει ως τώρα.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

☼

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΝΕΑ

★ Τρεις ηθοποιοί του μοικρού θεάτρου, η Στέλλα Στρατηγού, ο Βασίλειος και ο Πέτρος Γιαννάκος, έφυγαν για σερά παραστάσεων στον Καναδά.

★ Η χορεύτρια Καίτη Βαυδά-κούλια, που ανήκε άλλοτε στο μπαλέτο του Βαρλάμου, θα κάνει την εμφάνισή της στη νέα μεγάλη ρεβυ του Παρισινού «Λινό».

★ Η Πορτογάλέζα τραγουδίστρια Πάολα Ρίβα, που εμφανίζεται σε ένα από τα αθηναϊκά κέντρα, τραγουδά σε 7 διαφορετικές γλώσσες.

★ Η πρώτη έρμηνευτρια του λαϊκού τραγουδιού Καίτη Γκρέν, έφυγε για σειρά εμφανίσεων στην Αμερική.

★ Η κομική του Τζίν Κέρρ «Μαίρη-Μαίρη», που ανέβασε ο θιασός της Τζένης Κριτή, είναι μία παλιά επιτυχία του Μπρόντγουαϊ, η οποία ύστερα από διετή σταδιοδρομία στη σκηνή, γυρίστηκε σε φιλμ και προσεβλήθη εδώ πέρυσι, με τον τίτλο «Μη τρώς τις μαργαρίτες». Στο φιλμ πρωταγωνιστούν η Ντένι Ρέινολντς, ο Μπάρνυ Νέλσον, η Ντίνα Μακ Μπαϊν και ο Μάινλ Ρένου.

Τὰ ἔξην καπέλλα

Ἀκούω ξαφνικά ἕνα «πάμ» καὶ τινάζομαι ἀπὸ τὴ θέσι μου.

— Δὲ μοῦ φαίνεται νὰ ἔχῃ ἀλλάξει καὶ πολὺ, στὰ εἰκοσι αὐτὰ χρόνια, τὸ ἐστιατόριό σας, παρατηρήσα στὸν ὑπάλληλό τῆς γκαρνταρόμπας.

— Καθόλου κύριε, ἀποροῦνθῃκε ἐκεῖνος. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, τὸ προτιμᾷ ὁ κόσμος. Ὅταν τὰ πάντα ἀλλάζουν στὴ μικρὴ μας πόλῃ, εἶναι πάντοτε εὐχάριστο νὰ βροῖσῃς μιὰ γωνιά, ὅπως τὴν εἶχες γνωρίσει καὶ ἀγαπήσει στὰ νιάτα σου. Καὶ ποῦ παγὼς οἱ ἄνθρωποι σὰν κι' ἐσὰς, κύριε... Μείνατε πολλὰ χρόνια στὴ Νότιο Ἀφρική;

— Πῶς τὸ μαντέψατε; ρώτησα ξαφνισμένος.

— Μὰ ἀπὸ τὸ καπέλλο σας, κύριε. Εἶμαι ἔξωτε εἰδικὸς σὲ γὰθε τι ποὺ ἀφορᾷ τὰ καπέλλα. Εἴκοσι χρόνια, βλέπετε, ἐργάζομαι στὴν γκαρνταρόμπα αὐτῇ. Καὶ ἔρετε πόσα πράγματα μαθαίνει κανεὶς γιὰ τοὺς πελάτες, οἰκονομίας καὶ μόνο ματιά, στὰ καπέλλα ποὺ ἀφήνουν στὴν γκαρνταρόμπα; Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πελάτη, ἡ οἰκονομία ἀπὸ τὸ ὅποιο προέρχεται, ὅλα ἀποκαλύπτονται, σὲ ἕνα εἰδικὸ σὰν κι' ἐμένα, ἀπὸ τὸ καπέλλο ποὺ μοῦ ἐμπιστευέται. Πιστεύετε με, κύριε, τὸ καπέλλο εἶναι μιὰ πρώτη τάξεως πηγὴ πληροφοριῶν! Τὸ κατάλαβα γιὰ πρώτη φορὰ, ὅταν μοῦ συνέβη γιὰ τὸ πραγματικὸ συνταγματικόν...

— Βλέπω, ὅτι κάνετε τὸν πρόλογό αὐτὸ γιὰ νὰ μοῦ διηγηθῇτε μιὰ ἱστορία. Ἐμπρός, λοιπόν, σὰς

ἀκούω! εἰπα χαμογελώντας...

— Ὅταν συνέβη αὐτὸ ποὺ θὰ σὰς διηγηθῶ, συνέχισε ὁ ὑπάλληλος, χωρὶς νὰ περιμένῃ ἄλλο προσκληθῇ, ἐργαζόμενον ἕνα χρόνον πάλιν στὸ ἐστιατόριό αὐτό. Ἡ μούνα σχεδὸν παιδί ἀκόμα. Ἡ δουλειὰ μου ἦταν νὰ ἐτοιμάζω νερό στὴν τουαλέτα γιὰ τοὺς κυρίους ποὺ ἤθελαν νὰ πλύνουν τὰ χέρια τους, καὶ νὰ τοὺς δίνω πετοῦτες γιὰ νὰ σκουπίσουν. Καθόμουν στὴν γκαρνταρόμπα, μόνο ὅταν ὁ γέρος ὑπάλληλος πῆγαινε γιὰ τὸ μεσημεριανὸ ἢ τὸ βραδυνὸ του φαγητοῦ. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἦταν, ἂν θυμῶμαι καλά, ἕνα αὐγουστιῆτικο ἀπόγευμα καὶ ἔκανε ἔσση ἀνιούφορη. Μὲ μιὰ γοήγορη ματιά στὶς κρεμάστρες τῆς γκαρνταρόμπας, διαπίστωσα ὅτι ἐλάττωτοι πελάτες ἐτρογγαίναν τὴν ὥρα ἐκείνη στὴν αἴθουσα τοῦ ἐστιατορίου. Κάθησα σὲ μιὰ καρέκλα καὶ βιβλίστηκα στὸ διάβασμα ἑνὸς ἀστυνομικοῦ μυθιστορήματος. Ξαφνικὰ ἀκούσα ἕνα «πάμ!» καὶ τινάζτηκα ἀπὸ τὴ θέσι μου. Γιὰ μιὰ στιγμή ὑπέθεσα πὺς εἶχα πέσει θύμα τῆς φαντασίας μου ποὺ φλογίζε. Μιὰ τοσημαγμένη φωνὴ ὅμως μὲ ἔκανε νὰ καταλάβω πὺς πραγματικὰ εἶχε πέσει ἕνας προσβολισμὸς μέσα στὸ ἐστιατόριον.

— Θεέ μου! φώναξε γάτοισ... Τὸν σκούτωσαν, τὸν ἄνθρωπο!... Μ' ἕνα πῆδημα βρέθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ ἐστιατορίου. Ποῖν προλάβω ὅμως νὰ μὴ μὲ σα, γιὰ νὰ δῶ τὴ συνέβαινε, ἔπε-

σα πάνω στὸν ἰδιοκτήτη.

— Γύρισε πίσω στὴν γκαρνταρόμπα, μικρὴ, καὶ μὴ κουνηθῇς ἀπὸ τὴ θέσι σου, μὲ διατάξε, κλείνοντας βιαστικὰ τὴν πόρτα.

Φαντασθῇτε τί ἐνοίωθα ἐκείνη τὴ στιγμή, μὲ τὴν φαντασία μου ἐρεθισμένη ἀπὸ τὰ ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα, ποὺ καταρχοῦν. Μὲ ἔτρωγε ἡ περιέργεια νὰ μάθω ποῖο ἦταν τὸ θῦμα καὶ ποῖος ὁ δολοφόνος. Δὲν εἶχα ὅμως τὸ θάρρος νὰ παραβῶ τὴ διαταγὴ τοῦ ἰδιοκτήτη τοῦ ἐστιατορίου. Τρέμοντας λοιπὸν ἀπὸ νευρικὴ ὑπερδιέγερση, κλείστηκα στὴν γκαρνταρόμπα. Τότε τὸ βλέμμα μου ἔπεσε πάνω στὰ καπέλλα, ποὺ ἦταν κρεμασμένα στὴν κρεμάστρα. Καί, ξαφνικὰ, μοῦ ἤρθε μιὰ ἐμπνεύσις. Τὰ καπέλλα αὐτὰ θὰ μὲ βοηθοῦσαν νὰ διαλευκάνω τὸ ἐγκλημα!

» Ἦταν ἔξην, καὶ ὅλα διαφορετικά. Τὰ πλεῖστα καὶ ἀρχαία γὰ τὰ ἐξετάζω προσεκτικὰ, τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο. Τὸ πρῶτο ἦταν φθαρμένο καὶ ἀπὸ τὴ μαύρα του κατὰλαβη, ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης του τοῦ εἶχε ἀγοράσει σὲ κάποιο προάστιο. Τὸ δεύτερο ἦταν μιὰ γριζοῦσα σκούρα ρεμπουῦλνιζα, μὲ τὴ μαύρα ἑνὸς μεγάλου γενοτοικοῦ γαστρίματος. Τὸ τρίτο ἦταν ἕνα ἡμίσηλο, κατσκευασμένο ἀπὸ ἕνα μεγάλο ἐργοστάσιο. Τὸ τέταρτο ἦταν μιὰ μαύρη ρεμπουῦλνιζα, ἀγορασμένη στὸ Παρίσι. Τὸ πέμπτο ἦταν ψάθια. Τὸ ἕκτο, τέλος, ἦταν ἕνα ἀπὸ φοιτητικὸ κασκέτο. Ἀναρωτήθηκα λοιπόν: Ποῖο ἀπὸ τὰ καπέλλα αὐτὰ ἀνήκε στὸ δολοφόνον καὶ ποῖο τὸ θῦμα του; Στὰ δέκα λεπτά ποὺ μεσολάβησαν γιὰ νὰ καταρθῶ ἡ ἀστυνομία καὶ μετὰ ὁ ἱατροδικαστής, προσπάθησα νὰ λύσω τὸ μυστήριο. Στὸ τέλος, πίστεψα, ὅτι τὸ πέτυχα: Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ πλατύγνω μᾶλλον καπέλλο εἶχε σκοτώσει τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ ἡμίσηλο. Χωρὶς ἄλλο, ὁ δεύτερος θὰ ἦταν κάποια πολιτικὴ προσωπικότητα, ἐνῶ ὁ ἄλλος, μὲ τὴ μαύρη ρεμπουῦλνιζα, ἦταν ὁ δολοφόνος, ποὺ εἶχε ἐρθε ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σατανικὸ του σχέδιο!

Ὁ ὑπάλληλος τῆς γκαρνταρόμπας σόπασε γιὰ μιὰ στιγμή. Ὁ ἑστέρα συνέχισε:

— Ὅταν φτάνω στὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς ἱστορίας μου, ζητῶ πάντοτε ἀπὸ τοὺς ἀκούστες μου νὰ μοῦ ἐκθέσουν τὴ δική τους θεωρία, σχετικὰ μὲ τὸ δολοφόνον καὶ τὸ θῦμα του.

— Νομίζω ὅτι τὰ πράγματα εἶναι ἀπλά. Μάντεψα πρὶν εἶναι ὁ δολοφόνος.

— Ἀλήθεια, κύριε;

Ὁ συνομιλητὴς μου ξαφνίστηκε ἀπὸ τὴ σιγὴν τῆς φωνῆς μου. Ἡ φωνὴ μου ἔτρωγε ἐλαφρά, καθὼς μὲ οὔτρησε, καὶ στὸ βλέμμα του δέχοντο κάποιο φόβο. Τὸ βλέμμα αὐτὸ μὲ ἔκανε νὰ πᾶω πρὸς σκέφτημά μου. Προσπονήθηκα πὺς σκέφτημα κι' ἔσπερα φώναξα:

— Μὰ φυσικὰ, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ γριζοῦσα ρεμπουῦλνιζα σκότωσε τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ μαύρο καπέλ-

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

λο. Ὁ πρῶτος ἦταν ἀστυνομικὸς καὶ ὁ δεύτερος ἕνας διεθνὴς λαποδύτης, ἕνας κατάσκοπος ἢ κατὰ τέτοιο...

— Φοβόμην πολὺ ὅτι πέσατε ἔξω, κύριε! εἶπε ὁ συνομιλητὴς του μὲ ἀνακούφισι. Ἡ ὑπόθεσι ποὺ κάνετε εἶναι ἔξυπνη, ἀλλὰ βροῖσεται μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀλήθεια. Νὰ πῶς συνέβησαν, στὴν πραγματικότητά, τὰ πράγματα.

Καὶ μοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία.

— Ποτὲ δὲ θὰ μπορούσα νὰ φαντασθῶ κατὰ τέτοιο, τοῦ εἶπα ὅταν τέλειωσε τὴν διήγησί του.

Ἐκείνος χαμογέλασε μὲ ἱκανοποίησι καὶ πρόσθεσε:

— Ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶναι συναρπαστικὴ, γιὰτὶ κανένας δὲν περιμένει τὸ τέλος τῆς. Γι' αὐτὸ κι' ἀρέσει νὰ τὴν διηγηθῇ τόσο συχνά! Καὶ σὰς ἐξομολογοῦμαι, κύριε, ὅτι θὰ ἦταν δυνατὸ χτύπημα γιὰ μένα, ἂν κάποιος ἀνακάλυπτε «τυχαίᾳ» τὴν πραγματικὴ λύσι τοῦ προβλήματος.

— Μὴ φοβόσαστε, τὸν καθησύχασα. Κανένας δὲ θὰ μπόρῃ μόνος του νὰ μαντέψῃ τί ἀκριβῶς συνέβη ἐκεῖνο τὸ αὐγουστιῆτικο ἀπόγευμα.

Καθὼς ἔβγαζα, σχεφτόμουν, ἦτι λίγο ἔλειψε νὰ περάσω τὸν καλὸν ἐκεῖνο ἄνθρωπο. Γιατὶ δοξίμασα γιὰ μιὰ στιγμή τὸν πειρασμὸ νὰ τὸν ξαφνιάσω μὲ ἕνα εὐκολο θοῦμβό μου καὶ νὰ τὸν κάγω νὰ σταματήσῃ τὴ μυστηριώδη ἱστορία του... Συγκρατήθηκα ὅμως. Γιατὶ, ἂν τὸν τσιπείωνα, οἱ τύψεις ποὺ θὰ ἐνοίωθα, θὰ μὲ βασάνιζαν σὲ ὅλη μου τὴ ζωὴ. Ὅπως μὲ βασάνιζον, ὅταν θυμῶμαι τὴ μοναδικὴ ἄλλη φορὰ, ποὺ ἐπισκέφτηκα τὸ ἐστιατόριον Φλαντ, ἕνα αὐγουστιῆτικο ἀπόγευμα, ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια...

Ἡμῶνα τότε ἕνας ἀνέμελος φοιτητὴς καὶ ὁ θεός μου μὲ εἶχε προσκαλέσει σὲ γεῖμα. Κι' ἐγώ, γιὰ νὰ τοῦ κάγω μιὰ φάρσα, πυροβόλησα μὲ ἕνα ἀθῶο πιστολάκι μὲ κερασμένο ἀέρα κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι μας. Ποῦ νὰ φαντασθῶ ὅμως, ὅτι ὁ ἡλικιωμένος ὑπάλληλος, μὲ τὸ φθαρμένο κασκέτο καὶ τὸ παλιὸ καπέλλο ποὺ εἶχε ἀρῇσει στὴν γκαρνταρόμπα, εἶχε μιὰ τόσο ἀδύνατη καρδιά καὶ πὺς θὰ πάθαινε συγχωτὴ ἀκούγοντας τὴν πιστολιά;...

Τ. ΚΛΑΡΕ

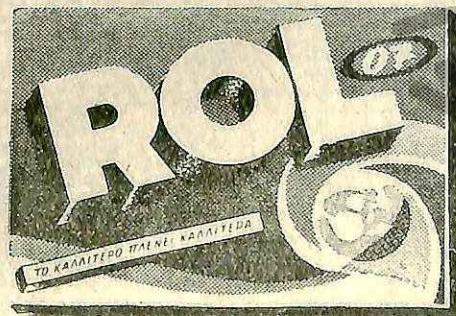
☉☉

Ο ΑΒΒΑΣ ΙΩΣΗΦ ΚΑΙ
Η ΑΔΕΛΦΗ ΧΙΛΝΤΕΓΚΑΡΝΤ

Ὁ καθολικὸς ἐπίσκοπος τοῦ Χίλντεσχαϊμ (Γερμανία) ἔλαβε, πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ, μιὰ πολυσέλιδη ἐξομολόγησι τῆς μοναχῆς ἀδελφῆς Χίλντεγκαρντ, ποὺ τοῦ ἐξιστοροῦσε τὴν ἀγάπὴ τῆς γιὰ τὸν ἀδελφὸ Ἰωσήφ. Ἐγγυέλ καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τοὺς δεσμούς τῆς, γιὰ νὰ μπόρῃ νὰ ἐνωθῇ μαζί του. Ἡ ἀδελφὴ Χίλντεγκαρντ, ἡλικίας σήμερα 42 χρόνων, ἦταν ἀπὸ τὸ 1958 γοιματεύς, σαρφερίνα καὶ συχνὰ μιαν ἐπιβλεπὴ διαφόρων φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων καὶ κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἕνα φλογερὸ ἀσθημα ἀναπτύχθηκε μεταξὺ τους. Οἱ προσπάθειές τους γιὰ νὰ τὸ καταπνίξουν, ἀπέβησαν μάταιες. Ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Χίλντεσχαϊμ, συγχαίμενος ἀπὸ τὴν εὐλιχρίνεια τῆς μοναχῆς, τὴν ἔλυσε ἀπὸ τοὺς δεσμούς τῆς. Προκειμένου, ὅμως, γιὰ τὸν ἀδελφὸ Ἰωσήφ, ἡ τελικὴ ἀπόφασις ἀνήκει στὸν Πάπα.

πόσο ἀπαλά
εἶναι τὰ χέρια τῆς!

κι' ὅμως εἶναι τὰ χέρια μιᾶς νοικοκυρᾶς...
ἀλλὰ μένουν πάντα βελούδινα
χαρὶς στὸ ROL!

Γιατὶ μόνον τὸ ROL περιέχει 07
ποὺ προστατεύει τὰ χέρια σας
σὰν ἕνα ἀόρατο γάντι.

Μόνον τὸ ROL χαρίζει τὸ λευκότερο λευκό.

Ἀριστοτέλῃ: Ῥανονική θέσις τοῦ δίσκου μεταξύ τῶν σπονδύλων. 1. Πρωτοῖος μυελός.—2. Ἰνώδης ιστός τοῦ δίσκου.—3. Μαλακὸ πυρὴν τοῦ δίσκου. Δεξιά: Σὲ περίπτωση διακοπήλης, ὁ δίσκος ξεφύγει πρὸς τὰ ἔξω καὶ συμπιέζει τὰ νεύρα ποὺ ἐκκινοῦν ἀπὸ τὸ πρωτοῖο μυελό.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΦΟΥ ο παπās άπάγγειλε και τις τελευταίες ευχές, ο άρρωστος βασιλιάς — ο Λουδοβίκος ΙΕ' — που ήταν πολύ εξαντλημένος, άποκοιμήθηκε.

Ο γέρος παπās τον εύλογησε, γονατίστος. Έπειτα, στηρίχθηκε με το χέρι του στο κάγκελλο του όλόχρυσου βασιλικού κρεβατιού και σηκώθηκε.

Κύτταξε τον έτοιμοθάνατο. Άναστένανε βαθιά, διέσχισε την εύρυχωρη αίθουσα και άνοιξε με προφύλαξη την πόρτα.

Οι ύποκριτικοί ψιθυροί εκείνων, που περιμέναν στον προθάλαμο, έπαψαν άμέσως και, σύμφωνα με την έθιμοτυπία, οι αλλικοί, ντυμένοι με τις επίσημες στολές τους, μπήκαν μ' επιβλητική μεγαλοπρέπεια και κάρφωσαν τα βλέμματά τους στο γέρο βασιλιά.

Στό μεταξύ, ο Λουδοβίκος ΙΕ' άνειρευόταν πώς είχε πεθάνει και πώς προχωρούσε σ' μιá άπέραντη πεδιάδα, που τη φώτιζαν χρυσά αστέρια, αναζητώντας το δρόμο του Παραδείσου.

Προχωρούσε, προχωρούσε... Κά- νένα όμως αστέρι δέ φαινόταν για να όδηγήσει τα βήματά της Μεγαλειότητάς του κοντά στο Θεό.

Ο Λουδοβίκος ΙΕ' άισθανόταν πολύ κουρασμένος. Κι' εύρισκε πολύ άγενές έκ μέρους του Ουρανού Πατρός να δείχνει τόσο άπροθυμία για να τον υποδεχθή στο βασιλείό του.

Έξαφνα, όμως, είδε νάρχεται προς το μέρος του ένα παραώροχο πρόσωπο: ένα ψηλό, άκέφαλο πτώμα, ντυμένο με όλόχρυσο φελόνι και στολισμένο με πολύτιμες πέτρες. Ένας φωτιστάφανος διαγράφόταν πάνω από το ματωμένο λαίμο του και στα χέρια του κρατούσε ένα κεφάλι με λευκή γε- νειάδα.

Ο Λουδοβίκος ΙΕ' τον άναγνώρισε. Ήταν ο Άγιος Διονύσιος. Έρχόταν, δίχως άλλο, να εύλογησει την ψυχή του, σταλμένο από τον άνώτατο Κύριο του.

Ο Άγιος Διονύσιος, όμως, άπεναντίας, δεν τον γνώρισε. Και τον ρώτησε ποιος είναι.

— Είμαι ο βασιλιάς της Γαλλίας και ζητώ τον Παράδεισο, του είπε ο Λουδοβίκος.

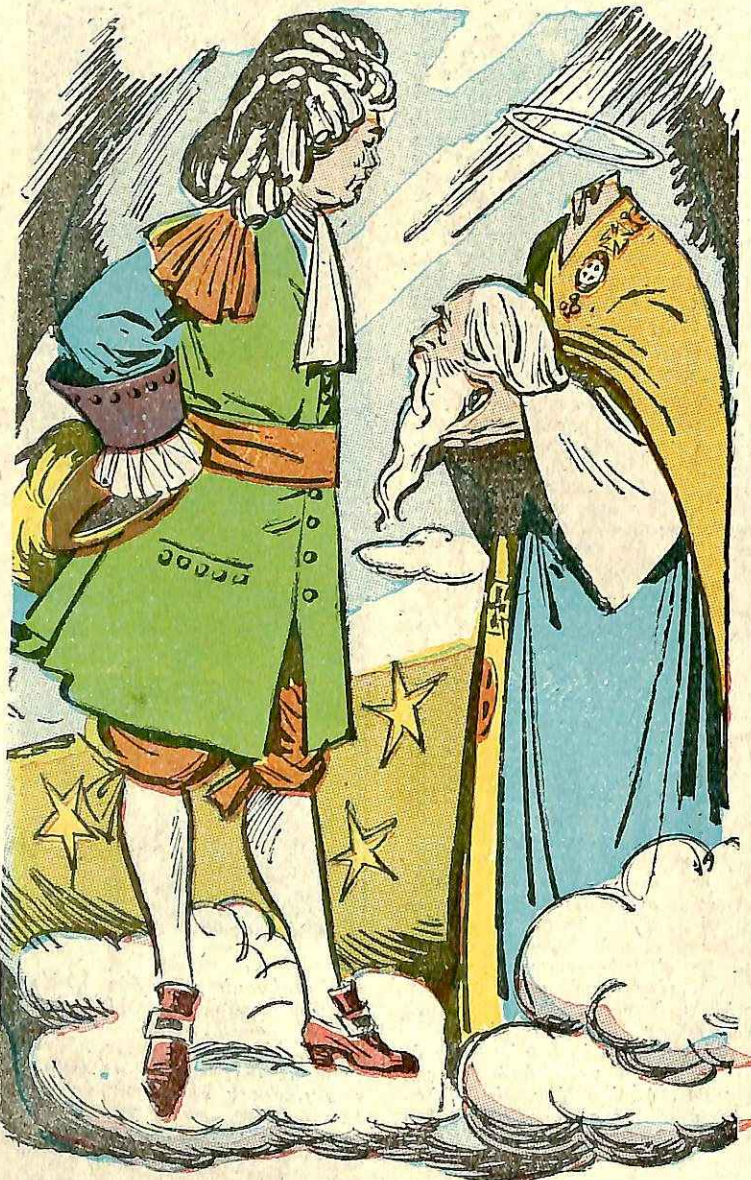
Ο Άγιος δεν παραξενεύτηκε καθόλου, γιατί ήξερε αρκετούς βασιλιάδες της Γαλλίας.

— Προχώρα δεξιά, πάντα δεξιά, του είπε, και θα τον βρεις.

Ο Λουδοβίκος πήρε θάρρος απ' αυτά τα λόγια. Κι' εξακολούθησε το δρόμο του μέσα στη φωτεινή πεδιάδα.

Περπατούσε, και τ' αστέρια χλώμαιαν. Ο ουράνος γινόταν σκοτεινότερος...

Ο γέρος μονάρχης τώρισκε πολύ σκληρά να περπατάει κατά- μόνος, μέσα σ' εκείνη την έρημο. Καταλάβαινε πώς, για να τον άφίσουν έτσι όλομόναχο, δέ θάχε κομμάτι αξία κι' εκτίμησι στον και-

— Είμαι ο βασιλιάς της Γαλλίας και ζητώ τον Παράδεισο!...

νούργιο εκείνο κόσμο.

Έπειτα από κάμποση ώρα, εί- δε, γονατίστη, πάνω στην άσπρη, μιά γυναίκα με πλούσια χρυσά μαλλιά. Του φάνηκε πώς έμοιαζε με μιá πολύ γνώριμη του κόρη- σα κι' άναστένανε.

— Είμαι η Μαρία Μαγδαληνή, του είπε εκείνη, προλαβαίνοντας τον. Τί ζητάτε εδώ;

Ο Λουδοβίκος ΙΕ' ύποκλιθή- κε μπροστά της με ευγένεια. Και, τολμή, της απάντησε πώς ήταν ο βασιλιάς της Γαλλίας και πως ή- τούσε να βρη τον Παράδεισο.

— Πηγαίνετε άριστερά, πάντα άριστερά, τον συμβούλεψε εκείνη.

Ο άτυχος βασιλιάς συνέχισε

την πορεία του. Για πολλή ώρα ακόμα, νόμιζε πώς άκουγε τη γλυ- κινή φωνή της. Ήταν όμως τώ- ρα πολύ κουρασμένος κι' ο όρι- ζοντας άπλωνόταν κατασκοτεινός.

Σε λίγο, έφτασε η νύχτα. Κι' ο βασιλιάς όλοένα προχωρούσε, μη μπορώντας να δη τριγύρω του τίποτα.

Έξαφνα, καθώς πήγαινε μέσα στο σκοτάδι, τον σταμάτησε ένας γέρος. Κρατούσε στο χέρι του ένα χρυσό κλειδί κι' ένα μακρύ σπαθί.

— Τί ζητάτε, τον ρώτησε.

Ζητώ τον Παράδεισο, απάν- τησε ο μονάρχης. Ο Άγιος Διο- νύσιος με συμβούλεψε να προχω- ρήσω δεξιά, η Μαγδαληνή άρι-

στερά...

— Δεν έχετε πάρει σωστό δρόμο, του απάντησε ο γέρος, που δεν ήταν άλλος από τον Άγιο Πέτρο. Άλλά μαντεύω ποιος εί- σθε. Θα είσαστε βασιλιάς της Γαλλίας. Γιατί μόνον αυτόι μπο- ρούν να παίρνουν συμβουλές από γυναίκες ελαφρόμυαλες κι' ανθρώ- πους άκέφαλους...

Και, λέγοντας αυτά, τον ά- φησε στη μέση του δρόμου, έξω από τον Παράδεισο!...

★

Έκείνη τη στιγμή, άκούστηκε ένας πένθιμος ήχος καμπάνας. Ο άρρωστος άνοιξε με κόπο τα μά- τια του κι' είδε ένα άρχιεπίσκοπο, κρατώντας τα Άχραντα Μυστή- ρια.

Όλοι οι αλλικοί, στην έμφά- νισί του, γονάτισαν και έσκυψαν το κεφάλι τους.

Ο Λουδοβίκος ΙΕ' άντελήφθη τότε, σαν σε όνειρο, πώς βρισκό- ταν ακόμα στη γή και πώς ήταν ακόμα βασιλιάς της Γαλλίας.

Αυτό τον έκανε περίλυπο. Ή- ξερε πια πώς, σε λίγο, θα πέ- θαινε και πώς δέ θαδρίσκε ποτέ τον Παράδεισο, έξ αιτίας των ά- νομημάτων του στον κόσμο αυτό. Ούτε η Μαγδαληνή, ούτε ο Ά- γιος Διονύσιος μπορούσαν να τον σώσουν — αν και άγάπησε πολύ τις γυναίκες στη ζωή του...

Έκλεισε τα μάτια του κι' ά- ναστένανε...

Ο γιατρός έσκυψε τότε άπάνω του. Έπειτα σηκώσε το κεφάλι του κι' έκανε ένα νόημα.

Ο άρχηγός της άνακτορικής φρουράς πήγε εύθης κοντά στο προσκέφαλο του άρρώστου και φώναξε:

— Κύριοι, ο βασιλεύς απέ- θανε!

Κι' άφού τώ ξανάπε ακόμα μιá φορά, τράβηξε το ξίφος του και πρόσθεσε:

— Ζήτω ο βασιλεύς!

Λ. ΝΤΟΥΡΛΙΑΚ

ΟΙ ΦΛΥΑΡΙΕΣ ΜΑΣ ΚΛΕΒΟΥΝ ΠΟΛΥ ΚΑΙΡΟ

Ένα άμερικανικό ίδρυμα όλο- στατιστικών έρευνών έκανε μεγά- λες και έπιμονες έρευνες, για να διαπιστώσει πώς περνάει τον πε- ρισσότερο καιρό της, ή μέση Αμε- ρικανίδα, ανάμεσα στα είκοσι και τριάντα χρόνια της (στο δ' άσθη- τή της ημέρας, ένοσιέται). Και να μα της ημέρας, ένοσιέται). Και να τα αποτελέσματα: 2.700 ώρες έο- δύνονται σε φλυαρίες με τις φίλες. Οί επισκέψεις στα καταστήματα για ψώνια, από μισή ώρα ή κάθε μία, είναι σε σύνολο 3.027. Στο λουτρό, περνούν περίπου 4 χρόνια (από τη ζωή τους). Στόν κοιμη- τώ, έξαιρώντας με το σύγχο, εί- διαγώνων είκοσι με το σύγχο, εί- τις φιλονεικίες με το σύγχο, εί- και περίπου 1400 και κρατούν κατά- τη 3 μήνες, στα δ' άσθητ' ή κάθε μία. Ένώ οι άσθεσοί και θίσι οι καυκάσιοι κοιμούνται γύρω στους όκτώ, αλλά κρατούν περί τις 4 ώ- ρες.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Το υπερβολικό χνούδι

Κατά το δόκτορα Μπορρέ, οι νέες που έχουν υπερβολικό χνούδι, στο πρόσωπο, πρέπει ν' άποφεύγουν ό- λους τους γνωστούς τρόπους άποτρι- χώσεως, άκόμη και την ηλεκτρική, και νά χρησιμοποιούν μιá κρέμα που νά έχη στη βάση της όξυζενέ 20 όγ- κων (ή ένα φλυτζάνι όξυζενέ θα προσθέσετε μιá κουταλιά της σού- πας άιμωνία). Άν το χνούδι είναι πολύ άκούρο, μπορείτε νά χρησιμο- ποιήσετε όξυζενέ πιο πυκνό, 30-40 όγκων.

Το δυνατό όξυζενέ, θα το παρα- σκευάσετε ως εξής: Θα πάρετε όξυ- ζενέ 100 και μάλιστα 110 όγκων και θα το άναμίξετε με άλλο τόσο νερό. Θα προσθέσετε κατόπιν άνθρα- κική μαγνησία και τάλκ (δύο κου- ταλιές της σούπας από το κάθε εί- δος). Θα σχηματίσετε έτσι μιá ζύ- μη, που θα την βάζετε στα μέρη δ- που βρίσκεται το χνούδι. Μόλις αϊ- σθανθήτε το παραμικρό κάψιμο, θα ξεπλύνετε άμέσως με χλιαρό νερό. Χρειάζεται πολύ μεγάλη προσοχή, γιατί ή αντίσταση του δέρματος ποικίλλει από το ένα άτομο στο άλ- λο. Γι' αυτό, πρέπει νά προχωρήσε- τε βαθμιαία, άδελάνοντας σιγά-σιγά την πυκνότητα της διαλύσεως. Προη- γουμένως, θα περάσετε τα χείλη σας και τις άκρες της μύτης μ' ένα παχύ στρώμα βαζελίνης, για να τα προστατεύσετε.

Ή κόκκινη μύτη

Κομπρέσσες με χλιαρό τριαντα- φυλλόνερο, νερό μολόχας ή νερό με σόδα. Όφελούν επίσης τα μασάζ με το δακτύλο παραποσώμα:

Βαζελίνη 5 γραμ.
Λανολίνη 5 »
Βόρας 20 »
Βάμμα καψικού ... 20 σταγόνες

Πολύ καλό κάνουν και οι κρέμες με χασμελί.

Κατά της υπερουδρώσεως των ποδιών

Τάλκ 100 γραμ.
Στηπητρία σε σκόνη .. 50 »
Θεικόν άργέλλιον 10 »

Ή

Τάλκ 100 »
Καμφορά 4 »
Φορμάλ 4 »

Μπορείτε επίσης νά χρησιμοποιή- σετε πάτους από στυπώχαρτο περα- σμένους με υπερμαγγανικό κάλι ή με χλωροφύλλη, που θα τους βρήτε στο εμπόριο ή νά περάσετε το έσω- τερικό μέρος των παπουτσιών σας μ' ένα βαμβάκι, βουτηγμένο σε μιá διάλυσι φορμάλης.

Μάσκες για το πρόσωπο

Άν έχετε λιπαρό δέρμα, θα προ- τιμήσετε τις μάσκες από άσπράδι αγγού, στο οποίο θα προσθέσετε και λίγες σταγόνες χυμό λεμονιού. Θα ξεπλύνετε έπειτα με χλιαρό νερό, όποιο θα ρίξετε λίγο βόρσκα.

Άν έχετε ξηρό δέρμα, αντί για το άσπράδι, θα χρησιμοποιήσετε τον κροκό του αγγού με μερικές σταγόνες χυμό λεμονιού. Άντί για το λε- μόνι, μπορείτε νά βάλετε μιá κουτα- λιά του καφέ ελαιόλαδο ή άμυγδα- λή λάδα, ή άκόμη λίγη λανολίνη ή 2-3 κουταλιές μέλι. Θα ξεπλύνετε με χλιαρό νερό, στο οποίο θα προ- θέσετε μερικές σταγόνες τριανταφύ- λλονερο.

Για τα πολύ εύαισθητα δέρματα, είναι προτιμότερη μιá μάσκα από καρότα. Μπορείτε νά τα βάζετε στο πρόσωπό σας λωμένα με τη μοφή ζύμης προσθέτοντας και λίγη λανο- λίνη, ή νά χρησιμοποιήσετε μόνον το χυμό τους. Ο χυμός του καρότου φρεσκάει και άναζωογονεί το δέρμα.

Τώρα το φθινόπωρο, περισσότερο από κάθε άλλη εποχή, ή φροντισμένη στην εμφάνισή της κυ- ρία, περιποιείται το δέρμα της μόνον με ΛΑΝΟΛΙΝΗ ΜΕΛΡΑΝ. Διότι το EXTRAIT PURIFIÉ A LA LANOLINE που μόνον ή ΛΑΝΟΛΙΝΗ ΜΕΛΡΑΝ περιέχει, προστατεύει το δέρμα από τις καιρικές μεταβολές και συγχρόνως αναπλάθει τους χαλα- ρωμένους ιστούς. Έξ άλλου τα ύδα- ρή συστατικά της κρέμας έμποδίζουν την άφυδάτωση της επιδερμίδος (ξηρότητα)-πρόδρομον των ρυτίδων. Με Λανολίνη ΜΕΛΡΑΝ το δέρμα ξαναβρίσκει την φυσική του ελαστι- κότητα και φρεσκάδα.

LANOLINE melpan
crème

Και κάτι άλλο: Μή καθαρίζετε ποτέ το πρόσωπό σας με σαπούνι. Μετα- χειρισθήτε το άγνόν Γαλάκτωμα Ντερακιγιάν ΜΕΛΡΑΝ. Έπιτυγχάνει ένα τέλειο έπιστημονικό καθαρισμό, διευκολύνει την «πλήρη διαπνοή» του δέρματος και το άναζωογονεί συνεχώς.

ΟΙ ΧΙΛΙΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ

Μιά μεγάλη έρευνα που πρέπει να διαβάσετε μαζί μ' Εκείνον

ΟΙ ΧΙΛΙΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΟΥ ΚΟΜΨΟΥ ΑΝΤΡΑ

ΠΟΙΑ είναι η ημέρα, που όποιος-δήποτε άντρας γίνεται κομψός; Οι γυναίκες απαντούν: «Όταν παντρεύεται». Οι άντρες λένε: «Όταν αποφασίσω να ντυθώ σύμφωνα με την προσωπικότητά του». Οι ράφτες λένε: «Όταν αφαιρή τα ρεβέρ από τα πανταλόνια, όταν παύει να φορή κασκόλ και όταν αρχίσει να φορή καπέλλο».

Ε, λοιπόν, όλοι έχουν δίκιο! Οι ράφτες κάνουν καλά να καθορίζουν τους αυστηρούς κανόνες της αντρικής κομψότητας, οι άντρες κάνουν καλά να διαλέγουν εκείνο που τους άρσκει (σύμφωνα με την προσωπικότητά τους) και οι γυναίκες κάνουν καλά να επιβλέπουν τη φαντασία των συζύγων, που πολλές φορές είναι πολύ πιο τολμηρή απ' όσο φαντάζεται κανείς. Πιο κάτω, σας δίνουμε ιδέες, συμβουλές και γνώμες, από διάφορους «ειδικούς». Μόνο έτσι θα μπορούσατε να ανακαλύψετε πώς είναι ο κομψός άντρας του 1964.

Οι τρεις κομψότεροι ήθοποιοι του Ιταλικού κινηματογράφου απαντούν:

ΡΟΣΣΑΝΟ ΜΠΡΑΤΣΙ

ΕΡ.: Ποιοί είναι, κατά τη γνώμη μας, οι βασικοί κανόνες της αντρικής κομψότητας;

ΑΠ.: Ο κομψός άντρας πρέπει να μένει πιστός στο ίδιο χρώμα και να το αλλάζει μόνο στους τόνους, στις αποχρώσεις. Θα πρέπει να φορή το κάθε κοστούμι στην κατάλληλη στιγμή, στη σωστή ευκαιρία. Δεν πρέπει να φορή σακάκι με άνοιγματα στο πλάι στο απογευματινό κοστούμι, γραβάτες πολύ φανταχτερές, αξεσουάρ εκκεντρικά και μαγιόλα στην τσέπη. Να αποφεύγει κάθε είδους κόσημα. Να μη γεμίσει τις τσέπες του με όγκωδη πορτοφύλια, που φουσκώνουν τη σιλουέτα. Να κάνει μπάνιο κάθε πρωί και να μη άρωματίζεται υπερβολικά. ΕΡ.: Ποιά λεπτομέρεια ή αξεσου-

Ο ΚΩΜΙΚΟΣ ΤΟΤΟ

ΕΡ.: Ποιά λεπτομέρεια ή αξεσουάρ της αντρικής ενδυμασίας θα συμβουλευατε να αφαιρεθεί; ΑΠ.: Τα δακτυλίδια, τα μπρασελέ, η χρυσή αλυσίδα του ρολογιού, οι τσιράντες, που χρησιμοποιούνται από τους υπερβολικά προνοητικούς. ΕΡ.: Ποιους νεωτερισμούς επιδοκιμάζετε; ΑΠ.: Κανένα. Ο κανόνας του κομψού άντρα είναι να μη λανθάνει ποτέ αυτός πρώτος με μόδα. Αφήστε τους άλλους, τους έδελοντες σκαπανείς της μόδας, να κυκλοφορήσουν στους δρόμους, επιδεικνύοντας το νεωτερισμό, μελετήστε τις αντιδράσεις του κοινού και αποφασίστε ανάλογα με τις περιπτώσεις.

ΜΑΣΣΙΜΟ ΤΖΙΡΟΤΤΙ

ΕΡ.: Ποιοί είναι, κατά τη γνώμη σας, οι βασικοί κανόνες της αντρικής κομψότητας;

ΑΠ.: Ο κομψός άντρας θα πρέπει να έμπιστεύεται τα κοστούμια του σ' έναν πολύ καλό ράφτη. Να χρησιμοποιή μόνο πολύ καλά υφάσματα, που να πέφτουν καλά όφασμα, που να περνούν καλά και να μη τσαλακώνουν. Να αποφεύγει τα πλάγια άνοιγματα, τα πολύ φαρδιά ή τα πολύ στενά πανταλόνια, τα πολύ κοντά ή τα πολύ μακριά σακάκια. Να μη φορή ποτέ, ακόμα κι' αν πρόκειται να προσβύλι το φίλο

αυτήν αντρική ενδυμασία θα συμβουλευατε να αφαιρεθεί;

ΑΠ.: Οι τσιράντες. ΕΡ.: Και ποιά από τους νεωτερισμούς επιδοκιμάζετε; ΑΠ.: Το μονόγραμμα πάνω στη γραβάτα, αλλά πολύ μικρό και δυσδιάκριτο.

ΑΜΕΝΤΕΟ ΝΑΤΣΑΡΙ

ΕΡ.: Ποιοί είναι, κατά τη γνώμη σας, οι βασικοί κανόνες της αντρικής κομψότητας;

ΑΠ.: Ο κομψός άντρας θα πρέπει να ξέρει να κινήσει με απλότητα, χωρίς επιδεικτικότητα. Θα πρέπει να φροντίζει να διατηρήσει λεπτό και εύλογιστος μ' ένα καθημερινό, μακρύνιο περιπόλο. Θα πρέπει να θέσει να φορή οποιοδήποτε κοστούμι, γραβάτα, πουκάμισο ή καπέλλο, κατορθώνοντας να περάσει απαρατήρητος. Θα πρέπει να αλλάζει κοστούμι συχνά, για να νιώθει πάντοτε άνετα. Τα κοστούμια χρειάζονται «εξοφάσιν», για να διατηρούνται καινούρια.

ΕΡ.: Ποιά λεπτομέρεια ή αξεσουάρ της αντρικής ενδυμασίας θα συμβουλευατε να αποφευχθεί; ΑΠ.: Τα δακτυλίδια, τα μπρασελέ, η χρυσή αλυσίδα του ρολογιού, οι τσιράντες, που χρησιμοποιούνται από τους υπερβολικά προνοητικούς.

ΕΡ.: Ποιους νεωτερισμούς επιδοκιμάζετε; ΑΠ.: Κανένα. Ο κανόνας του κομψού άντρα είναι να μη λανθάνει ποτέ αυτός πρώτος με μόδα. Αφήστε τους άλλους, τους έδελοντες σκαπανείς της μόδας, να κυκλοφορήσουν στους δρόμους, επιδεικνύοντας το νεωτερισμό, μελετήστε τις αντιδράσεις του κοινού και αποφασίστε ανάλογα με τις περιπτώσεις.

Ο ΠΟΛΥ ΨΗΛΟΣ ΚΑΙ ΜΑΛΛΟΝ ΑΔΥΝΑΤΟΣ (Ραϊμόντο Βιανέλλο)

Σε όλους τους ψηλόλιγνους άντρες σαν και μένα συνιστώ ένα κοστούμι με οριζόντιες ρίγες. Με αυτό το τέχνασμα, η σιλουέτα φαίνεται κάπως πιο κοντή και πιο παχιά. Έγώ, όμως, δεν θάβερσκα ποτέ το κουράγιο να φορέσω ένα τέτοιο κοστούμι. Αφήνοντας, λοιπόν, κατά μέρος τα άσπεια, θα βάζω εξήγηση πώς ντύνομαι. Συνήθιζω να φορώ σακάκια κάπως μακρύτερα από το κανονικό, για να κρύβω το υπερβολικό μήκος των ποδιών, με όμως ελαφρά κατεβαμένους και με ένισχυσι που δίνει φάρδος στο θώρακα. Ξέρω πολύ καλά πώς πρέπει να αποφεύγω το γιλέκο, που τονίζει κάπως υπερβολικά τη λεπτότητα του κορμού, κι' έτσι είμαι αναγκασμένος να φορώ πολλότερα, παρ' όλο που τα απεχθάνομαι.

Ο ΠΑΧΥΣ

(Φραντσέσκο Μουλέ)

Για έναν άντρα εύσωμο σαν κι' εμένα ο μοναδικός τρόπος για να φανή κομψός, είναι να μη ντύνεται ποτέ σε στυλ μακενέ ανδρικής μόδας. Το ντύσιμο του, χρειάζεται να είναι φαινομενικά απημέλητο. Πρέπει να αποφεύγει τα μοντέλα «τονίζουσα» πολύ τη σιλουέτα με στενά πανταλόνια, τα πουκάμισα με το ψηλό λαϊμό. Τα σπορ κοστούμια, τα

Ο ΡΑΪ-ΜΟΝΤΟ ΒΙΑΝΕΛΛΟ

ΕΡ.: Ποιά αξεσουάρ ή ποιά λεπτομέρεια της αντρικής ενδυμασίας θα συμβουλευατε να αποφευχθεί; ΑΠ.: Τα σαρόνια, που είναι πραγματικά γελοία. Τις τσιράντες, που είναι άχρηστες και αντιαισθητικές, τα μακιεζόκοιμα, γιατί αποτελούν μια προτροπή στη νευρασθένεια. ΕΡ.: Ποιους νεωτερισμούς επιδοκιμάζετε; ΑΠ.: Ένας άντρας, που επιβιώνει τους νεωτερισμούς, έχει φανερή κλίση προς την εκκεντρικότητα, ενώ ο κομψός άντρας ντύνεται αποφεύγοντας κάθε τι το εκκεντρικό, συνταριάζοντας τα υφάσματα και τα χρώματα σύμφωνα με το ενστικτώδες γούστο του. Έγώ δεν συζητώ ποτέ με ένα ράφτη, δεν σταματώ ποτέ σε μια βιτρίνα αντρικής μόδας, χωρίς να έχω αποφασίσει από πριν τι πρόκειται να αγοράσω. Με την πρώτη τιμωρία, όμως είμαι ικανός να καταλάβω εκείνο που «δεν πρέπει» να αγοράσω.

Άπαντούν τρεις ήθοποιοι με άκτανίστο ανάστημα

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΟ ΑΝΑΣΤΗΜΑ (Ο κωμικός Τότο)

Ένας γενικός κανόνας, που αφορά όλους τους άντρες, και όχι μόνο εκείνους που έχουν μικρό ανάστημα, όπως εγώ, είναι να καταργήσουν για πάντα το σταυρωτό στομάχι. Και τώρα ως περάσουμε στο μυστικό της προσωπικής μου κομψότητας, όπως έχετε την καλωσύνη να «χωρίσω» κοστούμια, κάνοντας μοναδική εξαίρεσι για ένα σακάκι «γκότμαν», μπλέ με χρυσά κουμπιά. Συνήθως, προτιμώ να ντύνομαι με γκρι σκούρα κοστούμια και με αξεσουάρ μπλέ. Αποφεύγω τις ρίγες, τα κορρά και τα φανταζι μοτίβα. Χρησιμοποιώ σακάκια ούτε πολύ κοντά ούτε πολύ μακριά, με λεπτά φτιασμένο από το ίδιο υφάσμα του κοστούμιού. Δεν ξέρω αν ο ράφτης μου καταφεύγει σε τεχνάσματα για να βελτιώ το ψηλόλιγνο της σιλουέτας μου. Έμένα, μου άρεσει όπως με ντύνει από πάρα πολλά χρόνια και αυτό είναι το απαισιότατο.

ΤΟΥ ΚΟΜΨΟΥ ΑΝΤΡΑ

φανέλλια πουκάμισα, τα κοτλέ σακάκια είναι ό,τι χρειάζεται γι' αυτόν. Όσο για το μάλλινο σακάκι, θα πρέπει να είναι πολυσί; με τρία κουμπιά, με πέτα πολύ φαρδιά, με ώμους και θώρακα αρκετά ένισχυμένους, για να κρύβουν το απότομο πτέγμα της κοιλιάς. Το πανταλόνι θα πρέπει να είναι χωρίς ρεβέρ, με λογικό φάρδος και από βαρύ υφάσμα.

Και τώρα δίνουμε το λόγο στους μάγους της ανδρικής μόδας

ΕΝΑΣ ΚΛΑΣΙΚΟΣ ΡΑΦΤΗΣ (Γκαετάνο Σαβίνι Μπριόνι)

ΕΡ.: Τα πανταλόνια πρέπει να φοριούνται με ρεβέρ ή χωρίς ρεβέρ; ΑΠ.: Έγώ προσωπικά καταργώ πάντα το ρεβέρ των πανταλονιών, για ένα λόγο υγιεινό και για ένα αισθητικό. Υγιεινό, γιατί το ρεβέρ δημιουργεί μια φωλιά σκόνης και αισθητικό γιατί αφαιρεί ύψος από την αντρική σιλουέτα και κοιτάζει τα πόδια.

ΕΡ.: Τα σακάκια πρέπει να έχουν άνοιγματα στο πλάι;

ΑΠ.: Χωρίς αμφισβόλια, τα πλάγια άνοιγματα λεπταίνουν τη σιλουέτα και κρύβουν την αρχή της κοιλιάς. Εκτός απ' αυτό, δίνουν μια μεγαλύτερη εύκλιση στις κινήσεις, δεν αφήνουν τις τσέπες να παραμορφώνονται και είναι απαραίτητα. Ίδιατερα για τον άντρα που καθετα στο βολάν. Έγώ τα συμβουλευω πάντα, τουλάχιστον για όλες τις σπορ εμφανίσεις. Φυσικά, στα απογευματινά και τα βραδυνά κοστούμια.

Ο ΦΡΑΝΤΣΕΣΚΟ ΜΟΥΛΕ

ΕΡ.: Τα μπλούζ — τζηνς είναι πια έκτος μόδας. Άλλα είχαν αναμφισβήτητα προτερήματα να είναι πρακτικά, αξιόδοχα, να μη λερωθούν, να εύκολα και να πλένονται στο σπίτι με νερό και σαπούνι. Πώς είναι δυνατόν να αντικατασταθούν; ΑΠ.: Δεν νομίζω ότι μπορεί να βρεθί ένα άλλο πανταλόνι, με τα ίδια χαρακτηριστικά και με τα ίδια αισθητικά ελαττώματα. Με τη δια αίσθησι των μπλούζ — τζηνς, ο χρησιμοποίη των μπλουζ — τζηνς, δίνει άντρας αποκτούσε μια ταμόνερη αίσθηση το ντύσιμό του. Για σι να παραμείνι το ντύσιμό του. Για σι να αντικαταστήσει των μπλουζ — τζηνς, αντικαταστήσει πανταλόνια από καμφοροανίλλα ή από μάλλινα καμφοροανίλλα με ρίγες διαγώνια, γκαμπαρντίνα των καμφοροανίλλων, που οι Άγγλοι τα χρησιμοποιούσαν για τα πανταλόνια της ιπποσύνης και για το ντύσιμο της εξοχής.

ΕΝΑΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΗΣ ΔΕΡΜΑΤΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ (Κάρλο Φέντι)

ΕΡ.: Όλα τα κομμάτια, που αποτελούν τα δερματίνα αξεσουάρ (πορτοφύλια, κλειδοθήκη, ζώνη κλπ.) πρέπει να είναι φτιασμένα από το ίδιο υλικό και στην ίδια απόχρωση; ΑΠ.: Είναι πάντα προτιμότερο, αυτά τα κομμάτια να είναι άσορτι μεταξύ τους. Μά, οποιαδήποτε, είναι υπερβολικό να μιλάμε για «αίεταν». Τώρα, υπάρχει η τάση να καταργηθί το παλιό πορτοφόλι, με το αέλο και όγκωδες σχήμα, καθώς και το πορτοφολάκι των καμφοροανίλλων και τα δύο με να αντικαταστήσει δερματίνα αφέλλο, που υπάρχει ένα χρώμα για τα χαρτονομίσματα κι' ένα άλλο για τα μιλιά με αυτόματο κλειδί. Όσο για το λουράκι του ρολογιού, γι' αυτό δεν υπάρχει κανένας κανόνας, για τον απλούστατο λόγο ότι το ρολόι του χεριού μένει πάντα έξω από τους κανόνες της κομψότητας και γίνεται άνεκτο μόνο για τα σπορ και για το ταξίδι.

ΕΡ.: Πώς διαλέγεται μια ζώνη για το πανταλόνι;

ΑΠ.: Οι μοντέρνοι ράφτες έχουν μελετήσει διάφορα μικρά τεχνάσματα στο κόψιμο και στην κατασκευή, για να κάνουν όσο το δυνατόν γώτερο απαραίτητο αυτό το εξάρτημα, που είναι προτιμότερο να λείπει. Οποιαδήποτε, ή ιβανική ζώνη είναι λεπτή, από δέρμα πολύ μαλακό.

ΕΡ.: Πώς διαλέγεται μια ζώνη για το πανταλόνι;

ΑΠ.: Οι μοντέρνοι ράφτες έχουν μελετήσει διάφορα μικρά τεχνάσματα στο κόψιμο και στην κατασκευή, για να κάνουν όσο το δυνατόν γώτερο απαραίτητο αυτό το εξάρτημα, που είναι προτιμότερο να λείπει. Οποιαδήποτε, ή ιβανική ζώνη είναι λεπτή, από δέρμα πολύ μαλακό.

Ο ΠΙΕΤΡΟ ΠΙΛΟΤΤΙ

ΕΝΑΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ (Γκουλιέλμο Μπατιστόνι)

ΕΡ.: Ο κομψός άντρας πρέπει να δέχεται, χωρίς αντιρήσεις τους νεωτερισμούς που επιβάλλονται από τη μόδα ή πρέπει να μένει πιστός στο κλασσικό στυλ;

ΑΠ.: Ο κομψός άντρας δεν έχει προβλήματα νεωτερισμών γιατί είναι συντηρητικός. Μπορεί να έχη ένα κατό κοστούμι, σε έκτο αποχρώσεις του γκρι και όλα στο ίδιο μοντέλο. Τα ναυτικά πανταλόνια, τα γιλέκα φανταζι, τα πουκάμισα με τα χαρταετιά μοτίβα και όλες οι άλλες εκκεντρικότητες της στιγμής ταφισάουν μόνον στους ασυνειδητούς γόητες.

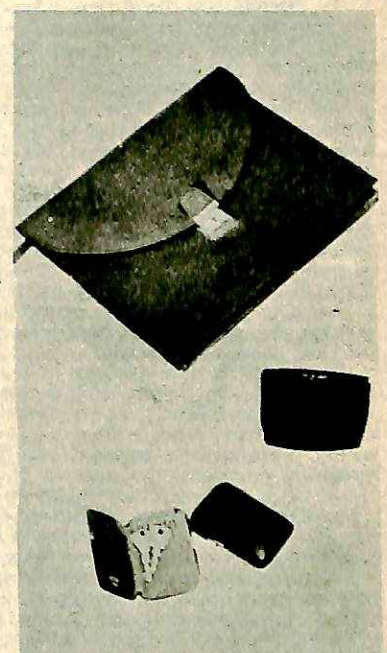
ΕΡ.: Με ποιά κριτήριο διαλέγεται ένα πουκάμισο και έναρμονίζεται με τα διάφορα κοστούμια;

ΑΠ.: Ένα καλό πουκάμισο πρέπει να είναι φτιασμένο πάνω στα μέτρα εκείνου που πρόκειται να το φορή, σύμφωνα με τις ανατομικές του γραμμές. Η έκλογη του κολλάρου είναι πολύ δύσκολη. Ο αδύνατος άντρας πρέπει να προτιμή το αγγλικό κολλάρο, που είναι μάλλον ψηλό, ενώ ο παχύς άντρας πρέπει να αποφεύγει αυτό το κολλάρο, για να προτιμήση ένα φαρδύ και χαμηλό.

Με το απογευματινό κοστούμι, εί-

Ο ΓΚΟΥΓΙΕΛΜΟ ΜΠΑΤΙΣΤΟΝΙ

ΕΡ.: Πότε φοριέται το κασκόλ; ΑΠ.: Ποτέ. Και το παλιό είναι προτιμότερο να είναι πάντα κουμπωμένο. ΕΡ.: Ο κομψός άντρας πρέπει να φορή καπέλλο; ΑΠ.: Πάντα από τούνη ή άλλο τόπο μάλλινου για το πρωί, ή από κετό για το απόγευμα. Ένας κομψός άντρας δεν φορέει ποτέ καπέλλο δερμάτινο, ή μοντέλα αλκυνοπού, τυρολέου, μεξικάνου, κασού — μπου,

ΔΕΡΜΑΤΙΝΑ ΕΙΔΗ ΤΟΥ ΚΑΡΛΟ ΦΕΝΤΙ

-ΕΙΣΑΙ πραγματικός θησαυρός, είπε η Ντενίς Καρρέ, ενώ ένα άσχημο χαμόγελο μισάνοιγε τα βαμμένα χείλη της.

— Είναι κιόλας εδώ; ρώτησε, αναστριχιάζοντας η Μαρτίν.

— Η Ντενίς δεν απάντησε. Αρκάστηκε μόνο να την οδηγήσει προς το σαλόνι.

— Έλα να γνωρίσεις τον Χένρυ Ντενίς, είπε με το γλυκανάλατο ύφος της. Αυτή είναι η ανιψιά μου, η Μαρτίν.

— Χαίρω πολύ, είπε ο άντρας εύγενικά, σφίγγοντας το χέρι της Μαρτίν. Η θεία σας μου μίλησε πολύ για σας. Μου είπε πως ασχολείσθε με τη ζωγραφική, συνέχισε ο άντρας. Θάθελα να δω τα έργα σας.

— Η ζωή μου έξω απ' αυτό το σπίτι, απάντησε η Μαρτίν μ' ένα βεβιασμένο χαμόγελο, είναι αποκλεισμένη για όλους, ακόμα και για τη θεία. Άλλωστε, δε ζω μόνη. Μοιράζομαι ένα μικρό διαμέρισμα με δυο φίλες μου. Μά με παρηγορεί η έλπιδα πως θα μπορέσω να σας συναντήσω πάλι.

Μια μικρή φλόγα ανέβηκε στα μάγουλα της Μαρτίν. Εκείνη τη στιγμή, ένωσε ένα άγριο και ανίσχυρο μίσος για τη Ντενίς. Κι' όμως ο Χένρυ ήταν ένας γοητευτικός άντρας, περίπου τριανταπέντε χρόνων, και αν τον είχε γνωρίσει διαφορετικά, ίσως να της άρεσε.

— Σας είχα φανταστή έναν τυπο έντελώς αλλοιωτικό και πρέπει να δικαιολογήσω πως είχα άδικο, της είπε εκείνος όταν η Ντενίς απομακρύνθηκε για να σερβίρει τα ποτά.

— Ένα ξαφνικό κύμα τράμου έπνιξε τη Μαρτίν. Θα προτιμούσε να μην άρσσε καθόλου στον Χένρυ, μά, δυστυχώς, είχε συμβεί το αντίθετο. Όταν σήκώθηκε να φύγει, εκείνος φάνηκε απογοητευμένος.

Στο κατάφλοι, η Ντενίς της ψιθύρισε:

— Θα μού τηλεφωνήσης αύριο και θα δεχτής να βγής μαζί του το βράδυ!

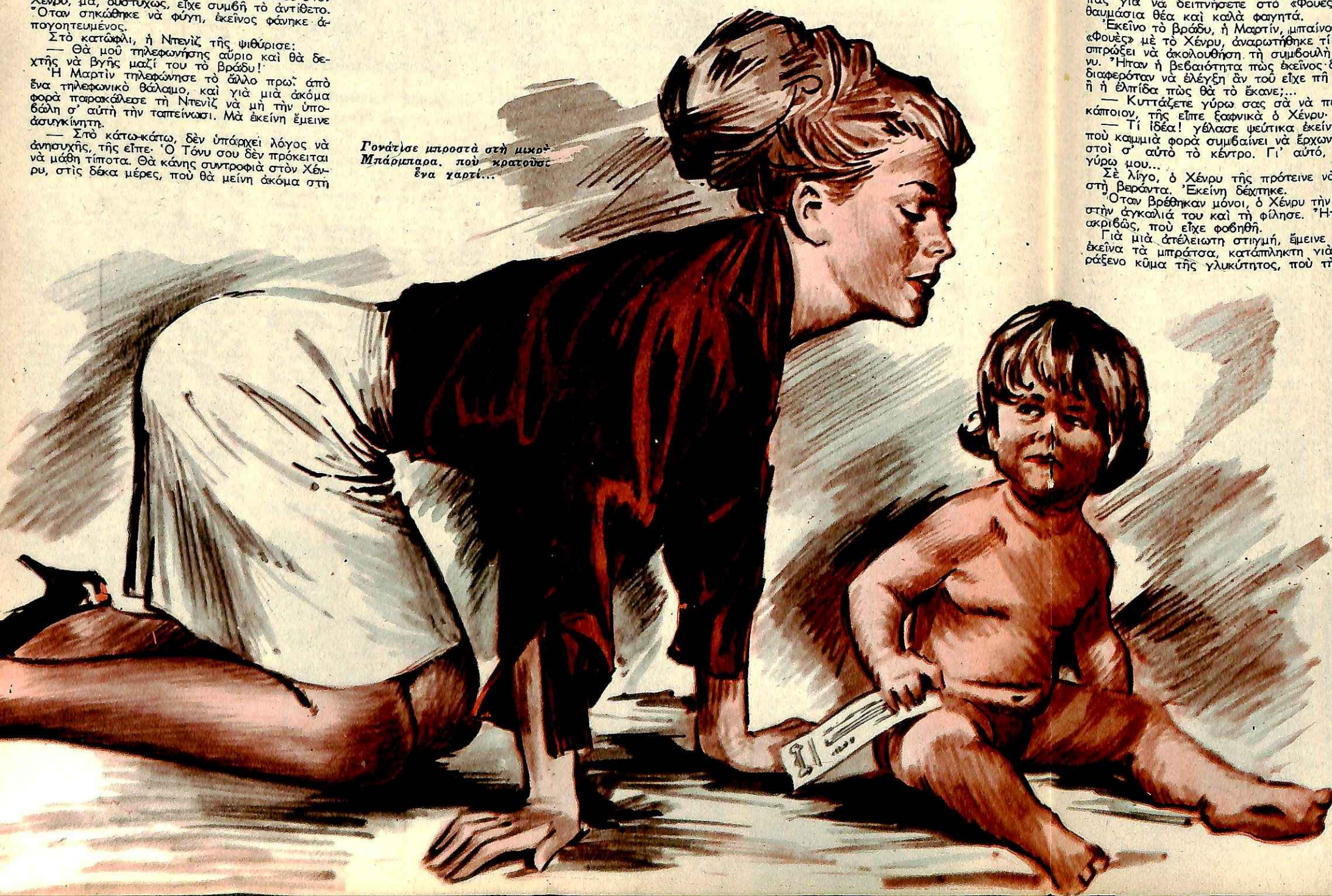
— Η Μαρτίν τηλεφώνησε το άλλο πρωί από ένα τηλεφωνικό θάλαμο, και για μια ακόμα φορά παρακάλεσε τη Ντενίς να μη την υποβάλει σ' αυτή την ταπεινώσι. Μά εκείνη έμεινε άσυγκίνητη.

— Στο κάτω-κάτω, δεν υπάρχει λόγος να ανησυχής, της είπε. Ο Τόνυ σου δεν πρόκειται να μάθει τίποτα. Θα κάνης συντροφιά στον Χένρυ, στις δέκα μέρες, που θα μείνη ακόμα στη

Γονάτισε μπροστά στη μικρή Μπάρμπαρα, που κρατούσε ένα χαρτί...

ΕΙΝΑΙ ΟΜΟΡΦΗ Η ΖΩΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Γαλλία. Ύστερα θα φύγει για την Αμερική και όλα θα τελειώσουν.

— Η Μαρτίν γύρισε βιαστικά στο σπίτι και πήγε κατ' ευθείαν στο άτελιέ, με την καρδιά βαριά από αγωνία.

Ο Τόνυ άπλωνε χρώματα πάνω σ' ένα μουσαμά. Η Μαρτίν κάθισε στο ντιβάνι, νιώθοντας την απελπισμένη επιθυμία να ριχτεί στην αγκαλιά του και να του τὰ πη έλα. Μά ήξερε πως, αν το έκανε αυτό, θα τον έχανε!

— Δέ φταίει αυτός, συλλογίστηκε, δε φταίει αν άνηκη σε άριστοκρατική οικογένεια με παλιές άρχες και αν η νοστορπία του είναι έπιηρασμένη από ένα σωρό προλήψεις.

Δεν ήταν, άλλωστε, αυτός ο λόγος, που ο Τόνυ δεν την είχε παντρευτεί, παρ' όλο, που την άγαπούσε; Μια κοπέλλα με ταπεινή καταγωγή, μια νεαρή ζωγράφος χωρίς έπιτυχία, που, ύστερα από ένα νεανικό σφάλμα, βρέθηκε μ' ένα νόθο παιδί στην αγκαλιά, θα μπορούσε να είναι η σύντροφος όποιουδήποτε διάσημου ζωγράφου, αλλά όχι ενός νεαρού άριστοκράτη.

— Χθές το βράδυ, γλύτωσες ναρς από τη φίλη σου, της είπε, αφήνοντας τὰ πινέλλα.

— Ναι, απάντησε η Μαρτίν, προσπαθώντας να δώσει ήρεμο τόνο στη φωνή της. Μά άπόψε θα δειπνήσουμε μαζί, αν δε σε δισαρεστή. Ξέρεις... αυτή η φίλη μου είναι από το χωριό μου. Θάθελα να την καλέσω εδώ, μά θα βρισκόμουν σε δύσκολη θέση. Στο χωριό, δεν ξέρουν τίποτα για τη Μπάρμπαρα...

— Κι' εγώ το προτιμώ να μην έλθω εδώ, βιάστηκε να πη ο Τόνυ. Θα μπορούσες να την πιάς για να δειπνήσετε στο «Φουές». Έχει θαυμάσια θέα και καλά φαγητά.

— Εκείνο το βράδυ, η Μαρτίν, μπαίνοντας στο «Φουές» με το Χένρυ, αναρωτήθηκε τί την είχε απρώξει να ακολουθήσει τη συμβουλή του Τόνυ. Ήταν η βεβαιότητα πως εκείνος δε θα ένοιαφερόταν να έλέγξει αν του είχε πη αλήθεια, ή η έλπιδα πως θα το έκανε;

— Κυτάζετε γύρω σας σά να περιμένετε κάποιον, της είπε ξαφνικά ο Χένρυ.

— Τι ιδέα! γέλασε ψεύτικα εκείνη. Μόνο, που καμμιά φορά συμβαίνει να έρχονται: γνωστοί σ' αυτό το κέντρο. Γι' αυτό, κύταζα γύρω μου...

Σε λίγο, ο Χένρυ της πρότεινε να βγούνε στη βεράντα. Εκείνη δέχτηκε.

— Όταν βρέθηκαν μόνοι, ο Χένρυ την τράβηξε στην αγκαλιά του και τη φίλησε. Ήταν αυτό ακριβώς, που είχε φοβηθεί.

— Για μια άτέλειωτη στιγμή, έμεινε μέσα σ' εκείνα τὰ μπράτσα, κατάπληκτη για το παράξενο κύμα της γλυκύτητος, που την πλημ-

μύριζε. Ύστερα, όμως, αμόρητα και σχεδόν βίαια, αποτραβήχτηκε από το αγκάλιασμά του.

— Είναι ακριβώς όπως το είχα φανταστή, είπε ο Χένρυ, ενώ την άφηνε άμέσως ελεύθερη. Δεν είσθε άνηψιά της Ντενίς Καρρέ. Άλλωστε, αυτό το δε απέκάλυψε η ίδια. Μά δεν είσθε ούτε μια τολμηρή κοπέλλα, χωρίς ήθικους φραγμούς, όπως σας περιέγραφε εκείνη. Γιατί δεχτήκατε, λοιπόν, να έλθετε μαζί μου;

— Γιατί εκείνη η γυναίκα με εκβίαζε, απάντησε η Μαρτίν με πικρία, αποφασίζοντας ξαφνικά να τὰ εξομολογήσει όλα στο Χένρυ. Η ιστορία άρχισε πριν από δυο χρόνια, όταν ήμουν είκοσι χρόνων και εργαζόμουν σαν υπάλληλος της Ντενίς. Δηλαδή... τότε, που άπέκτησα την κόρη μου και δε μπορούσα να παρακολουθήσω πια τη Σχολή Καλών Τεχνών, ούτε να έπιπτρέμω στο σπίτι μου. Έπρεπε να βρω μια δουλειά. Και τη βρήκα κοντά στη Ντενίς. Της ήμουν πολύ χρήσιμη, γιατί τότε η Ντενίς είχε ένα κατάστημα ζωγραφικών πινάκων, αλλά δεν καταλάβαινε τίποτα από ζωγραφική. Μια μέρα, κάποιος κάμης από τη Φλωρεντία, έφερε στο κατάστημά της έναν μικρό πίνακα. Ήταν ένα πραγματικό άριστοούργημα της Σχολής του Κανάλεττο. Έρωτεύτηκα εκείνο τον πίνακα και, έπειδή ήξερα πως δε θα μπορούσα να τον άποκτήσω ποτέ, άρχισα να τον αντιγράφω, τις ώρες, που η Ντενίς δεν ήταν στο κατάστημά μου. Όταν τελείωσα, το αντίγραφο μου φάνηκε τόσο τέλειο, τόσο όμοιο με το πρωτότυπο, που νόμισα πως θα μπορούσα να εξομαλίσω όποιονδήποτε. Όταν σκέφτηκα να αντικαταστήσω το πρωτότυπο με το αντίγραφο, δε μού φάνηκε πως έκανα κλεψή. Ποιός ξέρει σε ποιά χερία θα έπεφτε, ποιά μάτια θα τον κύτταζαν με άδιανορία, χωρίς να μπορούν να συλλάβουν τη μυστική του μαγεία! Ενώ εγώ... Ω, δεν έβρω αν μπόρητε να με καταλάβετε!

— Κι' όμως σας καταλαβαίνω, απάντησε ο Χένρυ. Συνέχιστε, Μαρτίν.

— Ο πίνακας δεν πωλήθηκε, εξακολούθησε η Μαρτίν χαμηλόφωνα. Και μια μέρα, ο ιδιοκτήτης του ήλθε να τον ξαναπάρει. Φυσικά, κατάλαβε άμέσως την άλλαγή. Ήταν φοβερό για μένα. Έπείσθηκα άμέσως το πρωτότυπο και το πράγμα άποσπάρθηκε. Το ίδιο βράδυ, είπα στη Ντενίς πως θα έφευγα γιατί δεν είχα πια την έμπιστοσύνη της. Μά εκείνη μού έλεγε πως δεν υπήρχε λόγος να φύγω. Αν δεχόμουν να υπογράψω μια δήλωση, ότι είχα άποπειραθή να κλέψω εκείνο τον πίνακα, θα με κρατούσε στο κατάστημά μου. Υπέγραψα. Το έκανα για την κόρη μου.

— Όταν, ύστερα από έξη μήνες, η Ντενίς πώλησε το μαγαζί, της ζήτησα να μού έπιπτρέψει εκείνη τη δήλωση, μά μού είπε πως την είχε καταστρέψει. Την πίστεψα κι' ήσυχασα. Πριν από δυο μέρες όμως μου τηλεφώνησε και...

— Και σε άνάγκασε να μού κάνης συντροφιά και να φανής εύγενική μαζί μου, συμπλήρωσε ο Χένρυ, με φωνή συγκινημένη. Καμμένο κοριτσάκι! Η Ντενίς φοβήθηκε πως θα συνέχιζα το ταξίδι μου και προσπάθησε να με κρατήσει εδώ. Πρέπει να σου πω κι' εγώ ενδιαφέρομαι για τη ζωγραφική, παρ' όλο, που δεν είμαι ζωγράφος. Στη Νέα Υόρκη, έχω δυο σάλες γεμάτες πίνακες, που είμαι σίγουρος πως θα σου άρεσαν. Η Ντενίς δεν έγκατέλειψε έντελώς την παλιά της επιχείρησι. Τώρα έχει στα χερία της έναν άραιότατο πίνακα, που άποδίδεται στον Τσιτσιμπούε. Μου άρέσει πολύ, μά η τιμή μού φαίνεται υπερβολική, γιατί δεν είμαι βέβαιος για τη γνησιότητά του. Όταν της είπα πως θα σκεφτόμουν το πράγμα, συνεχίζοντας το ταξίδι μου, θέλησε να με έμποδίσω να φύγω, ποντάροντας στη γοητεία μιας όμορφης και εύκολης κοπέλλας. Μά εσύ δεν είσαι εύκολη. Άλήθεια, Μαρτίν; Παρ' όλο που...

— Παρ' όλο, που έχω μια παράνομη κόρη, συνέχισε με πικρία η Μαρτίν. Όχι, δεν ήμουν ποτέ μια εύκολη κοπέλλα. Όλα συνέβησαν ένα βράδυ, που έκανα το λάθος να πάω στη γιορτή, που έδινε ένας ψευτοζωγράφος, που μόλις τον είχα γνωρίσει. Κάτι μού έδωσαν να πιώ... και όταν ξύπνησα, την άλλη μέρα, ήταν άργα πια...

— Μά, εκτός από την κόρη σου, υπάρχει και κάποιος άντρας, αυτή τη στιγμή, στη ζωή σου. Δεν είν' έτσι, Μαρτίν; Γιατί, λοιπόν, δεν ζητούσες τη βοήθειά του;

— Γιατί δε θα μπορούσα να με καταλάβει, θα τον έχανα. Κι' εγώ εξακολουθώ να έλπίζω πως θα δώσω ένα όνομα στην κόρη μου.

— Ο Χένρυ δεν είπε τίποτα. Την έπιασε από το μπράτσο για να την οδηγήσει προς τη σάλα. Μά, ξαφνικά, η Μαρτίν στάθηκε, παγωμένη. Στο κατάφλοι της μεγάλης τζαμόπορτας,

στεκόταν ο Τόνυ και την κύτταζε...

— Η πόρτα του γραφείου ήταν κλειστή, μά η Μαρτίν, άκουμπισμένη στον τοίχο, τὰ άκούγε όλα. Ο Τόνυ φαίνονταν σχεδόν διατεθειμένος να δεχτή την έξηγησι, που του έδινε ο Χένρυ και που το περασμένο βράδυ, στο «Φουές», είχε άρνηθή με περιφρόνησι και άγανάκτησι. Η φωνή του Χένρυ ήταν ήρεμη, ξεστή, πιστική.

Μά ο Τόνυ απάντησε ψυχρά:

— Έχετε παράξενες ιδέες για την τιμότητα, εσείς οι Αμερικανοί. Αυτό, που έκανε η Μαρτίν, ήταν μια χυδαία άπάτη, μια κλοπή, κι' εσείς τη δικαιολογείτε. Θα προτιμούσα να έπρόκειτο για ένα έρωτικό καπρίτσιο. Θα ήταν κάτι σχεδόν δικαιολογημένο. Όπως ξέρετε, δεν είναι σύζυγός μου και, άλλωστε, υπάρχουν και προηγούμενα...

— Αυτός ο άντρας δε νιώθει για σένα ούτε το χιλιοστό από το αίσθημα που νιώθεις εσύ για κείνον, είπε ο Χένρυ, κυττάζοντας έξω από το παράθυρο της πανσιόν, όπου έμειναν η Μαρτίν και η Μπάρμπαρα, εδώ και μια έβδομάδα.

— Δεν είναι αυτό, ψιθύρισε η Μαρτίν. Ο Τόνυ, βλέπεις, είναι πολύ τίμιος, για να μπόρεση να δεχθή άρισμένα πράγματα.

Σά νύθελε να ζήτηση παρηγοριά για την άπέραντη απογοήτευσι, που γέμιζε την καρδιά της, γονάτισε μπροστά στη μικρή Μπάρμπαρα, που, καθισμένη πάνω στο χαλί, κρατούσε στα χερία της ένα χαρτί. Ήταν το «άποχαριετιστήριο» τσέκ που της είχε δώσει ο Τόνυ και που αυτή άναγκάστηκε να το δεχτή για χάρη της Μπάρμπαρας.

— Ο Χένρυ έμεινε μερικές στιγμές σιωπηλός. Ύστερα στράφηκε προς το μέρος της.

— Ίσως εγώ να μην είμαι τόσο τίμιος, είπε. Σε μια στιγμή άδυναμίας, νομίζω πως θα ήμουν ικανός να κάνω αυτό, που έκανες εσύ.

— Ξέρω πως το λες από εύγνεια, είπε η Μαρτίν, ενώ σγκωνόταν. Γιατί είσαι τόσο καλός μαζί μου; Δε φταίς εσύ για όσα συνέβησαν. Δεν πρέπει να έλθης τυμεις.

— Δεν έχω τυμεις, απάντησε ο Χένρυ. Καταλαβαίνω μόνο πως σ' αγαπώ, Μαρτίν, και ύποφέρω γιατί η καρδιά σου άνηκει σ' άλλον.

— Η Μαρτίν τον κύτταζε για λίγο, σιωπηλή, ενώ τὰ μάτια της γέμιζαν δάκρυα.

— Όχι τώρα πιά, Χένρυ, ψιθύρισε. Η καρδιά μου δεν άνηκει πια στον Τόνυ. Πρώτα τον άγαπούσα, ναι. Παρ' όλο, που καταλάβαινα πως δεν έκρυβε μέσα του ούτε ένα ψιχούλο γενναϊομυχίας. Έλπιζα, τώρα όμως...

— Τώρα; ρώτησε ο Χένρυ, με άγωνία.

— Τώρα γνώρισα έσένα, Χένρυ, συνέχισε η Μαρτίν. Και καταλάβα πως υπάρχουν στον κόσμο και άντρες με άνώτερες ψυχές, γεμάτες από άραία και εύγενικά αίσθηματα. Θα ήμουν εύτυχισμένη, αν μπορούσα να μείνω κλεισμένη εδώ ως τη στιγμή, που θα έρχόσουν. Μά, δυστυχώς, εσύ θα φύγης...

— Αν θέλεις, μπορείς να έρθης μαζί μου, Μαρτίν, είπε ο Χένρυ.

Εκείνη σήκωσε το κεφάλι και τον κύτταζε, με μάτια, που έλαμπαν.

— Το λες αλήθεια; Μά τότε... πρώτα... πρέπει να πείσεις τη Ντενίς να σου δώσει εκείνο το χαρτί. Είναι έπικίνδυνο, στα χερία της.

— Για πού; απάντησε ο Χένρυ, σγκωνώντας τους ώμους. Η Ντενίς μπόρεσε να σε εκβιάσει τώρα, μά δε θα τολμήσει να το έπαναλάβει όταν θα είσαι γυναίκα μου.

— Η Μαρτίν τον κύτταζε σαστισμένη.

— Χένρυ... ψιθύρισε ύστερα. Μου ζήτησες να... σε παντρευτώ;

— Και βέβαια, γέλασε εκείνος, για να κρύψει τη συγκίνησή του, ενώ την αγκάλιαζε.

— Για μια στιγμή, έμειναν έτσι, τυλιγμένοι από μια μωγική σιωπή.

— Μά, ξαφνικά, ένα χαρούμενο γέλακι τους έκανε να στραφούν και είδαν τη Μπάρμπαρα να σκίζει σε μικρά κομμάτια το τσέκ του Τόνυ.

— Φυσικά, θέλω κι' αυτήν, είπε ο Χένρυ, χαμογελώντας. Άπέδειξε πως είναι μια κοπελίτσα λογική κι' άποφαρισμένη να... σκίζει κάθε δεσμό με το παρελθόν!

— Ω, Χένρυ, η ζωή είναι τόσο παράξενη και ύπεροχη! φώναξε η Μαρτίν. Νιώθω πως άγαπώ όλο τον κόσμο... ακόμα και τη Ντενίς!

— Έ, όχι κι' εκείνη τη μέγαιρα, που σου έκανε τόσο κακό! διαμαρτυρήθηκε ο Χένρυ, γελώντας.

— Έδώ είναι, που κάνεις λάθος, απάντησε η Μαρτίν σοβαρά. Η Ντενίς έκανε ένα μεγάλο καλό σε μένα και τη Μπάρμπαρα. Μας έδωσε την ευκαιρία να σε συναντήσουμε!

ΖΑΝ ΤΡΙΜΠΙΣ

Σας διδάσκουμε 30 μοντέρνες πλέξεις

πρός, ακριβώς αντίκρου στις κοιμπότρυπες και σε βάθος 6,5 εκατοστών από την άκρη. Ράβετε τα άλλα δύο κομμάτια στο δεξί έμπροσθ, στην ίδια ακριβώς θέση και με άρρόστιασι έντεκα εκατοστών από την άκρη.

μ' αίσθηση να ξησάει άκοσμα... είπε.
Ξανάκουσε τα μάτια του κι' άποκοιμήθηκε. Ο 'Αδόλφος κι' η Μαρκέλλα άπομακρύνθηκαν σιγά-σιγά άπ' το κρεβάτι του.
Ο πρώτος πήρε το χέρι της πεθεράς του και το φίλησε με ευγνωμοσύνη.
— Τί καλή, που είσαστε! ψιθύρισε. Κανείς δε θα μπορούσε να τον περιποιηθ' όπως εσείς.
— Η 'Ελενα θα έκανε ό,τι ξ-καμα κι' εγώ. Άλλα είναι πιά ά-δύνατη.

— Δεν έχει τη δική σας καρδιά, η 'Ελενα, ούτε την ύπομονή σας.

— Γιατί το λές αυτό, 'Αδόλφε; — Ένα μονάχα θα ήθελα: να σας μοιάζ' η κόρη σας. Μά αυτή δεν έχει την ψυχή σας.

— Εγώ φταίω γι' αυτό, άπάντησε η Μαρκέλλα. Εγώ, που την κακομαθα... Ωστόσο, σ' αγαπάει πολύ!

Ο 'Αδόλφος κούνησε το κεφάλι του καταφατικά.

— Αυτή είναι η μόνη ελπίδα, που μ' εμποδίζει να θυμώσω κάποτε μαζί της. Μά θάθελα πολύ να τη δω π'όσο περιποιητική, π'όσο τρυφερή στα πρόσωπα, που την περιβάλλουν με τη στοργή τους... Νά, άς πούμε, έχουν περάσει τώρα δυό μήνες άπό τότε, που έφυγε η φίλη της, η 'Εμμα, κι' ό-μως δεν ενδιαφερόθηκε να ρωτήσει καθόλου γι' αυτήν.

Είχαν καθίσει κοντά-κοντά και μιλούσαν σιγανά, για να μη ταραξούν τον ύπνο του άρρώστου.

Η Μαρκέλλα άνασκόρτησε, στις τελευταίες λέξεις του γαμπρού της.

— Δεν ξανάγραψε πιά η 'Εμμα; ρώτησε.

— Ναι, μία μέρα, άφου έφυγε, έγραψε, για να μάς ειδοποιήσ' πως σ' άπουσίαζε περισσότερο άπ' όσο είχε λογαριάσει.

— Δηλαδή ήταν ένα γράμμα, που δεν άπαιτούσε άπάντησ'... Μά ώφειλε να ξαναγράψ'η. Κι' έπειτα... θά σου πώ κάτι, 'Αδόλφε. Ξέρεις πως δε συνιθίζω να κακολογώ κανένα. Η 'Εμμα με ενδιέφερε, την είχα συμπαθήσει. Μά έμαθα δυσάρεστα πράγματα γι' αυτήν, κι' έτσι μπορώ να πώ πως εύχαριστιέμαι σχεδόν, που δε βρίσκεται πιά κοντά στην κόρη μου.

— Εγώ πιστεύω πως τη συκοφαντήσανε, είπε ζωηρά ο 'Αδόλφος. Υπάρχουν τόσο κακοί και φθονεροί άνθρωποι στον κόσμο!

Η Μαρκέλλα τον κύτταξε με έκπληξη.

— Δίκιο είχε, λοιπόν, να τη

ζηλεύ'η η κόρη μου, μουρμούρισε.

— Ποιάν;

— Την 'Εμμα.

— Ζήλευε την 'Εμμα; Γιατί;

— Γιατί καταλάβαινε πως είχε άποκτήσει κάποια επιρροή στην καρδιά σου και πως, άν έμενε εδώ, θα κατέληγε να την αγαπήσεις.

Ο 'Αδόλφος δεν ταραχθηκε.

— Φαίνεται πως δε με ξέρει καλά η 'Ελενα, είπε. Μπορεί ν' άναγνωρίζω τα προτερήματά, που έχουν άλλες γυναίκες, αλλά δεν αγαπήσα και δεν αγαπώ παρά αυτήν μονάχα. Της χάρισα την καρδιά μου, για όλη τη ζωή!

Το πρόσωπο της Μαρκέλλας φωτίστηκε.

— Σε πιστεύω... ναι, σε πιστεύω, παιδί μου, είπε. Και θα επαναλάβω τα λόγια σου στην κόρη μου. Θα την κάνουν ευτυχισμένη!

Ο 'Αδόλφος χαμογέλασε μελαγχολικά και δεν πρόσθεσε τίποτ' άλλο.

Ο κόμης κοιμήθηκε μερικές ώρες. Ύστερα, ενώ η Μαρκέλλα βρισκόταν στην κάμαρα της κόρης της, την ειδοποίησαν πως ο άρρώστος ήθελε να της μιλήσ'η.

Πήγε στο δωμάτιό του και τον βρήκε καθισμένο στο κρεβάτι.

— Ήταν χλωμός, αλλά τα μάτια του λάμπανε άπό ελληντικότητα. Βλέποντας τη Μαρκέλλα, γύρισε κι' είπε στο γιού του και στο Ντάριο, που βρίσκονταν κοντά του:

— 'Αφήστε με μονάχο μαζί της.

Όταν έκλεισε η πόρτα πίσω τους, έδωσε το χέρι του στην κ. Τέρνι και πρόσθεσε:

— Πως σας περίμενα! Τό ξ-νιωθα πως η παρουσία σας θα με βοηθούσε να ξησάω.

Η Μαρκέλλα έσφιξε τα χέρια του μέσα στα δικά της.

— Δεν έκαμα εγώ πολλά πράγματα για σας! άπάντησε. Οί περιποιήσεις των παιδιών σας είναι εκείνες, που σας ξαναφέρανε στη ζωή.

Ο κόμης ζάρωσε τα φρύδια του.

— Του γιου μου, θέλετε να πητέ... πρόσφερε.

Η Μαρκέλλα άνασκόρτησε.

— Μά σας περιποιήθηκε κι' η 'Ελενα, διαμαρτυρήθηκε.

— Αυτή έλπιζε να πεθάνω! Η Μαρκέλλα έκανε μία τρομαγμένη χειρονομία.

— Πως μπορείτε να τη νομίζετε τόσο κακοήγη; είπε.

— Έχω τις άποδείξεις! Γι' αυτό άκριδώς ήθελα να σας μι-

λήσω... 'Αδύνατο να φαντασθήτε τί υπέφερε, άπ' το φόβο πως θα πεθάναι και θ' άφηνει μονάχο το γιού μου... Μά ο Θεός εισάκουσε τις προσευχές μου και μ' άφησε να ξησάω, γιατί χρειάζομαι ά-κόμα...

— Άν είχα κακία στην ψυχή μου, θα τα διηγούμουν όλα στον 'Αδόλφο. Άλλά θα τα πώ σε σας μονάχα, γιατί ξέρω πως θα μπορέσετε να ξαναβάλετε την κόρη σας στον ίδιο δρόμο.

Η Μαρκέλλα ήταν κατάχλωμη κι' έτρεμε.

— Τί άνακαλύψατε λοιπόν; μουρμούρισε.

— Άκούστε! Όταν έφυγε ο Πομπέο, μου σύστησε να προσέχω την 'Ελενα... Χάνοντας τον αγαπώ μου αυτό φίλο, μου φάνηκε πως βρέθηκα ξαφνικά στη μοναξιά.

Άποφάσισα, λοιπόν ν' άφοσιωθώ ολοκληρωτικά στην οικονομία μου και στη θρησκεία, που τις άμειλυνε άπό καιρό. Διέθεσα τις περισσότερες ώρες μου στην εκκλησία και στο σπίτι μου.

— Έστρεψα ιδιαίτερα το ενδιαφέρον μου στην 'Ελενα. Τη νόμιζα έρωτευμένη πάντα με τον άντρα της. Μά δεν άργησα να διαπιστώσω, ότι τον παραμελούσε κι' ότι άδιαφορούσε άκόμα και για το παιδί της!

— Ένα πρωί, ο 'Αδόλφος είχε βγί, μαζί με κάποιο φίλο του. Έγώ πήγα στην εκκλησία, αλλά γύρισα χωρίς στο σπίτι, γιατί ή-μουν λίγο άδιάθετος. Δεν ήταν κανείς στο χάλι. Ψέλοντας να δω την 'Ελενα, για να της πώ πως δεν αισθανόμουν πολύ καλά, χτύπησα την πόρτα του σαλονιού της, που βλέπει στο διάδρομο.

— Δεν άπάντησε κανείς. Η πόρτα ήταν μισανοιχτή. Την έσπρωξα και μπήκα άδόρυβα.

— Δε βρήκα κανένα στο σαλόνι. Άκουσα όμως άπ' το διπλανό δωμάτιο γέλια και φιλιό. Καθώς διέσχίζα το σαλόνι, για να μπώ στην άλλη κάμαρα, με κάρφωσε άκίνητο μία ανδρική φωνή, που έλεγε:

— Είσαι η χαρά μου, ο πόθος μου, η τρέλλα μου. Σε λατρεύω!

— Ένα άλλο γέλιο της 'Ελενας έφτασε στ' αυτιά μου...

Ο κόμης σύσπασε για λίγο. Τα μάτια της Μαρκέλλας είχαν γεμίσει άπό μία έκφραση τρόμου.

— Ποιος ήταν αυτός ο άνθρωπος; ρώτησε, με πνιγμένη φωνή.

— Ο Γουσταύος Φάκτερ!

— 'Ω, Θεέ μου!...

Και η Μαρκέλλα έκρυψε το πρό-

σωπό της στα χέρια της, για να πνίξει τους λυγμούς της.

— Κουράγιο! της σύστησε ο κόμης. Κάνετε κουράγιο... όπως κι' εγώ!... Θα μπορούσα να μπώ σε κείνη την κάμαρα και να έκδικηθώ για την τιμή του γιου μου, του σπιτιού μου. Κι' όμως δεν κινήθηκα άπ' τη θέση μου, γιατί το σκανδαλό θα άντανακλούσε στον 'Αδόλφο, στη Λετίτσια, σε σας.

— Έλεος για την κόρη μου!... τραύλισε η Μαρκέλλα.

Ο κόμης είχε δάκρυα στα μάτια.

— Πιστεύετε πως θ' άπευθυνό-μουν σε σας, άν ήθελα να την τιμωρήσω; είπε. Μπορεί να τη μισώ για το κακό, που έκανε στο γιού μου, αλλά δεν έχω το δικαίωμα να την κρίνω και να την καταδικάσω.

Η Μαρκέλλα του έπιασε το χέρι και το φίλησε ταπεινά και μ' ευγνωμοσύνη.

— Δεν άξιζε η 'Ελενα μία κόμη-τέρα σαν εσάς! τραύλισε ο κόμης. Κουράγιο, σας ξαναλέω! Άκούστε και τη συνέχεια...

Η Μαρκέλλα ένωθε ένα άνήκουστο σπαραγμό. Ωστόσο είπε:

— Ναι, συνεχίστε.

— Μπορείτε να φαντασθήτε τί ένωσα εκείνη τη στιγμή! Μά, σας τό ξαναλέω, δεν ήθελα σκάνδαλο. Γύρισα, λοιπόν, πίσω, βγήκα στο διάδρομο και χτύπησα δυνατά την πόρτα του σαλονιού.

— Δεν είναι κανείς εδώ;

— Η 'Ελενα πρόβαλε τότε στο κατώφλι της κάμαρας και ήθελε πρόσ το μέρος μου, χαμογελώντας.

— Έδώ είμαι, είπε. Τί με θέλεις; Έλα μέσα.

— Την έπιασα άπ' τα χέρια και την τράβηξα κοντά μου.

— Θα μπώ και θα κουβεντιάσουμε, μόλις διώξης το Φάκτερ, άπάντησε. Κάνε γρήγορα. Σου δίνω δυό λεπτά καιρό.

— Την άφησα και καθήσα σε μία πολυθρόνα, γιατί λυγίζανε τα γόνατά μου. Ήξερα πως υπήρχε κι' άλλη πόρτα, για να βγί κανείς άπ' το δωμάτιο της 'Ελενας.

— Η κόρη σας με κύτταξε στην άρχή, αστειομένη. Φαίνεται όμως πως τρώμαζε άπ' την έκφραση του προσώπου μου και τον τόνο της φωνής μου, γιατί ξαναμπήκε γρήγορα στην κάμαρά της και βγήκε πάλι σχεδόν άμέσως. Όταν όμως ξαναήρθε κοντά μου, δε φαινόταν πιά η ίδια... Κάθησε αντί-

κρου μου, με το κεφάλι ψηλά, κυττάζοντας με σχεδόν προκαληπτικά.

— Τί έχεις να μου πής; πρόσφερε.

— Έφυγε ο φίλος σου;

— Για ποιόν φίλο μου μιλάς;

— Για κείνον, που βρισκόταν στην κάμαρά σου. Πριν άπό λίγα λεπτά, μπήκα εδώ χωρίς να μ' άντιληφθήτε, και τ' άκουσα όλα!

— Η 'Ελενα με κύτταζε πάντα, χαμογελώντας σε με άψηφούσε.

— Τί άκουσες δηλαδή;

— Σας βεβαίω, Μαρκέλλα, πως εκείνη τη στιγμή αισθάνθηκα μία έπιθυμία να την πνίξω! Άλλά κρατήθηκα κι' άπάντησα:

— Άκουσα αρκετά για να πεισθώ, ότι άτιμάζεις το γιού μου!

— Σε γελάσανε τ' αυτιά σου. Όταν σου πώ γιατί βρισκόταν στο δωμάτιό μου ο κύριος Φάκτερ...

— Τη διέκοψα:

— Δε θέλω καμμία εξήγησι. Σου άπαγορεύω να ξαναδεχθής αυτόν τον άνθρωπο. Άν τον βρώ άλλη φορά εδώ, θα τα πώ όλα στο γιού μου.

— Η 'Ελενα εξακολουθούσε να με κυττάζει με τόση άδιαντροπία, ώστε, για να μη με παρασύρουν τα νεύρα μου σε καμμία πράξη βίας, έφυγα χωρίς να προσφέρω λέξη.

— Στο διάδρομο, είδα μία σκιά, μά δεν έδωσα προσοχή. Καθώς όμως έκανα να μπώ στην κάμαρά μου, άκουσα πίσω μου ένα αναρρόχο ήχο. Στάσηκα και είδα τη μουγγή, που με κύτταζε με μάτια άστραφτερά, δίνοντάς μου ένα χαρτί. Τό πήρα, χωρίς να ξέρω το γιατί, και κλείστηκα στην κάμαρά μου. Νά τί έγραφε αυτό το σημείωμα:

«Αν θέλετε περισσότερες πληροφορίες για τη νύφη σας, κάμετέ μου ένα νόημα, και θα σας φέρω μία λεπτομερή άναφορά. Για να τη συνάψω, πέρασα άγώνως και κινδύνους. Άξίζει, λοιπόν, να μου την πληρώσετε 10 χιλιάδες». Άν δεν τη θέλησετε, θα τη δώσω στο γιού σας».

— Δέχτηκε την πρότασι, για χάρη του 'Αδόλφου, και δε μετά-νοιωσα.

— Που είναι αυτή η άναφορά; ρώτησε η Μαρκέλλα με λαχταρά.

— Πάρτε την. Είναι μέσα στο πορτοφόλι μου, στο ντουλαράκι του κομποδινού.

Η κ. Τέρνι υπάκουσε. Η άναφορά βρισκόταν πραγματικά εκεί.

— Διαβάστε την, μουρμούρισε ο κόμης.

Η Μαρκέλλα ξεδίπλωσε το χαρτί, με δάχτυλα, που τρέμανε, και διαβάσε:

«Πάντα ύποπτευόμουν την κόμησά 'Ελενα. Τώρα είμαι βέβαιη πως είναι κακή κόρη, σύζυγος και μητέρα».

— Πρόδωσε πρώτα την έμπιστοσύνη της μητέρας της, που είχε θυσιάστ'η γι' αυτήν. Η φιλενάδα του 'Αμεντέο Τζόρτζι ήταν πραγματικά αυτή η κόμησά Βιάλε.

— Ως σύζυγος, άπάτησε τον άντρα της κι' έγινε φιλενάδα ενός Γερμανού, που συχνάζει στο σπίτι της. Έχω σημειώσει τους καρνέ μου όλες τις συνομιλίες τους.

— Ξέρω πως ο κύριος Φάκτερ την κάνει ό,τι θέλει, γιατί έχει στα χέρια του κάτι γράμματα ενός παλιού φίλου της.

— Ως μητέρα, η κόμησά Βιάλε παραμελεί την κόρη της και θα ήθελε να τη δ'η νεκρή, για να μείνει έτσι π'όσο έλευθερη».

Η Μαρκέλλα τσα' άκουσε με θυμό το χαρτί.

— Αυτό είναι πάρα πολύ! φώναξε. Και σεις πιστεύετε στην άνανδρη αυτή καταγγελία;

— Ξεχνάτε, Μαρκέλλα, πως έχω εγώ ο ίδιος τις άποδείξεις της προδοσίας της κόρης σας; Άς

παρακαλώ, νικήστε κάθε άδυναμία σας για την 'Ελενα. Η έπιείκειά σας μπορεί να προκαλέσ'η μία καταστροφή, ενώ, άν ενεργήσετε δραστήρια και άποφασιστικά, θα μπορέσετε να τη συγκρατήσετε, στο χείλος της άδύσους.

Η κ. Τέρνι σηκώθηκε, σά μεταπορφωμένη.

— Σας δοκίζωμαι πως θα κάνω το καθήκον μου, σαν άληθινή μητέρα, είπε. Σας εύχαριστώ που με προειδοποίησατε, που μου

είχατε τόση έμπιστοσύνη. Σας ύποσχομαι πως ο γιός σας δε θα έχη πιά να φοβηθ'η τίποτα στο μέλλον.

— Σας πιστεύω, Μαρκέλλα, και σας εύλογώ μέσα άπ' την ψυχή μου για την άνακούφισι, που μου δίνετε αυτή τη στιγμή!

— Όταν η Μαρκέλλα βγήκε άπ' το δωμάτιο του άρρώστου, ήταν χλωμή άκόμα, αλλά φαινόταν ήρεμη.

Θα ήθελε να μιλήσ'η άμέσως με

Κάθε οικονομία στην διατροφή σου την πληρώνεις ακριβά.

Μόνον η ποιότης σε διασφαλίζει!

Πάντοτε από άγνό έλαιόλαδο
Υπεύδυνα έγγυημένα
Προστατεύουν, τονώνουν τον οργανισμό

Είναι προϊόντα ΕΛΑΙΣ

53

την κόρη της. Στο διάδρομο όμως, συνάντησε τη μουγγή και άλαξε ιδέα. Μ' αυτήν έπρεπε να ασχοληθ'η πρώτα!

Της έγενε να την άκολουθήσει στην κάμαρά της, κι' εκείνη ύπακουσε.

— Η κ. Τέρνι ήξερε — όπως κι' ο 'Αλφρέδος — τη γλώσσα της παντομίμας των κωφαλάων. Της είπε, λοιπόν, με νευμάτα:

«Τί ήρθατε να κάνετε σ' αυτό το σπίτι; Πιστεύετε πως δε σας άναγνώρισα άπό την πρώτη μέρα; Θυμηθήτε τη συμφωνία, που κάναμε με τη μητέρα σας, όταν ήρθα με τον άντρα μου 'Αμεντέο Τζόρτζι».

Η μουγγή άπάντησε, με τον ίδιο τρόπο:

«Δεν έκάματε μαζί μου αυτή τη συμφωνία. Όταν έμεινα όρφανή και άτιχη, κατάλαβα πως το μυστικό, που ήξερα, μπορούσε να μου έξασφαλίσ'η τα μέσα της ζωής. Μπήκα, λοιπόν, σαν ύπνυσια άπ' το σπίτι και προσπάθησα με κάθε τρόπο να άνακαλύψω τί γίνεται εδώ μέσα. Είδα, κυρία, πως εσείς είσαστε άγία. Πως η δσποινίς 'Εμμα είναι μία μεγάλη καρδιά. Πως ο κόμης 'Αδόλφος είναι ένας σύζυγος τυφλά έρωτευμένος με τη γυναίκα του, ενώ αυτή είναι ένοχος και, άφου ύπήρξε άλλοτε φιλενάδα του 'Αμεντέο Τζόρτζι, προδίδει τώρα τον άντρα της μ' αυτό το Γερμανό, που κρατάει στα χέρια του τα γράμμάτά της. Και τώρα, το σχέδιό μου είναι να έκμεταλλευθώ όσα ξέρω».

Η Μαρκέλλα είχε τρομάξει με την τόση κυνικότητα. Υπήρχαν, λοιπόν, στον κόσμο τόσο ταπεινά και πρόστυχα πλάσματα;

— Πως να έμποδισ'η τώρα τη μουγγή να βλάψ'η την 'Ελενα;

«Πόσα θέλετε, για να φύγετε άμέσως άπ' αυτό το σπίτι και να μην ξαναφανήτε πιά;», τη ρώτησε άδίστακτα.

— Εκείνη σκέφθηκε... Δεν είχε χειροπιαστές άποδείξεις της άπιστίας της 'Ελενας. Κι' έπειτα άπό τη σκηνή, που είχε συμβ'η με τον πεθερό της, σίγουρα θα φυλαγόταν η κόμησά. Ήταν, λοιπόν, καλύτερο, για την ώρα, να δεχθ'η την πρότασι της κυρίας Τέρνι. Κι' άργότερα, θα μπορούσε να ξαναγυρίσ'η...

Πήρε, λοιπόν, ταπεινό ύφος κι' άπάντησε:

«Μου φτάνουν όσα μου έδωσε κι' ο γέρος κόμης».

— Καλά, θά τα έχετε. Για την ώρα, πάρτε αυτό για έγγυήσι».

Και η Μαρκέλλα έδωσε στη μουγγή μία καρφίτσα, με μπριλλ-λάντια και μαργαρίτσια.

— Άξίζει π'όσο άπ' όσα μου ζητήσατε — πρόσθεσε. Όταν σας δώσω τα χρήματά, θα μου την επιστρέψετε. Θα συνομιλούμε την Κυριακή το πρωί, στη λειτουργία των 8, στο ναό του 'Αγίου 'Αντωνίου... Και τώρα, βοη-τε μία πρόφασι για την κόρη μου και φύγετε άμέσως άπ' την ύπνυσια της».

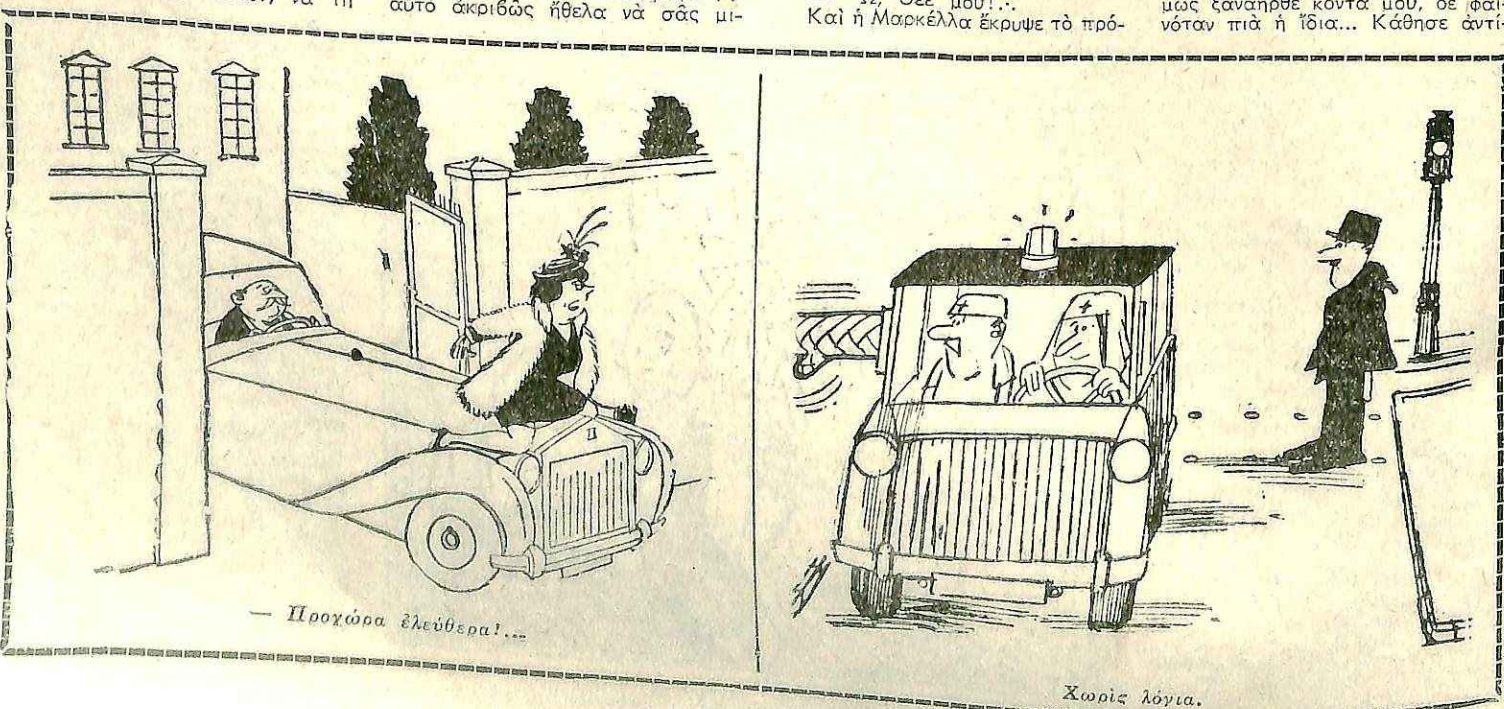
— Άν μου δώσετε ένα χαροφόκαλλο, θα γράψω τώρα άμέσως στην κυρία κόμησά».

Η Μαρκέλλα της έδωσε αυτό, που ζητούσε. Και η μουγγή έγραψε:

«Κυρία κόμησά. Σας παρακαλώ να με συγχωρέσετε, που φεύγω άπ' το σπίτι σας, χωρίς να σας χαιρετήσω. Μου παρουσιάστηκε μία εύκαιρία να ξησάω χωρίς να δουλεύω και να κουράζομαι. Δε θα την άρρίψω να χαθ'η. Δε σας λέω άρεσβούρα, κυρία κόμησά, γιατί ίσως να μη σας έσωσω. Δε θα έχασω πάντως ποτέ την καλωσύνη σας, τη δική σας και του άντρός σας. Τα σχέδιά μου στην κυρία μητέρα σας,»

— Κ α τ ε ρ ί ν α σ.

— Η κ. Τέρνι πήρε το γράμμα.

— Προχώρα ελεύθερα!...

Χωρίς λόγια.

«Επειτα από λίγα λεπτά, η μουγγή βγήκε απ' το δωμάτιο εκείνο κι' η Μαρκέλλα πήγε στο διαμέρισμά της κόρης της. Μα βρήκε εκεί μονάχα τη Λετίτσια, που έπαιζε με τη γκουβερνάντα της. Η Έλενα είχε φύγει».

Δ'.

Ο Γουσταύος Φάκτερ καθόταν μπροστά στο γραφείο του και ξαναδιαβάζε για τρίτη φορά ένα γράμμα της αδελφής της Κάτε, που είχε στείλει εκείνο το πρωί. Νά τί του έγραφε η Λόρα:

«Καλέ μου κύριε. Με συγχωρείτε, που σ'άς ένοχλώ, αλλά συμβαίνει κάτι, που μπορεί ν' αποτελέσει κίνδυνο για όλους, κι' είναι σωστό να σ'άς ειδοποιήσω».

«Ήρθαν στο Κριτζάου δυο άραιοτατες κοπέλλες. Η μία τους έλεγε πως είναι η μητέρα του παιδιού, που θύλαξε η Κάτε. Ζήτησαν δε πληροφορίες γι' αυτήν και γι' το μικρό. Παρουσιάστηκαν και σε μένα, σε Γερμανίδες αρίστες του τραγουδιού, που τις είχατε πάρει υπό την προστασία σας. Για να επιβεβαιώσουν τα λεγόμενά τους, μου δώσανε μιά φωτογραφία του μικρού Φράντς και μιά της Κάτε, λέγοντάς μου πως η αδελφή μου τις είχε παρακαλέσει να μου τις φέρη».

Ο Φάκτερ δέχθηκε το διάδοσμά και χτύπησε το κουδούνι. Έτρεξε άμεσως ένας υπηρέτης.

— Πέστε στην Κάτε ναρδή άμεσως εδώ! διατάξε ο Φάκτερ.

«Επειτα από ένα λεπτό, παρουσιάστηκε η γκουβερνάντα, κρατώντας απ' το χέρι το Φράντς. Τα μάτια του Γερμανού πετούσαν φωτιές.

— Ποιος σου επέτρεψε να φωτογραφίσες το Φράντς; ρώτησε απότομα τη γυναίκα.

«Εκείνη δεν περίμενε αυτή την ερώτηση. Έγινε κατάκλιση και διέφυγε. «Αντί γι' αυτήν, είπε ο Φράντς, γι' αυτό το δικαιολογήσει στον πατέρα του».

— Έγώ της το ζήτησα!

— Έσύ; πρόφερε ο Φάκτερ άναμεσα στα δόντια του.

— Ναι. Είχαμε βγή μαζί περπάτο και συναντήσαμε την Έμμα, που πήγαινε να δει ένα πορτραίτο του πατέρα της. Της είπα να με πάρη μαζί της. Η Κάτε δεν ήθελε, γιατί σε φοβόταν. Μα η Έμμα της είπε πως θα σου κάναμε έκκληση. Κι' όταν βρεθήκαμε εκεί, θέλησε κι' η Κάτε να φωτογραφηθώ».

Γιατί δε μου δείξατε ποτέ αυτές τις φωτογραφίες;

— Μα, γιατί φοβόταν η Κάτε. Ο Φάκτερ φαινόταν τώρα πιο ήρεμος. Κτύπαξε τη γκουβερνάντα και ρώτησε:

— Έδωσες μιά στη δεσποινίδα Έμμα, γι' αυτό την πή στην αδελφή σου;

— Η Κάτε έγεννε ναι. Ο Φάκτερ άρχισε πάλι ν' ανασίδη. — Τι σημαίνουν αυτά τα μυστήρια; φώναξε. Άκουσε τι μου γράφει η Λόρα:

«Ξαναδιάβασε σιγά-σιγά το πρώτο μέρος του γράμματός και συνέχισε ύστερα, πάρα κάτω».

— «Πιστεύω πως αυτή η ανόητη, η Κάτε, θα άφησε να της ξεφύγη καμιά έκμυστηρήσει γι' το παιδί. Το κατάλαβα απ' τις ερωτήσεις, που μου κάνανε εκείνες οι κοπέλλες. Μα εγώ δεν είμαι άνθρωπος, που μπορούν να με τυλιξουν, και τους απάντησα όπως έπρεπε».

«Καλό θα είναι ωστόσο να ρωτήσετε την αδελφή μου τι τους είχε πη, και να την προειδοποιήσετε εκ μέρους μου πως, αν κάνει καμιά ανόηση, θαχη να δώσει λόγο σε μένα».

— Καταλαβαίνεις τώρα; διέκοψε ο Φάκτερ, αφίνοντας το γράμμα πάνω στο γραφείο. Λοιπόν, τι είπες σ' αυτές τις γυναίκες;

Ο' όλο τον κόσμο

Το ψάρι έφαγε το ρολόι

Ένώ ένας Ίνδος ψάρευε σε μιά άκτι του Περσικού Κόλπου, έχασε το ρολόι του, που έπεσε μέσα στη θάλασσα. Έπρόκειτο για ένα από τα συνηθισμένα ρολόγια του χεριού. Την

άλλη μέρα, ο αδελφός του πήγε να ψαρέψω στο ίδιο μέρος και έβρεξε ένα μεγάλο ψάρι. Όταν το πήγε σπίτι του και το άνοιξε για να το καθαρίσει, βρήκε μέσα στο στομάχι του το χαμένο ρολόι. Το περιέργο είναι ότι το ρολόι εξακολουθούσε να δουλεύει!

Οι Σουηδοί τυφλοί

Η Ένωσις των Σουηδών Τυφλών ζήτησε από την κυβέρνηση να καθορίσει χωριστές διατάξεις για τα χαρτονομίσματα των πέντε, δέκα, πενήντα και εκατό κορωνών, για να μπορούν να τα διακρίνουν με την αφή. Η αίτηση έγινε δεκτή.

Θραύτης

Στο Ντέντερ των Ήνωμένων Πολιτειών, ένας «άγνωστος» έκλεψε τα γυαλιά του ήλιου του δικαστού Μίτσελ Τζόνς, την ώρα της συνεδρίασης.

Που θα πάη η τρέλλα;

Ένας γνωστός ψυχίατρος της Νέας Υόρκης δημοσίευσε στις εφημερίδες μιά άγγελία, με την οποία ζητούσε επείγοντως μιά νταντά για τα τρία μικρά παιδιά του. Η γυναίκα του ήταν επίσης ψυχίατρος, αλλά χρειάστηκε να την βάλει σε κλινική, για να υποβληθώ σε ψυχιατρική θεραπεία.

Δεν τὰ πάνε καλά η Μαργκαρέτ και ο Τόνυ

Στο Λονδίνο, κυκλοφόρησαν και πάλι φήμες ότι η Μαργκαρέτ και ο λόρδος Σινάουτεν ή Τόνυ Τζών είναι να χωρίσουν. Το γεγονός είναι ότι, από κάμποσο καιρό, δε τὰ πάνε καλά. Ο «Αντον» δεν κατφέρει να προσαρμοσθώ στη ζωή του άριστοκράτη, ενώ, από το άλλο μέρος, η Μαργκαρέτ φαίνεται ότι νυστάζει τις τιμές που είχε άλλοτε και που τις στερήθηκε μετά το γάμο της.

Πως τρέφονται οι ευρωπαϊκοί λαοί

Με βάση μιά οικογένεια με τέσσερα άτομα, η κατανομή της κρέας σε διάφορες ευρωπαϊκές χώρες, κολούρη:

Λουξεμβούργο	173	κιλά
Γαλλία	143	»
Βέλγιο	143	»
Γερμανία	134	»
Ιταλία	128	»
Ολλανδία	127	»
	86	»

Στο ψάρι, το ρεκόρ κατέχεται από την Ιταλία: 362 κιλά μέσα σε ένα χρόνο για μιά οικογένεια 4 ατόμων, ενώ το Λουξεμβούργο κατέχει το ρεκόρ στις πατάτες: 568 κιλά για το ίδιο διάστημα και για

Τετραμελή και πόλι οικογένεια

Στο Κρασί, το ρεκόρ κατέχεται από την Ιταλία: 339 λίτρα για τετραμελή οικογένεια σε διάστημα ενός έτους. Ακολουθεί η Γαλλία: 338 λίτρα. Η Ολλανδία κατέχει το ρεκόρ από την άποψη: Μιά τετραμελής οικογένεια καταναλώνει επί ένα χρόνο μόνον 1 λίτρο.

Η Γαλλία, εξ άλλου, κατέχει το ρεκόρ στον καφέ: 12,7 κιλά. Βέλγιο: 12,6. Γερμανία: 5,3.

Η Ιταλία κατέχει τα σκήπτρα στα ζυμαρικά, αφίνοντας πολύ πίσω της όλες τις άλλες χώρες: 119 κιλά. Γαλλία 22 κιλά. Λουξεμβούργο: 20 κιλά.

Αλλαντικά. Γερμανία: 53 κιλά. Ολλανδία 0,6 κιλά.

Η διασημότης σκοτώνει τις γυναίκες

Η μέση διάρκεια της ζωής υπολογίζεται σήμερα, για μόν τους άνδρες στα 59 χρόνια, για δε τις γυναίκες στα 62. Οι διασημότητες, ωστόσο, αποτελούν εξαίρεση. Οι διάσημες γυναίκες πεθαίνουν στα 61 (έναν χρόνο προηγουμένως από το κανονικό), οι δε άνδρες στα 68 (έναν χρόνο άπειτα από το κανονικό). Φαίνεται, συνεπώς, ότι η διασημότης φθείρει τις γυναίκες, ενώ αντίθετα, τρέφει τους άνδρες.

Τρώνε με τὰ χέρια

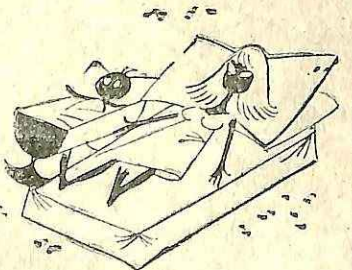
Κατά την Ουνέσκο, υπάρχουν ακόμα στον κόσμο 740 εκατομμύρια άνθρωποι, που τρώνε με τὰ χέρια.

Ο πληθυσμός της Μελβούρνης

Η Μελβούρνη, πρωτεύουσα της πολιτείας της Βικτωρίας, στην Αυστραλία, που πλησιάζει σήμερα το ένα μισό εκατομμύριο κατοίκων, ήταν, πριν από 130 χρόνια, δηλαδή το 1834, ένα μικρό αγροκτήμα, που ανήκε στους αδελφούς Χένρυ. Τέσσερα χρόνια αργότερα, το 1838, οι κάτοικοι της έφταναν τους 600. Από τότε, η αύξηση του πληθυσμού της ακολούθησε άματικό ρυθμό.

Η τριήμερη άπεργια της Κυνδίας

Η 18έτις Κύνθια Μίτσελ, σύζυγος ενός Άγγλου στρατιώτη που υπηρετεί στη βάση της Σιγκαπούρης, και μητέρα ενός παιδιού ηλικίας 15 μηνών, έκηρυξε άπεργια πείνης, εις ένδειξιν διαμαρτυρίας, γιατί οι

στρατιωτικές αρχές της πόλεως της είχαν παραχωρήσει για να ζή ένα άλλο παράτημα, όπου τουρτούριζε από το κρύο το χειμώνα και ψιόνταν από τον ήλιο το καλοκαίρι. Η άπεργια αυτή είχε το αποτέλεσμα: Οι αρχές συζητήθηκαν και μερίμνησαν για την εγκατάσταση των οικογενειών των Άγγλων στρατιωτών, που υπηρετούν στη Σιγκαπούρη, σ' ένα καινούριο κτίριο, με καθαρά και άνετα διαμερίσματα. Η άπεργια της Κύνθια κράτησε 3 ημέρες. Στο διάστημα αυτό έχασε 7 κιλά.

Η νήσος φάντασμα

Η νήσος Φάλκον, στον Ειρηνικό Ωκεανό, που ανακαλύφθηκε το 1865, έχει έκτοτε καταποντισθώ και εφραστήμονες έχουν τρεις φορές. Οι έπαινες έχουν τη γνώμη ότι είναι ένας κενός λάθος, που προέρχεται από κάποιο οπότερξιο ήφαίστειο.

— Τίποτα! Το μόνο μου λάθος είναι που φωτογραφηθήκαμε, ο Φράντς κι' εγώ, χωρίς να σ'άς προειδοποιήσουμε.

— Πώς ήξερες, ότι η δεσποινίς Έμμα πήγαινε στη Γερμανία;

— Μου το είπε η ίδια. Πρόσθεσε πως θα σταματούσε στο Κριτζάου. Την πασαγκάλεσα, λοιπόν, να πάη τις φωτογραφίες στην αδελφή μου, πιστεύοντας πως θα την ευχαριστούσα έτσι. Μα αυτή πήρε ανάποδα το πράγμα... Άν της απαντήσετε, πότε της πως ξέρω τι κάνω και πως δε μου χρειάζονται οι συμβουλές της και οι φοβέρες της.

— Κρίμα, που δε μοιάζεις στη Λόρα! Με κείνη, μπορούσα να είμαι ήσυχος... Τελιοποιώντας, δείξε μου τώρα τις φωτογραφίες.

Η Κάτε βγήκε απ' το δωμάτιο, μαζί με το Φράντς.

Την άλλη στιγμή, μπήκε ένας υπηρέτης και άναγγελλει:

— Ήρθε η κυρία κόμησσα Βιάλε. Σ'άς περιμένει στο σαλονάκι...

Σταμάτησε, γιατί είχε ξαναγυρίσει ο Φράντς, κρατώντας τις φωτογραφίες.

— Κτύπαξε τί ώραίες, που είναι, μπαμπά! φώναξε το παιδί.

— Ναι, πολύ ώραίες, απάντησε μηχανικά ο Φάκτερ, αφού τους έριξε μιά γρήγορη ματιά. Μα δεν έχω καιρό τώρα να τις κυτάξω.

Αφής τις πάνω στο γραφείο μου... Μπορείς να πας περπάτο, με την Κάτε. Εγώ έχω να συζητήσω με κάποιον κύριο, που με περιμένει.

Και, αφίνοντας το παιδί με την γκουβερνάντα και τον υπηρέτη, διευθύνθηκε προς το σαλονάκι. Μπήκε κι' έκλεισε την πόρτα. Η Έλενα έτρεξε άμεσως κοντά του.

— Γουσταύε! Επιτέλους, πόσο σερα νάρθ! του είπε λοχαγισμένη, δεν ήξερες τί άγωνίες πέρασα, αυτές τις μέρες! Πόσο ύπόφερα!...

Σφίχτηκε πάνω του, κυττάζοντας τον με μάτια βουρκωμένα. Εκείνος τη φίλησε γλυκά.

— Καμενούλα μου!... της είπε. Μα δε βρίσκες πως ήταν πολύ τολμηρό νάρθς εδώ;

Εκείνη άνασκήκωσε τους ώμους της.

— Τί με νοιάζει;... Δε μπορούσα πια να ζήσω χωρίς να σε βλέπω... Φτάσανε η μαμά κι' ο μπαμπάς. Σήμερα το πρωί, ο θεός μου κάλεσε τη μητέρα μου, για να της μιλήσει ιδιαιτέρως.

Βρήκα τότε την ευκαιρία να το σκάσω και νάρθω σε σένα.

— Έλενα, είπε σοβαρά ο Φάκτερ, είσαι ακόμα ένα κοριτσάκι, που δε λογαριάζεις τις συνέπειες που μπορεί να έχουν τα κορίτσια σου. Μα εγώ είμαι πολύ μεγαλύτερος από σένα και δε βλέπω τα πράγματα με τόση έπιτοπαιότητα... Τι θα σκεφθώ η μηλαιοτήτα σου για μένα, αν ο πεθερός σου της άποκαλύψει ότι έγινε;

— Τι σ' ενδιαφέρει η κρίση της μητέρας μου; ρώτησε η Έλενα, έξερεθισμένη.

— Μ' ενδιαφέρει πάρα πολύ, γιατί η μητέρα σου είναι η μόνη γυναίκα, που μ' έκαμε να πιστέψω πως υπάρχει άρετη στον κόσμο.

— Τί μεγάλα λόγια!... Πάντως, τώρα είναι πολύ άργα πια για να γυρίσης πίσω. Ξέρεις μάλιστα τι σκεπτόμουν, τώρα, που είχαμε να σε σένα; Έμαχνα να βρώ τον τρόπο να μ' σ' άφισω πια.

— Βλέπεις πως είσαι μιά άμυλλη κοπελλίτσα; Μα εύτυχώς πάραω εγώ, που έχω να σκεπθώ λογικά και που είμαι έτοιμος μάλλον να σε χάσω, παρά να σ' άφισω να κήνης καμιά τρέλλα.

— Έσύ μου μιλάς έτσι; πρόφερε η Έλενα, με σφιγμένα δόντια.

— Έλενα, είπε, σφιγμένα δόντια, σ' άφισω να σκεπθώ πόσο άργα πια για να γυρίσης πίσω. Ξέρεις μάλιστα τι σκεπτόμουν, τώρα, που είχαμε να σε σένα; Έμαχνα να βρώ τον τρόπο να μ' σ' άφισω πια.

— Βλέπεις πως είσαι μιά άμυλλη κοπελλίτσα; Μα εύτυχώς πάραω εγώ, που έχω να σκεπθώ λογικά και που είμαι έτοιμος μάλλον να σε χάσω, παρά να σ' άφισω να κήνης καμιά τρέλλα.

— Έσύ μου μιλάς έτσι; πρόφερε η Έλενα, με σφιγμένα δόντια.

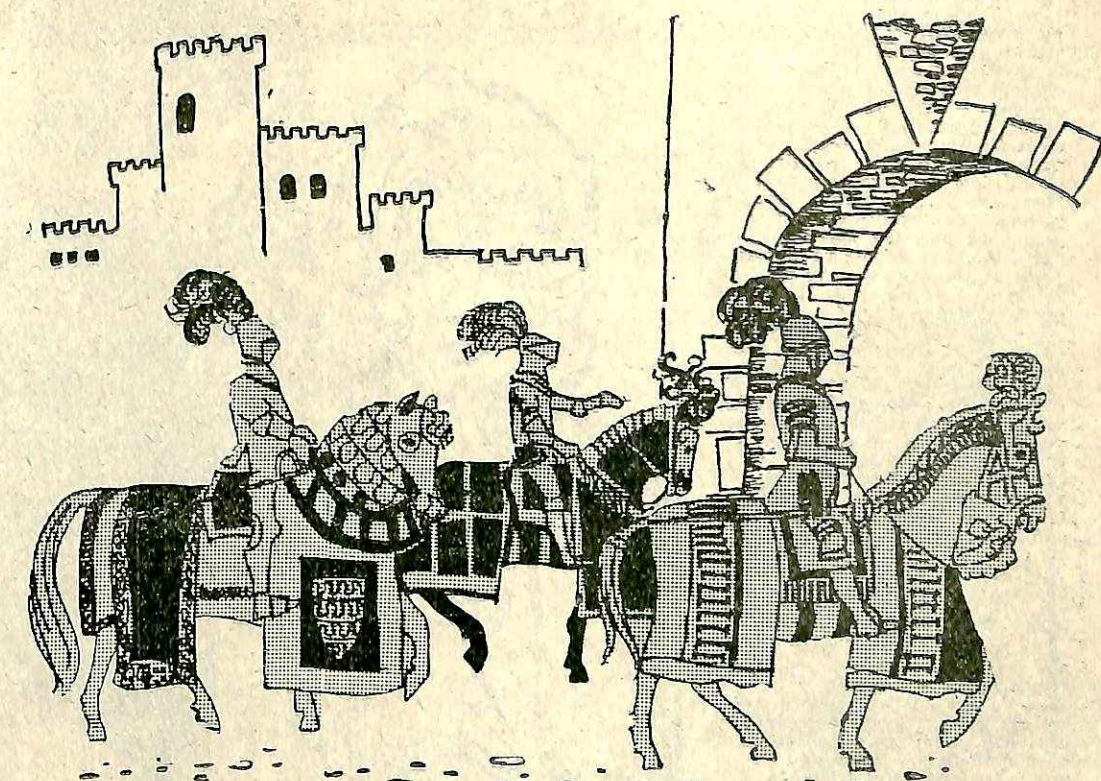
— Έλενα, είπε, σφιγμένα δόντια, σ' άφισω να σκεπθώ πόσο άργα πια για να γυρίσης πίσω. Ξέρεις μάλιστα τι σκεπτόμουν, τώρα, που είχαμε να σε σένα; Έμαχνα να βρώ τον τρόπο να μ' σ' άφισω πια.

— Βλέπεις πως είσαι μιά άμυλλη κοπελλίτσα; Μα εύτυχώς πάραω εγώ, που έχω να σκεπθώ λογικά και που είμαι έτοιμος μάλλον να σε χάσω, παρά να σ' άφισω να κήνης καμιά τρέλλα.

— Έσύ μου μιλάς έτσι; πρόφερε η Έλενα, με σφιγμένα δόντια.

— Έλενα, είπε, σφιγμένα δόντια, σ' άφισω να σκεπθώ πόσο άργα πια για να γυρίσης πίσω. Ξέρεις μάλιστα τι σκεπτόμουν, τώρα, που είχαμε να σε σένα; Έμαχνα να βρώ τον τρόπο να μ' σ' άφισω πια.

"ΕΘΝΙΚΗ,"

ΚΑΠΟΤΕ η άοφάλεια της Ρόδου ήταν οτὰ χέρια των ίπποτων.

ΤΩΡΑ η άοφάλεια της μαγειρικης Σας είναι οτὰ Ροδίτικα μακαρόνια ΡΟΖΟΝ

Έκείνος της άρπαξε το χέρι.

— Άκούσε με, χρυσή μου, της είπε, με φωνή, που φαινόταν συγκινημένη. Πιστεύεις πως ο έρωτας είναι φτιαγμένος μονάχα από χάρες, ενώ στην πραγματικότητα είναι όλο θυσίες και πόνους... Οι γονείς σου με δέχθηκαν σά μέλος της οικογενείας σας. Άν υπωπτεύονταν τώρα τις σχέσεις μας, θα είχαν κάθε λόγο να με θεωρήσουν παλιάνθρωπο.

Η φυσιογνωμία της Έλενας είχε αλλοιωθώ απ' το θυμό. Κι' όταν τελείωσε ο Φάκτερ, ξέσπασε πια:

— Γιατί δε μου τάλεγες, δλ' αυτά, πριν μου φανερώσης τον έρωτά σου; Μα τότε δεν ήσαν τόσο ήθικολόγος! Όταν μ' έδλεπες να τρέω μήπως μάς άνασκαλύνουν, γύρνες να με καθισχύασες με φλογερά φίλια... Λοιπόν, τώρα εγώ δε φοβάμαι πια, άψηφώ την κοινωνία... κι' είμαι έτοιμη να δηλώσω στον άντρα μου πως είμαι φίλανάδα σου!

Είσαι τρελλή, Έλενα! Σκέψου καλύτερα...

— Θάπρεπε να είχα σκεφθώ πριν. Τώρα είναι άργα πια. Κι' αφού τὰ έχω χάσει όλα, θέλω να μου μείνεις έσύ τουλάχιστον.

— Άκούσε με! Σου όρκίζομαι πως δε σκεπτόμαι τον έαυτό μου. Έσένα θέλω να σώσω, Έλενα! Σ' έξορκίζω, μη μείνεις άλλο εδώ, ούτε λεπτό. Γύρσε στο σπίτι σου και περίμενε ώσπου να λείψη κάθε κίνδυνος...

Άν ο κόμης μίλησε στη μητέρα σου, βεβαίως την πως γελάστηκε... πως είχα έσοβι τότε στο διαμέρισμά σου για να σου έπιστρέψω εκείνα τὰ γράμματα. Θα σου τὰ δώσω μάλιστα τώρα άμέσως, για να της τὰ δείξης.

Η νέα γυναίκα φάνηκε να κλονίζεται.

— Άλήθεια, θα μου τὰ δώσης; είπε.

— Ναι. Περιμένα μιά στιγμή. Ο Φάκτερ βγήκε βιαστικά απ' το σαλόνι, αφίνοντας μόνη την Έλενα.

Εκείνη έκαμε ένα μορφασμό περιφρονησεως... Όχι, δεν ήταν όπως τόν είχε φαντασθώ, αυτός ο Γερμανός! Δεν την άγαπούσε, ίσως δε την είχε άγαπήσει ποτέ! Άν ήταν ελίκρινος ο έρωτάς του, θα άψηφούσε το κάθε τι για να την κρατήσει κοντά του. Θα της έλεγε:

«Έλα μαζί μου! Τί φοβάσαι; Έγκατάλειπε το σπίτι σου, την οικογένειά σου!».

Μα αυτός υποχωρούσε τη στιγμή, που θάπρεπε να αναλάβη την ευθύνη των πράξεών του.

Η άπογοήτευσή τη γέμιζε μανία. Όταν έαναγύρισε ο Φάκτερ, με τὰ γράμματα, τη βρήκε όθια, άναστατη.

Του τ' άρπαξε απ' τὰ χέρια. — Νά τα, επιτέλους, αυτά τὰ άθώα γράμματα, που τὰ πλήρωσα τόσο άκριβά! είπε με πικρή ειρωνεία. Κύριε Φάκτερ, είσαστε έκμεταλλευτής και τυχοδιώκτης.

— Έλενα!...

Η κόμησσα γέλασε περιφρονητικά.

— Ώ, μὴ προσβάλλεσαι έτσι εύκολα! είπε. Όποιος άπόκτησε κάμποσα εκατομμύρια με παρόνομο τρόπο, δεν έχει δικαίωμα να είναι τόσο εύθικτος... Όμολογώ πως έκανα ένα μεγάλο λάθος, για το όποιο μετανοιώνω. Δεν έδωσα πίστι στα λόγια της Έμμας.

Είχε πλησιάζει στην πόρτα, για να φύγη, όταν εφφινικά άνοιξε η πόρτα αυτή και παρουσιάστηκε η κ. Τέρνι. Ήταν κατάκλιση, άναστατωμένη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Η ΔΩΡΟΘΕΑ ΓΚΡΙΖΕΝΣΜΙΘ, η όμορφη γυναίκα ενός τραπέζι-τη της Σαγκάης, ρώτησε με αγωνία τον Ζερόμ Μπελτιάν:

— Αλήθεια, πιστεύετε σεις, κύριε Μπελτιάν, ότι έκλεψαν το μαργαριτάρινο περιδέραιο της λαίδης Γκρήθο; Θεέ μου! Τι φρίκη, όταν συλλογίζεται κανείς ότι βρίσκεται μαζί μας σ' αυτό το πλοίο ένας μεγάλος λωποδύτης! Ανατριχιάζω, κύριε Μπελτιάν, κάθε φορά που μου περνάει απ' το νου η ιδέα ότι μπορεί κι' εγώ να πέσω θύμα μιάς τέτοιας κλοπής. Αν ξέρατε πόσο φοβάμαι! Δεν τολμώ να βγάλω τα χρυσαστικά μου. Θα προσέξω, δίχως άλλο, ότι φοράω το μαργαριτάρινο μου κολλίε από το πρωί ως το βράδυ... Τι να κάνω; Έχω τρομοκρατηθώ!...

Ο Ζερόμ Μπελτιάν χαμογέλασε ειρωνικά κι' απάντησε στην όμορφη Δωροθέα:

— Αγαπητή μου φίλη, επιτρέψτε μου ναμια λίγο δύσπιστος. Αυτές οι ιστορίες των κλεμμένων μαργαριταριών είναι πάντα περιέργες. Πιστέψτε με... Πολλές κυρίες νομίζουν ότι τους έκλεψαν τα μαργαριτάρια τους και στο τέλος τα ξαναβρίσκουν πίσω από κανένα έπιπλο ή στο βάθος κάποιου συρταριού, όπου τα είχαν βάσει οι ίδιοι κι' έπειτα τα έχασαν... Καμμιά φορά πάλι ο θόρυβος, που γίνεται γύρω απ' αυτές τις κλοπές, δεν είναι τίποτα άλλο, παρά μιά ξυπνη ρεκλάμα...

Ο Μπελτιάν κύτταξε στα μάτια την όμορφη γυναίκα του τραπέζι της Σαγκάης και πρόσθεσε:

— Έλατε, μη φοβάστε, αγαπητή μου φίλη... Θέλετε να πάρουμε κάτι στο μπάρ; Είναι τόσο θερμή, αυτή η νύχτα των τροπικών! Ένα παγωμένο ανσφυκτικό θα διώξει τις μαύρες ιδέες απ' το κεφάλι σας...

Από τη μέρα που ξεκίνησε το υπερωκεάνειο από τη Γιοκοχάμα, ο Ζερόμ Μπελτιάν είχε γίνει ο αγαριστός φίλος της Δωροθέας Γκρίζενσμιθ. Κάθε φορά που το πλοίο έκανε σκάλα, στο Χανόι, στη Σαίγ-

— *Μά αν βολοκοταί στο πλοίο καμμιά συμμορία; είπε η Δωροθέα.*

ΤΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ της Λαίδης Γκρήθο

κόν, στη Σιγκαπούρη, συνόδευε την όμορφη γυναίκα και της έδειχνε τα εξωτικά λιμάνια, σαν άνθρωπος που ξέρει όλες τις όμορφες της γης.

Σε δύο μέρες, θα φθάνανε στο Κολάμπο της Κεϋλάνης.

Η Δωροθέα παρατήρησε το μπάρ και τη τζαζ-μπάντ και παρακάλεσε το φίλο της να της κρατήσει λίγη συντροφιά στη γέφυρα. Δεν μπορούσε να ξεχάσει την κλοπή των μαργαριταριών της λαίδης Γκρήθο.

Ο αστυνόμος του πλοίου μού τιάν, ότι υποπτεύεται κάποιον έπιβάτη της δευτέρας θέσεως. Δεν έχει όμως κατόρθωση ν' ανακαλύψει κανένα διαφωτιστικό στοιχείο...

Η έρευνα που έκανε διακριτικά, δεν κατέληξε σ' αποτέλεσμα. Γι' αυτό, λέει, θα κάνω αύριο το απόγευμα δη όλες τις καμπίνες, με την πρόφαση πως κάποιος από το πλήρωμα του πλοίου ή κάποιος Ιθαγενής κατάφερε να κρύψει Ιθαγενής μαργαριτάρια της λαίδης Γκρήθο, διδάτης... Την καμένη τη λαίδη! Την είδα σήμερα το πρωί, άσφα, με τα μάτια κόκκινα απ' τα δάκρυα και κατάχληρο... Πόσο την λυπήθηκα!

Μά αν μου έλεθαν κι' έμένα τα μαργαριτάρια μου, θα συλλογιζόμουν τις ποδιές και τ' αράματα μου... Α, κύριε Μπελτιάν, δεν βρίσκετε ότι εκείνος ο μελαγχολικός έπιβάτης, που καθόταν πλάι μου, έδω και λίγη όραση στο μπάρ, έχει ύποπτο ύφος; Μου έριχνε κάθε τόσο

κάτι παράξενες ματιές, που μ' έκαναν ν' ανατριχιάζω. Θεέ μου! Πόσο φοβάμαι!

— Η συχνά, αγαπητή μου φίλη, της είπε ο συντροφός της, 'Ακούη κι' αν παραδεχτούμε ότι έκλεψαν σ' αλήθεια τα μαργαριτάρια της λαίδης, νομίζετε πως μπορεί να γίνει και δεύτερη κλοπή; Δεν καταλαβαίνετε ότι η ατμόσφαιρα είναι ηλεκτρισμένη κι' ο κόσμος φοβάται και τη σκιά του ακόμα; Μη χάνετε άδικα τον ύπνο σας... Μη στενοχωριέστε... Χαρήτε το όμορφο αυτό ταξίδι μας!

— Μά αν βρίσκεται στο πλοίο καμμιά συμμορία; είπε η Δωροθέα. Θα μας κατακλέψουν όλους. Χθες άκουσα, διάβαζα σ' ένα σοβαρό περιοδικό κάτι τρομαχτικές ιστορίες για τους πειρατές της εποχής μας.

Η Άπω Ανατολή είναι γεμάτη από κουρσάρους... Τα στιγμή εκείνη, παρουσιάστηκε μπροστά τους ένας μικρός γκρομ. Συγγνώμη, κύριε Μπελτιάν, είπε, σας ζητούν στο σαλόνι για μπριζ.

— Ω! μη μ' αφήσετε μόνη! παρακάλεσε το φίλο της η Δωροθέα. Πήτε στους φίλους μου ότι δεν θα παίξω απόψε χαρτιά, απάντησε στον γκρομ ο Ζερόμ Μπελτιάν.

— Είσαστε τόσο καλός μαζί μου, Ζερόμ, του είπε η Δωροθέα με γλυκιά φωνή. Ουσιάζετε τα πάντα για μένα...

— Ω, σας παρακαλώ... της ά-

πάντησε ο Μπελτιάν χαμογελώντας. Ξέρετε ότι η μεγαλύτερη ευχαρίστηση για μένα είναι να βρίσκω κοντά σας. Έλπίζω να το έχετε καταλάβει...

Ο Ζερόμ είχε κορφώσει το μαγνητικό του βλέμμα στο πρόσωπο της όμορφης φίλης του.

— Δωροθέα, της είπε, πόσο ωραία είναι η νύχτα!

Η γυναίκα του τραπέζι της Σαγκάης χαμήλωσε τα μάτια. Είχε σαγηνευθεί από τη φωνή του φίλου της. Πόσο της άρεσε ο κομψός Μπελτιάν, με την αινιγματική ζωή και τη ζωηρή ματιά του κατακτητή! Ακόμα πιο πολύ της άρεσε η θερμή και χαϊδευτική του φωνή, που της ήσυχάζε την ψυχή. Ο Ζερόμ ήταν ψυχραιμότερος άνθρωπος. Είχε εμπιστοσύνη στον εαυτό του κι' έβλεπε τη ζωή με καθαρά μάτια. Με πόση γοητεία ήξερε να διηγείται τις περιπέτειές του, τα μακρινά ταξίδια του, την όμορφη ζωή του! Είχε γυρίσει όλο τον κόσμο και περιέγραφε κάθε εξωτική χώρα με τόσο ζωηρά χρώματα, που νόμιζε κανείς πως την έβλεπε μπροστά του. Κι' έπειτα, πόση εμπιστοσύνη μπορούσε να δείξει μιά γυναίκα σ' αυτόν τον αριστοκράτη, που πότε ζούσε στο Λονδίνο, πότε στο Παρίσι και πότε στη Βιέννη!

Τα μεσάνυχτα, την ώρα των εξομολογήσεων, η Δωροθέα τρομοκρατήθηκε έστω από τους φόβους της. Μά μου έκλεβαν τα μαργαριτάρια μου, Ζερόμ, του είπε μ' αγωνία. Ναί... και δεν είναι μιά τρέλ-

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

λή ιδέα! Μήπως δεν έκλεψαν τα μαργαριτάρια της λαίδης; Άκούστε λοιπόν, τί σκέφθηκα. Θα σας δώσω τα μαργαριτάρια μου, να μου τα φυλάξετε... Κανείς δεν θα φαντασθώ πως τ' έχετε εσείς. Κανείς δεν θα κλέψει... Μη μου άρνηθήτε αυτή τη χάρη!... Θα σας δώσω το κολλίε μου, να το φυλάξετε, ως την Κεϋλάνη. Έλπίζω πως ως τότε θα έχω ανακαλυφθεί ο κλέφτης. Καί, μόλις ξεκινήσουμε από το Κολάμπο, θα μου δώσετε πίσω τα μαργαριτάρια μου. Τότε θα μπορείτε ελεύθερα να πηγαίνετε να παίξετε μπριζ κι' εγώ θα μπορώ να κλείνομαι στην καμπίνα μου χωρίς εφιάλτες...

Ο Μπελτιάν, για να δείξει πως δεν μπορούσε να της άρνηθαι μιά τέτοια χάρη, έσκυψε και φίλησε το χέρι της όμορφης Δωροθέας.

Οι δύο μέρες πέρασαν. Τέλος, το υπερωκεάνειο έφθισε άγκυρα στο Κολάμπο. Ο Ζερόμ βγήκε, με την όμορφη Δωροθέα, έκανε έναν περιπάτο μαζί της κι' έπειτα της είπε:

— Θα σας συνοδεύσω ως την άγκυρα του υπερωκεανείου. Δεν θ' ανέβω όμως μαζί σας στο πλοίο, γιατί θέλω να συναντήσω έναν έμπορο για τις δουλειές μου.

Η δευτερεύουσα με τη Δωροθέα άποιακρινθήκε γρήγορα από την προκυμμία. Ύστερα από δύο ώρες, το υπερωκεάνειο θα έφευγε.

Ο Μπελτιάν τώρα τριγυρίζει άσκοπα μέσα στους στενούς δρόμους μιάς εξωτικής συνοικίας. Το χέρι του χαϊδεύει μέσα στην τσέπη του δυο περιδέραια: το περιδέραιο της Δωροθέας και τα μαργαριτάρια της λαίδης.

Τα κατάφερα μιά χαρά, συλλογίζεται. Το περιδέραιο της όμορφης Δωροθέας αξίζει περισσότερο από της λαίδης! Η καμένη η μικρούλα! Μου έδωσε τα χείλη της, μου έδωσε την καρδιά της, μου έδωσε και τα μαργαριτάρια της. Ά, όχι! Αυτή τη φορά, πρέπει να δείξω πως είμαι άξιος της εμπιστοσύνης της...

Εκείνη τη στιγμή, πέρασε ένας Ιθαγενής με το ψάθινο άμαξάκι του. Ο Ζερόμ τον φώναξε άμέσως, ανέβηκε σ' αυτό και γύρισε γρήγορα στο λιμάνι. Έφτασε ακριβώς τη στιγμή που έτοιμαζόταν να ξεκινήσει η δευτερεύουσα του υπερωκεανείου με τους τελευταίους άρροπορημένους επιβάτες...

Τώρα το υπερωκεάνειο είχε σκώσει άγκυρα κι' έβγαζε απ' το λιμάνι. Η Δωροθέα περίμενε το Ζερόμ στη γέφυρα, κουβεντιάζοντας με τον αστυνόμο. Δεν ήταν ταραχμένη. Είχε εμπιστοσύνη στο φίλο της! Ήταν βέβαιη ότι θα πρόφτανε να ξαναγυρίσει στο πλοίο...

Αυτή τη φορά όμως ήταν ταραχμένος ο Ζερόμ Μπελτιάν. Η μεγάλη χειρνομία που έτοιμαζόταν να κάνει, τον είχε άναστατώσει. Έκνευρισμένος όπως ήταν, πηγε κοντά της και της είπε, δίνοντάς της πίσω το κολλίε της.

— Αγαπητή μου φίλη, ορίστε το περιδέραιό σας. Από δω και πέρα, δεν υπάρχει κίνδυνος... Μά, μόλις έφθισε τη ματιά της στο κολλίε η Δωροθέα χλωμάσε και ψιθύρισε με φρίκη:

— Ω! Μά αυτά τα μαργαριτάρια είναι της λαίδης Γκρήθο!... Κι' αλήθεια, ο Ζερόμ Μπελτιάν είχε κάνει λάθος από την ταραχή του και της είχε δώσει το κλεμμένο κολλίε, μπροστά στα μάτια του αστυνόμου του υπερωκεανείου!

Ο αινιγματικός Ζερόμ Μπελτιάν, με το αριστοκρατικό παρουσιαστικό, είχε αποκαλύψει μόνος του πως ήταν ένας κοινός λωποδύτης!

ΠΟΛ ΛΟΥΪ ΕΡΒΙΕ

ΕΊμαστε όλοι ένδουςιασμένοι!

Ναί, όλοι στην οικογένειά μας είμαστε ένδουςιασμένοι, γιατί αποκτήσαμε ένα από τα ψυγεία της ΙΖΟΛΑ. Είναι ψυγεία δαύμα! Έχουν πρωτοφανή τεχνική αρτιότητα, έκπληκτική έκμετάλλευση χώρου και ή τιμή τους αρχίζει από

5.900 δρχ.

για το ψυγείο των 6 ποδών

Η ΙΖΟΛΑ σας προσφέρει 5 τύπους ηλεκτρικών ψυγείων, STANDARD και DE LUXE, των 6, 6.5, 7, 8 και 10 κυβ. ποδών.

Σας προσφέρει επί πλέον και μοναδική εξυπηρέτηση, όπου κι αν βρισκόσθε στην Ελλάδα, με τα 10 Κέντρα Έξυπηρετήσεως Πελατών.

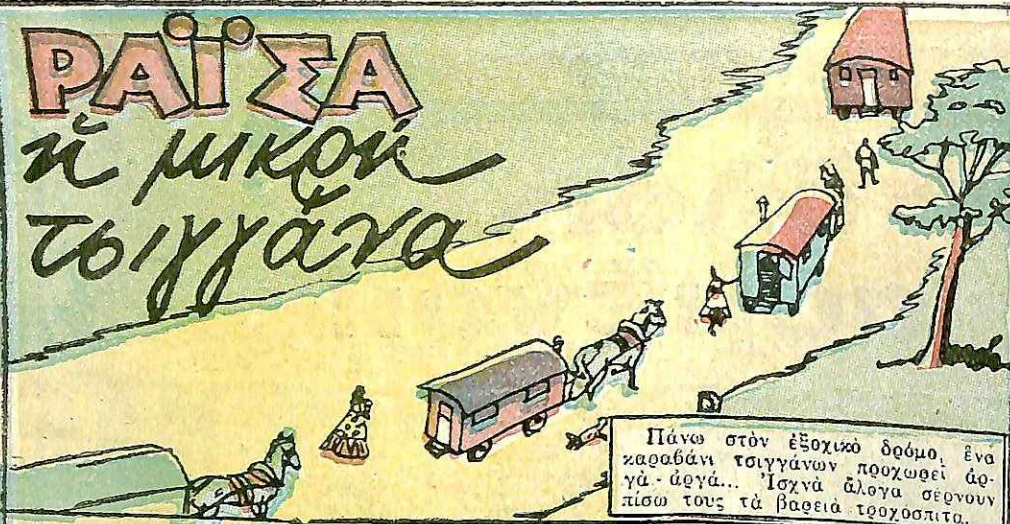
Στα δύο σπίτια με ηλεκτρικό ψυγείο, το ένα έχει ΙΖΟΛΑ!

ΠΡΟΪΟΝΤΑ

ΤΑ ΠΙΟ ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝΑ

ΡΑΪΣΑ ή μικρή τοιγγάνα

Πάνω στον έξοχο δρόμο, ένα καραβάνι τοιγγάνων προχωρεί αργά-αργά... Ίσχνά αλογα σφηνούν πίσω τους τα βαρέα τροχόσπιντα.

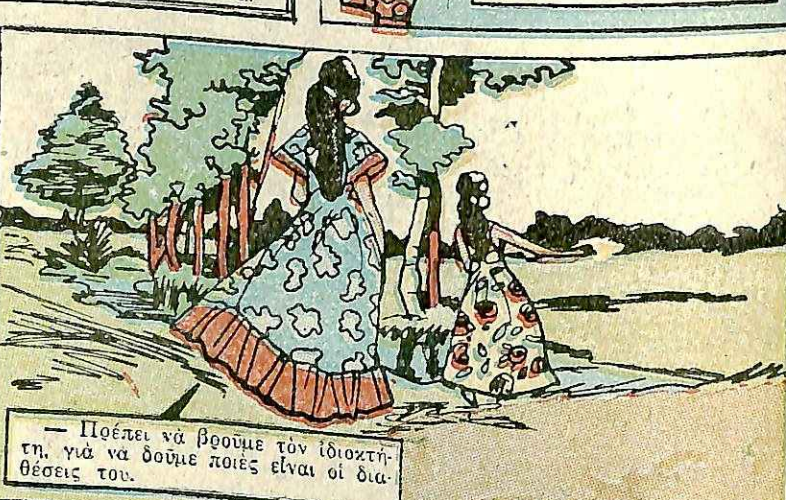

— Τα αλογα κουράστηκαν, πατέρα. Δεν μπορούν να προχωρήσουν άλλο...

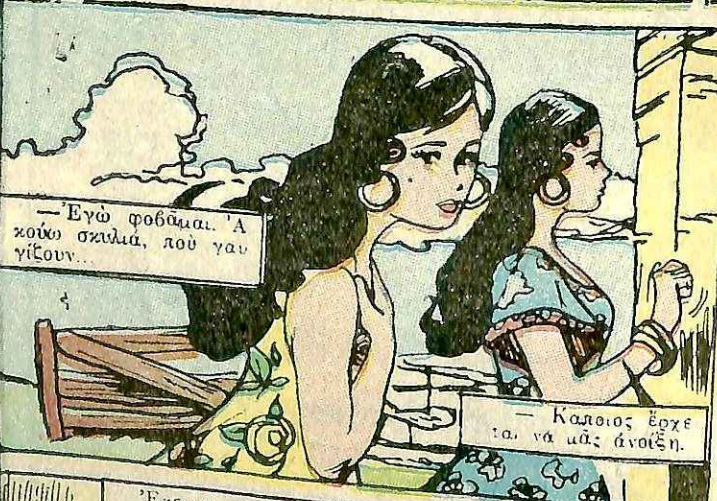
— Από παντού μ'αξ διώχνουν. Κι' εγώ δεν ξέρω τί να κάνω!

— Τπάχει εκεί κάτω ένα μεγάλο ακαλλέογγο χωράφι. Τό διασχίζει ένα οράκι, στίς όχθες του οποίου υπάρχουν μεγάλα δέντρα...

— Πρέπει να βρούμε τον ιδιοκτήτη, για να δούμε ποιες είναι οι διαθέσεις του.

— Εγώ φοβάμαι. Α κοίκο σκιά, που γαν γίλουν...

— Καλοίος έρχεται να μ'αξ άνοιξη.

— Α!... Τοιγγάνα!... Περιμένετε να φωνάξω τον πατέρα μου. Βρίσκεται στους σταύλους.

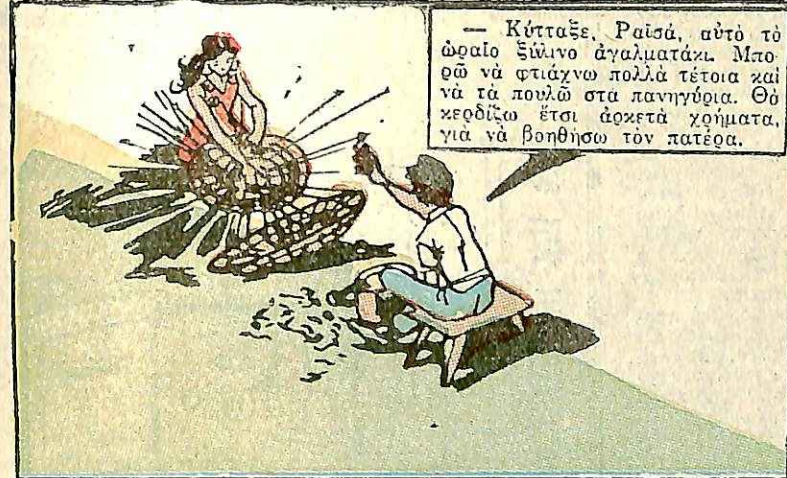

Έκλειν τη ώρα άρχεις, ό κ. Βαγγελής βγαίνει, από τους σταύλους, α ένα θανάσιο άλογο άλογο.

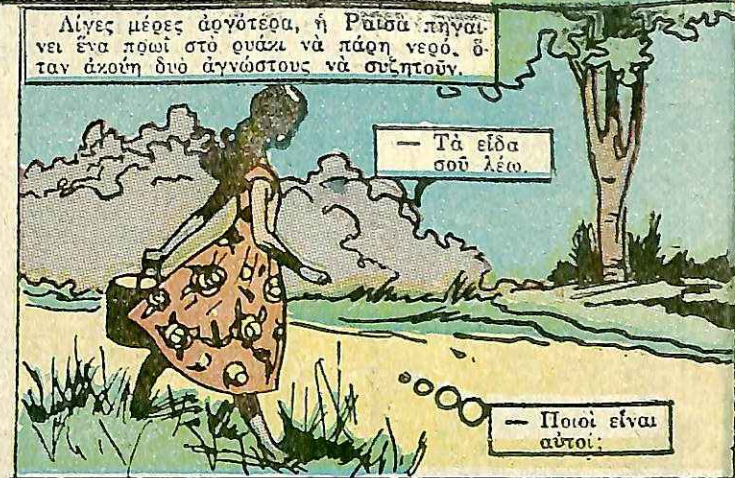
— Τι συμβαίνει, Μιχαλάκη. Τι λητουν οι κοτέλλες;

— Συμφωνοί... Μπορείτε να μείνετε ένα μήνα και θα μου δώσετε σ' αντάλλαγμα δέκα μεγάλα πανέρινα.

— Κότταζε, Ραϊσά, αυτό τό ώραίο ξύλινο άγαλματάκι. Μπορώ να φτιάχνω πολλά τέτοια και να τα πουλώ στα πανηγύρια. Θό κερδίζω έτσι άρκετά χρήματα, για να βοηθήσω τον πατέρα.

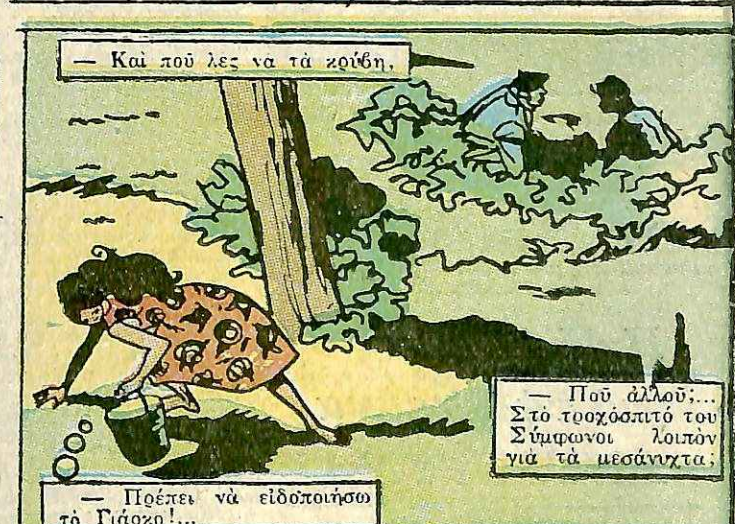
— Τα είδα σου λέω.

— Ποιοί είναι αυτοί;

— Πώς τό ξέρεις ότι έχει λεφτά;

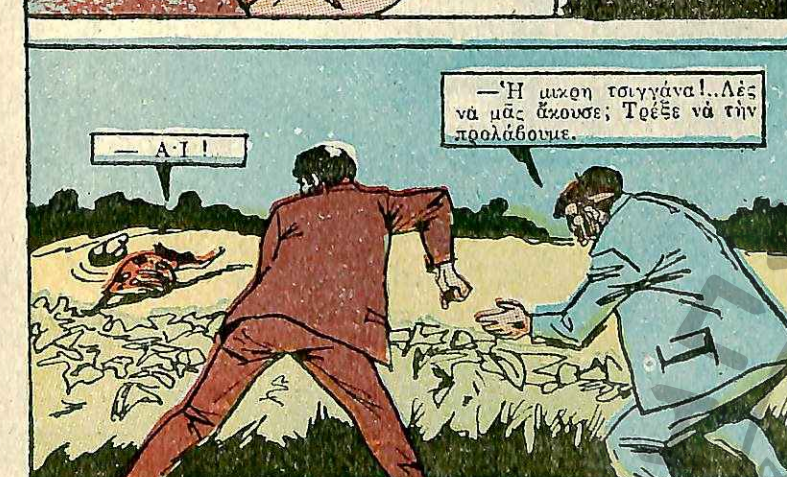
— Φτιάχνει κάτι πολύ ώραία άγαλματάκια και τό πουλάει. Θάχη πολλά λεφτά.

— Και πού λες να τό κούβη.

— Πού άλλου!... Στο τροχόσπιντο του Συμφωνοί λοιπόν για τό μεσάνυχτα.

— Πρέπει να ειδοποιήσω τό Γιάσκο!...

— Α-Ι-Ι!

— Η μικρή τοιγγάνα!... Λές να μ'αξ έκουσε; Τρέξε να τήν προλάβουμε.

— Μ'αξ τ'όσκασε... Πάμε να φύγουμε.

— Τί έχεις, Ραϊσά; Είσαι ζατάχλουπ!

— Χτύπησα μαιά... Φώναξε τό Γιάσκο. Πρέπει να του μιλήσω...

— Γιάσκο, έλα γρήγορα!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Τὰ ξύπνια αὐτὰ παιδάκια τοῦ οἴκου υἱοθεσίας «Τέντυ Μπέαρ» τοῦ Βερολίνου, καλονομῶν θὰ ἦταν τὸ καμάρι κάθε μητέρας. Τώρα όμως είναι τὸ καμάρι τῆς ἀδελφῆς τοῦ Έουθρου Σταυρού, πὸν τὰ φροντίζει σὰν μητέρα, ὡς τὴν ἡμέρα πὸν θὰ βοῦν ἕνα μπαμπά καὶ μιά μαμά, πὸν θὰ τ' ἀγαπήσουν πραγματικά.

ΠΑΙΔΙΑ γιὰ τὰ ἄτεκνα ΑΝΤΡΟΓΥΝΑ

Πὼς λειτουργοῦν τὰ Γραφεῖα
Υἱοθεσίας, στὴ Γερμανία

ΣΕ μιά μεγάλη βίβλα τῆς ὥρας καὶ ἀριστοκρατικῆς συνοικίας Γκρουνδάλντ τοῦ Βερολίνου, θὰ δῇτε κρεμασμένη μιά πινακίδα, μὲ τὴν ἐπιγραφή «Τέντυ Μπέαρ». Μέσα στὴ βίβλα αὐτή, ζοῦν 60 περίπου παιδάκια, ἡλικίας ἀπὸ 8 ἡμερῶν μέχρι 6 χρονῶν. Δὲν εἶναι ὅμως παιδιὰ κανονικοῦ ὀρφανοτροφείου. Μένουν προσωρινὰ ἐκεῖ, μέχρις ὅτου βρεθοῦν οἱ θετοὶ γονεῖς, πὸν θὰ προθυμοποιηθοῦν νὰ τὰ υἱοθετήσουν.

Ὁ οἶκος αὐτὸς υἱοθεσίας παιδιῶν εἶναι μοναδικὸς στὸ εἶδος του σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη, διευθύνεται δὲ ἀπὸ τὸ Γερμανικὸ Ἐρυθρὸ Σταυρὸ. Τὰ παιδιὰ τοποθετοῦνται σ' αὐτὸν ἀπὸ τὸ Γραφεῖο Υἱοθεσίας τοῦ Βερολίνου, τὸ ὁποῖο ὑπάγεται στὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ὑπουργοῦ-γεροσυστάτου γιὰ τὴ νεολαία καὶ τὸν ἀθλητισμὸ.

Πολλὰ ἀντρώπινα, πὸν δὲν κατορθώνουν νὰ ἀποκτήσουν ἕνα δικὸν τους παιδί, ἔχουν τὴν εὐχέρεϊα, μέσω τοῦ οἴκου αὐτοῦ, νὰ υἱοθετήσουν ἕνα ξένο.

Ἡ μέθοδος ὅμως αὕτη, τῆς ἀποκτικῆς χροιάς, οἱ μέλλοντες γονεῖς πρέπει νὰ ἐφοδιαστοῦν μὲ μεγάλη ὑπομονή καὶ νὰ περιμένουν ἀκριβὲς καὶρο, γιατί, κατὰ κανόνα, ἡ ζήτησις εἶναι πάντοτε πολὺ ὀχλοειδὴς ἀπὸ τὴν προσφορά. Ἀκριβῶς, ὅμως, στὴν Οὐόσπολν-Δημοκρατία τῆς Βορείου Ρηνανίας-Βεστροφλίας, υἱοθετήθηκαν 1658 παιδιὰ.

Πρὶν γίνῃ δεκτὴ ἡ αίτησις ἑνὸς ζεύγους γιὰ υἱοθεσία, ἐξετάζεται ἀποσπαστικὰ σ' ὅλες τῆς τῆς λεπτομέρειες ἡ ἰδιότης του ζώῃ, γιατί, σὰ βασικὸς σκοπὸς τῆς υἱοθεσίας, θεωρεῖται πρωτίστως ἡ εὐημερία καὶ ἡ εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ. Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Γραφείου Υἱοθεσίας ἐρευνοῦν σὰν πραγματικὸ ἐντέκτιδο, γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν τὰ αἰτία, πὸν κρύβονται πίσω ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία τοῦ ζεύγους νὰ υἱοθετήσῃ ἕνα παιδί.

Γιατὶ δὲν εἶναι πάντα ἡ ἀγνή ἀγάπη πρὸς τὰ παιδιὰ, τὸ κίνητρο τῆς υἱοθεσίας. Μερικὰ ἀντρώπινα θέλουν νὰ υἱο-

θετήσουν ἕνα παιδί, γιὰ νὰ τὸ ἔχουν σὰν ἀντίδοτο στὴ μοναξιά τους, ἢ γιὰ νὰ σώσουν ἀπὸ τὴ διάλυσι τὸ γάμο τους. Ἄλλοι πάλι, θέλουν τὸ παιδί γιὰ νὰ τοὺς κυττάξῃ στὰ γεράματα τους καὶ ἄλλοι γιὰ διάφορους ἄλλους μικροῦπολογισμούς.

Ἀλλὰ τὰ γραφεῖα τῆς υἱοθεσίας, μὲ τὴν πείρα, πὸν ἀπέκτησαν, ἔχουν πῶς, ὅταν οἱ θετοὶ γονεῖς ἀποδέχονται τὴν υἱοθεσία, γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσουν δικές τους ἀνάγκες, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δημιουργηθῇ μεταξὺ γονέων καὶ παιδιοῦ ὁ ἰσχυρὸς ἐκείνος δεσμός, πὸν δικαιολογεῖ καὶ ἐπιτρέπει τὴν υἱοθεσία.

Ὅλες ὅμως οἱ περιπτώσεις, πὸν προαναφέραμε, ἀποτελοῦν ἐξαιρέσεις. Οἱ περισσότεροι θετοὶ γονεῖς εἶναι, κατὰ κανόνα, ἀποφασισμένοι νὰ φροντίζουν τὸ θετὸ παιδί τους, σὰ νὰ ἦταν δικὸ τους.

Στὴ Γερμανία, ἱκανοὶ γιὰ υἱοθεσία εἶναι γονεῖς ἡλικίας 35 τοὐλάχιστον ἐτών. Ἐπιτρέπεται δὲ νὰ υἱοθετήσουν μόνο νήπια. Στους ὑποψηφίους θετοὺς γονεῖς ἀνακοινώνονται μόνο ἐκείνες οἱ λεπτομέρειες γιὰ τοὺς φυσικοὺς γονεῖς τοῦ μελλοντοῦ παιδιοῦ τῶν, πὸν εἶναι σημαντικές γιὰ τὴν ἀνάπτυξή του. Τὰ ὄνοματά τους δὲν τὰ μαθαίνουν ποτέ. Ἡ υἱοθεσία γίνεται τελείως ἰνκόγνωστο.

Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ υἱοθετούμενα παιδιὰ εἶναι νῦθα. Ἡ μητέρα μπορεῖ νὰ παραδῶσιν τὸ παιδί τῆς γιὰ υἱοθεσία μόνο μετὰ τρεῖς μῆνες ἀπὸ τὴ γέννησί του. Στὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα, ἔχει ὅλο τὸν καιρὸ νὰ σκεφθῇ καλὰ καὶ νὰ πάρῃ τὴν τελικὴ τῆς ἀπόφασις, ἂν θὰ τὸ κρατήσῃ δηλαδὴ ἢ θὰ τὸ δώσῃ. Ἀφοῦ ὅμως τὸ παραδῶσιν γιὰ υἱοθεσία καὶ συνταχθῇ ἡ σχετικὴ πράξις ἐνώπιον συμβολαιογράφου, δὲ μπορεῖ πιά νὰ ἐγείρῃ καμμία ἀξίωσις ἐπὶ τοῦ παιδιοῦ.

Τὰ παιδιὰ, πὸν προορίζονται γιὰ υἱοθεσία, ἐξετάζονται λεπτομερῶς ἀπὸ εἰδικούς γιαιτροὺς καὶ ψυχολόγους καὶ ὑποβάλλονται σὲ ποικίλα «τέστ», γιὰ τὸν καθορισμὸ τοῦ βαθμοῦ τῆς εὐφυΐας τῶν καὶ τῶν στοιχείων τοῦ χαρακτήρος τῶν. Οἱ ἐξετάσεις αὐτὲς εἶναι χρησιμὲς καὶ ἀπαραίτητες, γιὰ τὴν ἐξασφάλισις τῆς μεγαλύτερης δυνατῆς ἁρμονίας μεταξὺ θετῶν γονέων καὶ παιδιοῦ. Ἐνα παιδί π. χ. μὲ πνευματικὲς κλίσεις δὲ δίδεται ποτὲ γιὰ υἱοθεσία σὲ μιά ἐργατικὴ οἰκογένεια, καὶ, ἀντίθετα, σὲ γονεῖς ἐπιστήμονες δὲ δίδονται ποτὲ παιδιὰ μὲ εὐφυΐα κατώτερη τῆς μετρίας.

Μολονότι ὅμως ὁ ἀριθμὸς τῶν ζευγαριῶν, πὸν θέλουν νὰ ἀποκτήσουν ἕνα θετὸ παιδί, αὐξάνει συνεχῶς, στὰ βιβλία τῶν γραφείων υἱοθεσίας, ὑπάρχουν πάντοτε καὶ τὰ παιδιὰ-προβλήματα. Αὐτὰ εἶναι κυρίως μεγαλύτερα ἀπὸ 3 ἐτών καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀγόρια (τὰ κοριτσάκια υἱοθετοῦνται ἐκκολώτερα). Τὰ παιδιὰ αὐτὰ προέρχονται ἀπὸ μητέρες, πὸν ἀρροήσαν πολὺ νὰ τὰ παραδῶσουν γιὰ υἱοθεσία καί, στὸ μεταξύ, μεγάλωσαν μέσα στὸ περιβάλλον τους, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ διαταραχθῇ ὁ συναισθηματικὸς τους κόσμος, ὅταν τὸ χάσανε ξαφνικά.

Τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἶναι τραγικὰ πλάσματα. Ὅσο δὲ περισσότερο περιμένουν νὰ υἱοθετηθοῦν, τόσο λιγώτερες πιθανότητες ἔχουν νὰ βροῦν ἕνα καλὸ σπιτικό.

ΣΕ ΠΟΙΕΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ ΕΠΙΔΡΑ Ἡ ΨΥΧΙΑ

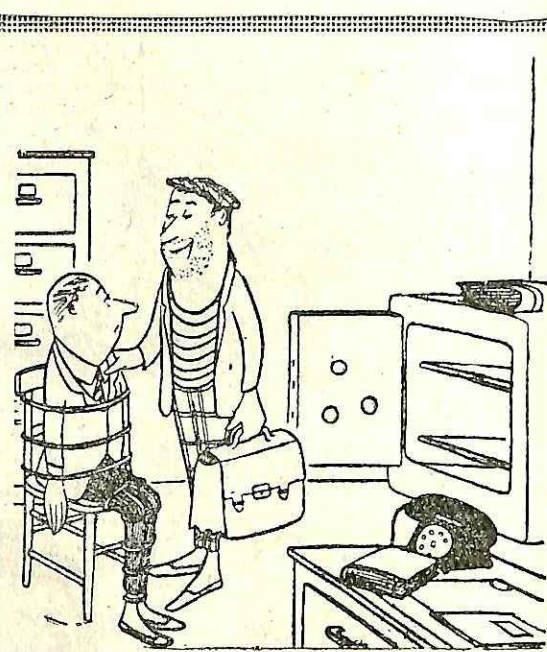
Ἡ ἡμιπραμὴν θεωρεῖται ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν φάρμακο κατὰ τῆς μελαγχολίας καὶ τῆς καταθλίψεως. Νεώτερες παρατηρήσεις ἐδείξαν, ὅτι ἐπιδρᾷ κυρίως ἐπὶ ἀκόλουθες περιπτώσεις:

1) Στὶς κληρονομικὲς μελαγχολίες, πὸν ἐμφανίζονται ἀπότομα μεταξὺ τῶν 25 καὶ τῶν 35 χρονῶν.

2) Στὶς μελαγχολίες, πὸν ὀφείλονται σὲ διαταραχὴ τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων (ἐμμηνοληξία, γυναικεία).

3) Στὶς καταθλίψεις, πὸν ὀφείλονται σὲ κάποια δυνατὴ συγκίνηση (πένθος, χρηματικὴ ἀπώλεια, ἀσισθητικὴ ἀποτυχία).

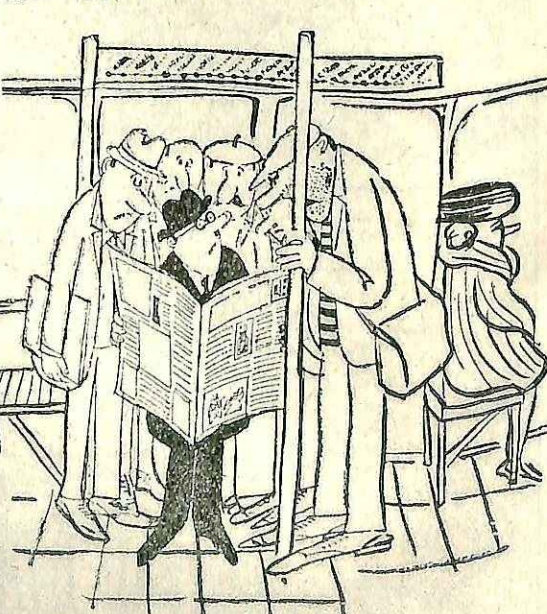
Τὰ ἀποτελέσματά τῆς εἶναι, τοῦναντίον, λιγώτερο ἔντονα στὶς μελαγχολίες ὑπερτικῆς μορφῆς, κατὰ τῆς ποίσε ἡ ἀσθενὴς προσπαθεῖ νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ τοῦ περιβάλλοντός τῆς.

— Κι' ἄλλη φορὰ νὰ μὴ ἀποκαλύπτετε στὸν Τύπο πὼς κερδίζατε στὸν ἱππόδρομο, παίζοντας τὸ συνδυασμὸ πὸν ἀνοίγει τὸ χρηματοκιβώτιό σας!

— Αὐτὰ εἶναι τὰ δῶρα μου γιὰ τὴν γιορτὴ σου, χρυσέ μου!

— Γνωίστε λοιπὸν τὴ σελίδα... Τὰ διαβάσαμε, αὐτά!...

Ἡ μουσικὴ αὐξάνει τὴν ἀπόδοσι ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ἀπεκλείεται ἡ τζάζ καὶ τὰ τραγούδια

Ἡ ΣΙΩΠΗ εἶναι ἐχθρὸς τῆς ἐργασίας, ὑποστηρίζουν οἱ σύγχρονοι ψυχολόγοι, πὸν συνιστοῦν στοὺς διευθυντὰς ἐργοστασίων καὶ ἐπιχειρήσεων νὰ καθιερώσουν μιά κατάλληλη μουσικὴ κατὰ τὶς ὥρες τῆς ἐργασίας. Καὶ πράγματι, σὲ πολλὰ μεγάλα ἐργοστάσια, ἀλλὰ καὶ σὲ ἐργαστήρια καὶ γραφεῖα, ἡ μουσικὴ ἀποτελεῖ σήμερον τὸν κανόνα.

Τὸ μεγάλο πρόβλημα, ὅμως, εἶναι ἡ ἐκλογὴ τῆς κατάλληλης μουσικῆς γιὰ τὸ κάθε εἶδος ἐργασίας. Μιά μουσικὴ πὸν ταιριάζει σ' ἕνα εἶδος ἐργασίας, μπορεῖ νὰ ἔχῃ δυσάρεστη ἐπίδρασις σ' ἕνα ἄλλο.

Σημασία ἔχει ἐπίσης ὁ τρόπος τῆς μεταδόσεως. Ὅλοι οἱ εἰδικοί ὑποστηρίζουν πὼς τὸ ραδιόφωνο ἀποκλείεται τελείως, γιὰ τὸ λόγο ὅτι μεταδίδει ποικίλη μουσικὴ, πὸν δὲν εἶναι κατάλληλη γιὰ ὅλους τοὺς ἐργαζομένους. Πρωτιμότερο εἶναι τὸ γραμμωφώνιο, πὸν παρέχει τὴν εὐχέρεια τῆς μεταδόσεως κομματιῶν, διαλεγμένων εἰδικὰ γιὰ κάθε ἐργασία.

Στὶς ἠνωμένες Πολιτεῖες, πολλές ἐπιχειρήσεις ἐδημιούργησαν δικές τους ὁρχήστρες, πὸν τὸ ρεπερτορίο τους εἶναι εὐρύτατο καὶ μπορεῖ νὰ ἱκανοποιήσῃ ὅλα τὰ γούστα. Ἡ ἐπιλογὴ αὐτοῦ τοῦ ρεπερτορίου γίνεται ἀπὸ πρὶν μὲ μεγάλη προσοχή, σὲ τρόπο πὸν ν' ἀναποκρίνεται στὸ εἶδος τῆς ἐργασίας.

Ὅπως εἶναι ἐνόητο, ὁ ρυθμὸς τῆς μουσικῆς παίζει σημαντικό ρόλο ὡς πρὸς τὴν ἀπόδοσι τῆς ἐργασίας. Σὲ μιά γρήγορη ἐργασία π.χ. ἀντενδεδεικνύνται οἱ ἀργοὶ ρυθμοί. Ὅπως, ἀντίστροφα, σὲ μιά ἐργασία πὸν, λόγω τῆς φύσεώς τῆς, γίνεται ἀργὰ καὶ απαιτεῖται μεγάλη προσοχή, ἀντενδεδεικνύνται οἱ γρήγοροι ρυθμοί. Ὁ κανὼν, ὅμως, δὲν εἶναι ἀπόλυτος. Ἀρκεῖ νὰ μὴ προκρίνεται γιὰ ὑπερβολή, εἴτε πρὸς τὴν μιά κατεύθυνσι εἴτε πρὸς τὴν ἄλλη.

Οἱ εἰδικοί ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ μέτριος ρυθμὸς εἶναι ὁ καλύτερος, ἐνῶ ἕνας ρυθμὸς πολὺ γρήγορος ἢ πολὺ ἀργὸς μπορεῖ νὰ ἀποδῇ καταστροφικὸς, ἐφ' ὅσον βρῆσκαται σ' ἀντίθεσι πρὸς τὴν ἐκτελούμενη ἐργασία.

Σ' ὁποιαδήποτε περίπτωσι, ὁ ρυθμὸς τῆς τζάζ ἀποκλείεται, γιατί διεγείρει τὸν ἀκρατὴ καὶ τὸν ἐκνευρίζει. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, ἀποκλείεται καὶ ἡ χορωδιακὴ μουσικὴ, πὸν ἔδωκε ἀξιοβήρητα ἀποτελέσματα, παντοῦ ὅπου ἐφαρμόσθηκε.

Οἱ εἰδικοί ἀποκλείουν ἐπίσης τὰ τραγούδια, πὸν μποροῦν σὲ πολλές περιπτώσεις ν' ἀπορροφήσουν τελείως τὸν ἐργαζόμενο καὶ νὰ τὸν κάμουν νὰ ξεχάσῃ ἢ νὰ παραμελήσῃ τὴν ἐργασίαν του. Ἡ ἄπλη μουσικὴ εἶναι πρωτιμότερη.

Ἀλλὰ καὶ διάφορα κομμάτια μοντέρνας μουσικῆς, πὸν ἀπομιμνύται ὀρισμὲν εἶδος ἐργασίας (π.χ. τὸ «Χαλιδουργεῖο» τοῦ Ρόσου Μουσκόλφ) δὲν εἶναι ἀξιοσώστατα, ἀκόμη καὶ γιὰ κείνους πὸν ἐργάζονται σὲ χαλιδουργεῖα. Ἡ μουσικὴ πρέπει νὰ κἀν τὸν ἐργαζόμενο νὰ ξεχάσῃ τὴ δουλειά του καὶ νὰ τὸν διασκεδάσῃ, κι' ὅχι νὰ τοῦ θυμίσῃ τὸ μόχθο καὶ τὸ ἀγκομαχιστὸ τῆς. Παρόμοια μουσικὴ μπορεῖ νὰ κατεβάσῃ τὸ ἦθός τῶν ἐργαζομένων, ἀντὶ νὰ τοὺς τόνισῃ καὶ ν' αὐξήσῃ τὴν ἀπόδοσί τους.

Προκειμένου γιὰ τὸ τραγούδι καὶ τὴ τζάζ, ὁ Λαντόβσκυ, πὸν θεωρεῖται ὁ μεγαλύτερος εἰδικὸς στὰ ζητήματα αὐτά, παρατηρεῖ: «Μιά ρομαντικὴ τὸ πρῶν κι' ἕνα κομμάτι τζάζ τὸ δρόμὸ δὲν βλάπτουν. Ἀλλὰ τόσο μόνον. Ἡ πρώτη χαλαρώνει τὰ νεῦρα καὶ φέρνει μιά γενική ἐκούρασι, ἡ δεύτερη τὰ τῶναι καὶ αὐξάνει τὴν ἀπόδοσι, πὸν συνήθως

πέφτει κατὰ τὸ τέλος τῆς ἐργασίας».

Νὰ τώρα ποιά εἶναι ἡ μουσικὴ πὸν ταιριάζει, κατὰ τοὺς εἰδικούς, στὰ διάφορα εἶδη ἐργασίας:

1) Γιὰ τὰ γραφεῖα (σὲ χαμηλὸ τόνο). Βάγκνερ: Ζίγκφριντ (ψιδωρὸς τοῦ δάσου). Ντεμπυσσύ: Ἡ θάλασσα, Νοττβόρν. Ροσσίνι: Κουρέας τῆς Σεβίλλης (οὐδερτούρα). Λίστι: Κομπανέλλα. Ντεμπύ: Μαθητευόμενος μάγος.

2) Γιὰ τὰ ἐργαστήρια (σὲ χαμηλὸ τόνο). Ὀφενμπαχ: Παρισινὴ ζωὴ (οὐδερτούρα). Πλανκνέ: Κομπανέες τῆς Κορνέβιλ (οὐδερτούρα). Βαλντέφελ: Βροχὴ διαμαντιῶν. Λεκάκ: Ἡ κόρη τῆς κυρίας Ἀνγκό (οὐδερτούρα). Γιόχαν Στράους: Ὁ γαλιζιὸς Δούναβις. Ραβέλ: Βάλτσον. Σοπέν: Κομμάτια γιὰ πιάνο.

3) Γιὰ τὰ ἐργαστήρια (σὲ δυνατό τόνο). Βάγκνερ: Οἱ ἀρχαγοῦσις τῆς Νυρεμβέργης (πρελούτιο). Μπετόβεν: Κυριλάδος (οὐδερτούρα), συμφωνίες. Μπερλιόζ: Ρωμαϊκὸ κοντσέρτο. Λίστι: Συμφωνικὰ ποιήματα. Χόνεγκερ: Συμφωνία 231. Χαῦνν: Συμφωνίες.

4) Γιὰ τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα, ἐλαφρὴ μουσικὴ σὲ πολὺ χαμηλὸ τόνο, πὸν νὰ χαίρουν τὸ αὐτὸ τὸν παλῆτων καὶ τῶν ἀγοραστῶν, χωρὶς νὰ τοὺς ἀπεροφᾷ.

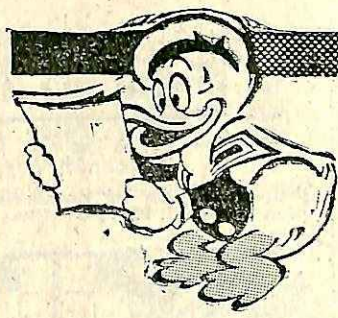
5) Γιὰ τὰ ἀτελιέ μῦδας. Βάγκνερ: Ζίγκφριντ. Ντεμπυσσύ: Τὸ ἀπόγευμα ἐνὸς φανού. Κομμάτια μόνον γιὰ πιάνο.

Οἱ ἄριες καὶ οἱ τραγουδιστὲς καντάτες, δὲν εἶναι ἀξιοσώστατες, γιατί ἀποσποῦν τὴν προσοχή.

6) Γιὰ τὰ μεταλλουργικὰ ἐργοστάσια, ὑφαντουργεῖα κλπ. ὅπου γίνεται πολὺς θόρυβος. Χαίντελ: Βαριά κοντσέρτα. Μπετόβεν: Οὐδερτούρες καὶ συμφωνίες. Λίστι: Συμφωνικὰ ποιήματα. Χαῦνν: Συμφωνίες.

Ἐκλογὴ ἀπὸ κομμάτια τοῦ Μπράνς, Μπερλιόζ, ἄριες ἀπὸ ἔργα Μπίζε, Γκουνώ, Ροσσίνι, Βέρντι, Πουσσίνι.

Καὶ μιά χαρακτηριστικὴ λεπτομέρεια: Ἡ κλασικὴ μουσικὴ ἀδάνει τὴν ἀπόδοσι τῶν ἀγαθῶν, σὲ γάλα, ἐνῶ ἡ μουσικὴ τζάζ τὴν κατεβάσει σὲ μεγάλο βαθμὸ.

Ἡ κρίσις τοῦ Σολομώντος

ΠΟΛΥ ἄτυχος εἶχε σταθῇ στὴ ζωὴ του ὁ κύρ-Γιάννης Μουλινέ. Ἀφοῦ δούλεψε σὲ ραφτάδικο, σὲ τσαγκαράδικο, σὲ χασάπικο, κι' ἔγινε κι' αὐτὸς κατόπιν ράφτης, τσαγκαρῆς καὶ χασάπης, ἔξεπεσε ὕστερα μούτσος σ' ἕνα φορτηγὸ.

Ἐφερε ἀνω-κάτω τὴν ὑδρόγειο. Κι' ἐπειδὴ ἀπελπίστηκε πὼς μποροῦσε νὰ προθίστασθαι κάποτε καὶ νὰ γίνῃ ναύτης, μούττωσε τὴ θάλασσα, ἔγινε βοηθὸς δικαστικοῦ κλητῆρα στὸ χωριὸ του, ὕστερα κήρυκας στὶς κοινοτικὲς δημοπρασίες καί, στὰ τελευταῖα — πενηντάρης πιά καὶ φαλακρὸς — τράβηξε γιὰ τὸ Παρίσι, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ ἐργασθῇ γιὰ νὰ δημιουργηθῇ ἕνα μέλλον εὐρὺ καὶ προσοδοφόρο!...

Ἦρνε μαζί του καὶ τὰ ἀχώριστα ψωροσουλὰ του, τὸ Μπόμπυ καὶ τὸ Ροῦντυ, δυὸ κακορριζικά κουταδόκια φωνακλάδικα καὶ πειναλέα, σὰν τὸν πολυτεχνίτη ἀφεντικό τους...

Κοσμογυρισμένος καὶ ὡς ἦταν, ὁ κύρ-Γιάννης Μουλινέ, δὲν τάχασε,

Ἡ ΝΑΤΑΛΙ ΓΟΥΝΤ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ

Στὸ Λονδίνο, ὅπου ἔμεινε μερικὲς μέρες, πρὶν φύγῃ γιὰ τὴ Βιέννη, γιὰ νὰ γυρίσῃ τὸ νέο της φιλμ «Ἡ μεγάλη κόρη», ἡ Νάταλι Γουντ κυκλοφοροῦσε μὲ μιά ὑπερπολυτελὴ Ρόλεξ — αὐτοκίνητο — ἀντικείμενο τῆς στερῆς, πὸν θεωρεῖται ἡ πιο ἀκριβοπληρωμένη τοῦ Χόλλυγουντ. Ἐκτός ἀπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν τῆς ἀξία, ἡ Νάταλι εἶναι σήμερον στὴν ἰδιωτικὴ τῆς ζωὴ ἡ σύζυγος τοῦ Ἀρθούρ Λόου, υἱοῦ, πὸν θεωρεῖται ὁ ὑπ' ἀριθμ. 1 ἀνθρώπου τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου, δεδομένου ὅτι εἶναι κληρονόμος τῆς «Μέτρον» ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τοῦ πατέρα του καὶ τῆς «Παραμάντ» ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς μητέρας του.

ΕΥΘΥΜΙΑ ἱστοριοῦλα

μόλις πάτησε στὴν πρωτεύουσα τῶν φώτων καὶ τὸν πολιτισμὸ. Ἐκεῖ ὅμως, πὸν ταμπέλε, ἦταν οἱ προσπαθείες του νὰ βρῇ κάποιο ἐπαγγελματιὸν ἀξιοπρεπέστερο, ἐπικερδέστερο, μονιμώτερο!...

Ὑστερ' ἀπὸ ἐρευνες καὶ διαβήματα ἀκαρπὰ καὶ χασιμορήματα ὁλοήμερα στοὺς διαδρόμους ἱσχυρῶν πολιτικῶν προσώπων τῆς ἰδιαίτερας ἐπαρχίας του, κατέληξε στὸ συμπέρασμα, ὅτι τὸ ἐπικερδέστερο, ἀναπτυκτικότερο κλπ. κλπ. ἐπάγγελμα, πὸν θὰ τοῦ ταίριαζε, ἦταν τὸ «συνταξιούχου στρατάρχου τῆς Γαλλίας»!...

Δυστυχῶς ὅμως — ἄχ, αὐτὰ τὰ «δυστυχῶς» καὶ «ὀμως» — τοῦλειπταν μερικὰ προσόντα γιὰ ἕνα τέτοιο ἀξιοπρεπέστερο κλπ. κλπ. ἐπάγγελμα. Κάτι τυπικὰ κι' ἀσχημάτιστα μικροπραγματάκια, πὸν ἀπαιτοῦσε γιὰ ἀπαραίτητα αὐτὴ τὴ στρίγγιλα, ἡ μέγαιρα, ἡ στενοκέφαλη καὶ σχολαστικὴ Γραφειοκρατία!...

Γι' αὐτὸ, ἀφοῦ εἶδε κι' ἀπέειδε ὁ κύρ-Μουλινέ κι' ἀφοῦ ἡ πείνα τοῦ βέρισε τὰ σπλάχνα καὶ τὸν κατέδασε στὴν πανάθλια πραγματικότητα, ἀποφάσισε νὰ χρησιμοποίησῃ τὴν ἐξυπατάδα τῶν δυὸ συντρόφων τετραπόδων του, σὲ δημόσιες ἐπιδείξεις...

Ἀφοῦ, λοιπὸν, ἀγόρασε μὲ τὰ τελευταῖα παραδόκια του μερικὰ σύνεργα, ἀπαραίτητα γιὰ τοὺς πλανοδιστοὺς ἱμπρεσαρίους, κλείσθηκε στὴ σόφια του, κι' ἀφοῦ δίδαξε μερικὰ πραγματάκια στὸν πειναλὸ διαστὸ τοῦ, ἔκανε ἕνα πρῶν τὴν ἐμφάνισι του σὲ μιά πολυσύχναστη διασταύρωσι!...

Ἐστῆρε ἕνα σκοινὶ ὁλόγουρα του, χτύπησε ἕνα σκοριασμένο κουδούνι, γιὰ νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχὴ τῶν χόχλων καὶ τῶν χασομερηδῶν, κι' ὕστερα ἄρπαξε στὰ χερία του τὸ ἀπαραίτητο μαστίνι...!

Κι' ἐνῶ τὰ δυὸ κουτάδια, ἀποσκελετωμένα ἀπ' τὴν πείνα καὶ τρομοκρατημένα ἀπ' τὸ πλῆθος, ἔβραζαν στὰ πόδια τοῦ ἀφεντικοῦ τους, ἐκείνος, γεμάτος πόνα, ἔκανε δυὸ-τρεις στράκες στὸν ἀέρα μὲ τὸ μαστίνι καὶ προσώπωνε τὸν κόσμὸ ὡς ἐξῆς:

— Εἰδοποιῶ τὸ ἀξιότιμο καὶ νοσηρὸν κοινόν, ὅτι φοβίξῃ τώρα μιά ὥρασι διπράκτι παραστάσι. Πράξις πρώτη: Ὁ Μπόμπυ ναυαγοσώστης... Καὶ πράξις δεύτερα: Ὁ Ροῦντυ χορευτῆς!...

Τὰ χαχανίσματα τοῦ πλῆθους ἔδωσαν κουράγιον στὸν ἱμπρεσαρίον.

Σὲ δυὸ λεπτά, ἡ πρώτη πράξις ἄρχισε. Ὑστερ' ἀπὸ μερικὲς βλαστημίες τοῦ κύρ-Μουλινέ κι' ἀπὸ κάμπους καυσιτικῆς στὰ πόδια του, ὁ φαλακρὸς ὁ Μπόμπυ στάθηκε «σοῦζα» μὲ δυσκολία καὶ βηματιστὸς λίγο. Ὑστερα, ἦρνε ἀπὸ ἕνα πανέρι μιά τανίνη κουρελλοῦα κούκλα — τὸ πανερί ἦταν τὸ «πέλαγος» κι' ἡ κούκλα ὁ «ναυαγός» — πάτησε στὰ τέσσερα, κουρασμένος πιά, καὶ τὴν ἄφησε στὰ χερία τοῦ ἀφεντικοῦ του, γαυγίζοντας μὲ μεγαλοπρέπεια!...

Τὸ πλῆθος γέλασε μὲ τὴν καρδιά του, χειροκρότησε δαιμονισμένα κι' ἡ δεύτερη πράξις ἄρχισε. Ὁ ἀρχαῖος Ροῦντυ στρώθηκε μὲ μιά κλωστή, ἔφαγε δυὸ καυσιτικὰ στὰ λαγὰ τοῦ ποδαράκι καὶ ἄρχισε τὴν ἐκτέλεσιν καὶ τῆς «σοῦζας», λέει κι' ἦταν γιγνοῦσε πρωτότυπος κάποιον ἀγνώστου πλαστικοῦ χοροῦ. Ὑστερα, οὐρλιάζοντας, ἔτσι γιὰ «κορώνος», μὲ νῦνα διαπεραστή, ἔως τὴν οὐρά του ἀνάμεσα στὰ πσινα τοῦ

